

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА „ХЕРМЕС“

НОРА РОБЪРТС

ОГНЕНАТА
ЗВЕЗДА

НОРА РОБЪРТС ОГНЕНАТА ЗВЕЗДА

Превод: Маргарита Дограмаджян

chitanka.info

Някога, много отдавна, в свят отвъд нашия три богини се събрали да приветстват новата си кралица. Дарили я с три звезди: огнената, ледената и водната, които да разпръскват любов и светлина. Господарката на мрака Нереза обаче направила зла магия — един ден звездите да паднат от небето.

За да се слоят мракът и светлината и да настъпи краят на света.

Саша Ригс е талантива художничка, която превръща кошмарите и виденията си в картини. Тя живее и твори в уединение, далеч от шума на големия град. Виденията ѝ я отвеждат до гръцкия остров Корфу и там тя среща ирландския илюзионист Бран Килиан — харизматичния мъж от сънищата ѝ, предопределен да бъде неин любим. Саша притежава и друга необикновена дарба — да долавя чувствата на хората. Тя усеща, че Бран не е този, за когото се представя, но въпреки това се влюбва в него.

На окъпания от слънцето остров Саша и Бран се запознават с археоложката Райли, пътешественика Соьер, майстора на меча Дойл и красивата, но самотна Аника. Те са тръгнали по следите на огнената звезда, която според древната легенда е скрита между земята и морето. Само потомците на богините могат да я намерят и да спасят света...

На Сара, дъщерята, която бих искала да имам.

*Каквото са мухите за децата,
това сме хората за боговете —
убиват ни, когато им е скучно,
за развлечение.^[1]*

*Видение ли музиката беше?
Сънувах ли, или бил съм буден?*

^[2]

ПРОЛОГ

Някога, много отдавна, в свят отвъд нашия три богини се събрали да приветстват новата кралица. Мнозина, пътували по суша и небе, през пространството и времето, я били дарили със злато и диаманти, тежка коприна и скъпоценни камъни.

Ала трите богини искали техният подарък да е уникален.

Спрели се на крилат кон, но разбрали, че един от гостите е долетял с такъв и го е дарил на новата кралица.

Заспорили дали да не я благословят с неземна красота, мъдрост и несравнима грация.

Не можели да я направят безсмъртна, а и от онези, които били такива, знаели, че това е едновременно благословия и проклятие.

Можели обаче да ѝ дадат безсмъртен дар.

— Дар, който ще свети за нея за вечни времена!

Селена застанала със своите сестри на искрящия бял пясък край мастиленосиньото море и повдигнала лице към нощното небе, към ярката луна.

— Луната е наша — напомнила ѝ Луна. — Не можем да ѝ дадем онова, което сме се вrekli да почитаме.

— Звезди! — Арианрод повдигнала ръка с дланта нагоре. Затворила очи и склчила пръсти. И като се усмихнала, отново ги разтворила. В дланта ѝ блестял леден диамант. — Звезди за Егле, сияйната!

— Звезди! — Сега и Селена протегнала напред ръка, разтворила я. Държала огнен диамант. — Звезди за Егле, които да светят като името ѝ!

Луна се присъединила към тях с воден диамант.

— Звезди за Егле, лъчезарната!

— Трябва да има и още нещо. — Селена завъртяла искрящата звезда в ръката си.

— Пожелание. — Луна пристъпила по-близо до морето и водата обсипала нозете ѝ с хладни целувки. — Пожелание от всяка от нас,

което да съпровожда звездата. Моето е: силно и изпълнено с вяра сърце.

— Остър и любознателен ум. — Селена вдигнала високо ледената звезда.

— И неукротим приключенски дух. — Арианрод вдигнала и двете си ръце — в едната държала звездата, с другата сочала към луната. — И нека тези звезди греят на небето, докато свят светува!

— Да светят ярко в името на кралицата!

Огнената звезда започнала да се издига към небето, а заедно с нея — ледената и водната.

Докато се извисявали, те се въртели и пръскали светлина над сушата и морето, притегляни от луната и хладната ѝ бяла сила.

Под тях като безшумна змия преминала сянка.

Нереза се плъзнала по брега към водата — сянка, скриваща светлината.

— Събрали сте се без мен, сестри мои.

— Ти не си една от нас! — отсякла Арианрод, от двете ѝ страни застанали Луна и Селена. — Ние сме светлината, а ти си мракът!

— Няма светлина без мрак! — Устните на Нереза се извили, но в очите ѝ проблясвал гняв, забелязвали се и наченки на лудост. — Когато луната намалява, тъмнината е тази, която я яде. Късче по късче.

— Светлината преобладава. — Луна посочила към звездите, които вече се били издигнали високо в небето, оставяйки цветни дири след себе си. — А сега е още повече.

— Поднасяте дарове на кралицата, сякаш сте нейни покорни слуги. А тя е само едно безпомощно глуповато момиче. Ние сме тези, които могат да управляват. Които *трябва* да управляват.

— Ние сме нейни пазителки — напомнила ѝ Селена. — Само наблюдаваме, не управляваме.

— Ние сме *богини*! Притежаваме и този свят, и останалите. Само си помислете за това и какво можем да постигнем, ако обединим силите си! Всички ще ни се кланят и ще живеем вечно, млади и красиви.

— Нямаме желание да властваме над простосмъртните, безсмъртните и полубезсмъртните. Такава власт води до кръвопролития, войни и смърт — отхвърлила идеята Арианрод. — Подобен стремеж означава да се откажем от красотата на

вълшебствата. — Тя отново повдигнала лице към звездите, създадени от нея и сестрите ѝ, които разпръсквали светлината си.

— Смъртта е неумолима! Ще гледаме как и тази нова кралица живее и умира, също като предишната.

— Тя ще живее седем пъти по сто години! Видях това. И докато живее — продължила Селена, — ще има мир.

— Мир. — Думата излязла със съскане от подигравателните устни на Нереза. — Мирът е само скучно временно затишие преди падането на мрака.

— Върни се при сенките си, Нереза! — махнала нехайно с ръка Луна. — Тази вечер е за радост, за светлина, за празнуване — не ни се слуша за твоите амбиции и мечти за власт.

— Нощта е моя! — Тя протегнала рязко ръка и една светкавица, черна като очите ѝ, прорязала белия пясък и тъмното море и се насочила като стрела към летящите звезди. Разкъсала потоците от светлина миг преди звездите да се приютят в една от меките извивки на луната.

За миг звездите потрепнали, а заедно с тях потрепнали и световите отдолу.

— Какво направи! — хвърлила се Селена към нея.

— Само добавих нов дар към вашия, сестрички! Един ден те ще паднат — огнената звезда, ледената и водната ще се изтърколят от небето с цялата си сила и всичките си пожелания и светлината и мракът ще се слоят в едно.

Нереза избухнала в смях и вдигнала високо ръце, сякаш искала да свали звездите от небето.

— А когато те ми паднат в ръчичките, луната ще умре завинаги и мракът ще победи!

— Звездите не са за теб! — Арианрод пристъпила напред, но Нереза метнала в пясъка черна светкавица, която оставила тлееща бездна помежду им. Димът се извисил и изпълнил въздуха с противна миризма.

— Когато се сдобия с тях, този свят ще умре заедно с луната — вие също! И докато изсмуквам силите ви, ще дам воля на други, дълбоко скрити. Крехкият мир, който вие боготворите, ще се превърне в агония, страх и смърт.

Нереза вдигнала ръце през дима, пламнала от желание.

— Собствените ви звезди определиха съдбата ви, както и моята!

— Не си желана тук! — Арианрод метнала синя светкавица, която изсвистяла като камшик и увила огнен език около глезена на Нереза.

Писькът ѝ раздрал въздуха, разтърсил земята. Преди Арианрод да успее да върне мрака обратно в бездната, издълбана сега от самата нея, Нереза разперила тънки черни криле и излетяла, разкъсвайки камшика от светлина. Кръвта от глезена ѝ прогорила пясъка и запушила.

— Аз сама определям съдбата си! — извикала тя. — Ще се върна пак, ще взема звездите и световете, които искам. А вие ще познаете смъртта и болката и ще изгубите всички, които обичате!

Крилете се прибрали и тя изчезнала.

— Не може да направи нищо — нито на нас, нито на хората ни — казала Луна.

— Не подценявай силата ѝ и жаждата ѝ за власт. — Селена се взряла в тъмния залив, пронизана от ужасна тъга. — Сега ще има смърт и кръвопролития, болка и тъга. Тя остави всичко това след себе си като стигма.

— Няма да ѝ позволим да притежава звездите! Сега ще ги върнем обратно! — извикала Арианрод. — Ще ги унищожим!

— Рискът е твърде голям, зловонната ѝ мощ все още се усеща във въздуха — промърморила Селена.

— Значи да не предприемаме нищо и да рискуваме всичко? — възмутила се Арианрод. — И да я оставим да превърне този прекрасен дар в нещо тъмно и смъртоносно?

— Не можем да го направим! Няма да го направим! Те ще паднат, нали? — обърнала се Луна към Селена.

— Виждам, че ще паднат и ще оставят ярка следа, но не виждам кога.

— Тогава ние ще решим кога и къде. Това можем да направим. — Луна уловила сестрите си за ръце.

— На друго място, в друго време, но не едновременно. — Арианрод кимнала и погледнала нагоре към звездите, толкова ярки и красиви, светещи над земята, която тя обичала и пазела открай време.

— Дори една от тях да попадне в ръцете ѝ или в тези на някой като нея... — Селена затворила очи, отворила себе си. — Мнозина ще

търсят звездите, силата, богатството, което е едно и също. И съдбата. Всичко е едно. А ние, отразената светлина, трябва да изпратим произлезлите от нас да ги намерят.

— Произлезлите от нас? — повторила Луна. — Няма ли да ги търсим ние?

— Не, това не е за нас. Ние трябва да чакаме тук.

— Но ще изберем времето и мястото. И ще го направим в мълчание — добавила Арианрод. — Ще мълчим дори в мислите си. Тя не бива да научава кога и къде ще паднат.

Сестрите съединили умове и ръце и всяка поела по своя път, следвайки своята звезда, докато тя падала от небето. Всяка скрила дара си, всяка го обвинила със силата си, за да го предпази.

Все така със свързани умове, ала без да изричат и думичка, и трите знаели какво има в ръцете и умовете на всяка от тях.

— Сега трябва да вярваме. — Луна стиснала по-силно ръката на Арианрод, когато сестра ѝ не казала нищо. — Трябва! Ако ние не го направим, как ще вярват произлезлите от нас?

— Вярвам, че сме направили каквото трябва. Тази вяра е достатъчна.

Селена въздъхнала.

— Дори боговете трябва да отстъпят пред съдбата.

— Или да се борят с онова, което се опитва да ги унищожи.

— Ти ще се бориш — казала Селена с усмивка. — Луна ще вярва. А аз ще се постарая да видя бъдещето. Засега ще чакаме.

Трите погледнали едновременно към луната, която живеела на небето и в душите им, и към трите ярки звезди, които се опитвали да я достигнат.

[1] Уилям Шекспир, „Крал Лир“, Четвърто действие, Първа сцена. Превод Валери Петров. ↑

[2] Джон Кийтс, „Ода за славея“ (1819). Превод Петя Иванова. ↑

1

Сънищата не я оставяха на мира, без значение дали спеше, или беше будна. Тя умееше да разгадава сънища, видения, *знаенето*. Бяха част от нея през целия ѝ живот и през целия си живот се бе учила да ги блокира, да ги изтласква от ума си.

Но те не намаляваха, въпреки всичките ѝ усилия. Сънища за кръвопролития и битки, за странни, огрени от луната земи. А в тях живееха лицата и гласовете на хора, уж непознати, а всъщност — част от нея. Жената с неопитомените хитри очи на вълчица, мъжът със сребърния меч. Те населяваха сънищата ѝ заедно с жената, която се появяваше със смях от морето, и мъжа със златния компас.

А сред всички тях най-ярко се открояваше тъмнокосият мъж, който държеше в ръцете си светкавица.

Кои бяха те? Как така тя ги познаваше — или щеше да ги опознае? Защо изпитваше толкова силна нужда от всички тези хора?

Редом с тях вървяха смъртта и болката — тя знаеше това — и все пак те носеха и шанса за истинска радост, истинско себепознание. Истинска любов.

Тя вярваше в истинската любов — що се отнася до другите. Самата тя никога не я бе търсила, защото любовта изисква толкова много, внася такъв хаос в живота. Толкова много чувства!

А тя искаше, винаги бе искала спокойствие и уют и вярваше, че ги е намерила в малката си къща в планините на Северна Каролина.

Там имаше уединението, което бе търсила. Там можеше да прекарва дните си в рисуване или в градината си, без някой да ѝ се меси и да я прекъсва. Нуждите ѝ бяха скромни, работата ѝ осигуряваше достатъчно средства да ги посрещне.

Сега сънищата ѝ бяха населени от петима души, които я наричаха по име. Защо тя не можеше да разбере техните имена?

Започна да рисува сънищата си — лицата, моретата и хълмовете и руините. Пещери и градини, бури и залези. През дългата зима

изпълни докрай работното си табло със скици и вече ги забождаше по стените.

Нарисува мъжа със светкавицата в ръце, като дни наред усъвършенстваше всеки детайл, точната форма и отненците в очите му — дълбоки, тъмни и с паднали клепачи; тънкият бял белег, подобен на светкавица, който разсичаше лявата му вежда.

Той стоеше на отвесна скала, високо над бурно море. Вятърът развяваше тъмната му коса. Тя почти го усещаше — приличаше на топъл дъх. А мъжът не се боеше от бурята, докато смъртта летеше към него.

Неизвестно как тя бе застанала до него, също толкова безстрашна.

Не я ловеше сън, докато не довърши рисунката, и се разплака, когато приключи. Боеше се, че се е побъркала и са ѝ останали само виденията. Дни наред държа картината на статива и мъжът я гледаше как работи, чисти или спи.

Или мечтае.

Каза си, че ще я опакова и изпрати на агента си да я продаде. Най-сетне потоци четката в боята и я подписа.

Саша Ригс — името ѝ, добавено в крайчеца на бурното море.

Но не я опакова. Вместо това опакова други, които бе рисувала през дългата зима, и ги приготви за изпращане.

Накрая, победена от умората, се сви на кълбо върху дивана на тавана, който бе превърнала в свое ателие, и позволи на сънищата да я завладеят.

Бурята бушуваше. Вятърът брулеше, водата се пенеше, в небето проблясваха назъбените копия на светкавици и летяха към земята като пламнали стрели. Дъждът от морето връхлиташе скалите като плътна завеса.

Но той не помръдваше — наблюдаваше природната стихия. Протегна ръка към нейната.

— Чакам те.

— Не разбирам нищо.

— Естествено, че разбираш! Кой, ако не ти! — Когато той поднесе ръката ѝ към устните си, тя почувства как любовта буквално я заля. — Кой се крие от себе си, както правиш ти, Саша?

— Желая единствено спокойствие. Желая покой. Не искам бури и битки. И теб не те искам!

— Лъжи. — Устните му се извиха, когато отново поднесе ръката ѝ към тях. — Знаеш, че ме лъжеш, че лъжеш себе си. Колко дълго ще отказваш живота, за който си създадена? Любовта, за която си създадена?

Мъжът обви с длани лицето ѝ и земята под нея се разтресе.

— Страх ме е.

— Признай, че е така.

— Не искам да знам.

— Вгледай се във виденията си. Не можем да започнем без теб. Не можем да приключим, ако не започнем. Намери ме, Саша. Ела и ме намери!

Той я притегли към себе си, притисна устни към нейните. Докато го правеше, бурята ги връхлетя с невиждана ярост.

Този път тя не се отдръпна.

Събуди се все още уморена, седна в леглото, притисна с пръсти клепачите си.

— Намери ме... — промърмори. — Но къде? Не знам къде да търся, дори да искам. — Пръстите ѝ пробягаха по устните ѝ, можеше да се закълне, че все още усеща натиска на неговите върху тях.

— Достатъчно. Стига толкова!

Стана бързо, започна да събира скиците от стените, от таблото, пускаше ги на пода. Ще ги изкара навън, ще ги изхвърли. Ще ги изгори. Ще ги махне от къщата си, от главата си.

После ще излезе и тя, ще замине някъде, където и да е. От години не беше ходила никъде. Някъде на топло, каза си, докато се опитваше неистово да се отърве от сънищата си. На някой плаж.

Чу как дъхът ѝ се учести, видя как пръстите ѝ затрепериха. Усецайки, че всеки момент може да припадне, седна на пода между скиците — слаба жена, чието тегло се бе стопило заради сънищата. Русата ѝ коса бе прибрана в обичайния разрошен кок, върху яносините ѝ очи бе легнала сянка.

Взря се в ръцете си. В тях имаше талант. Винаги го бе имала, винаги щеше да е благодарна за този дар. Но тя притежаваше и други дарове, за които не бе толкова благодарна.

В съня той я бе помолил да се вгледа във виденията си. Почти през целия си живот тя се бе старала с всички сили да не обръща внимание на вродените си ясновидски способности.

Да, да се скрие от самата себе си, точно както бе казал той.

Ако се отвореше към ясновидството си, ако го приемеше, щеше да изпитва болка и мъка. И да знае какво ще се случи.

Притвори очи.

Ще разчисти ателието — ще си даде време. Ще събере всички скици и ще им направи опис. Няма да ги изгори, разбира се, че няма. Преди в нея бе говорил страхът.

Ще ги опише и ще замине някъде. Ще се махне от къщи за седмица-две — да помисли и да реши.

Клекна на пода и се зае да събира скиците, да ги подрежда по своя си начин. Жената с очите на вълчица, мъжът с меча — скици на хората от сънищата ѝ, нарисувани заедно.

Морски и други пейзажи, палат, който блести на един хълм, каменен кръг.

Тя постави върху купчината една от дузината скици на мъжа, когото бе сънувала току-що, посегна за друга.

И вече знаеше.

Беше нарисувала сърповидния остров от различни ъгли, а този показваше отвесни скали, вълнисти хълмове, обрасли с дървета. Показваше как островът се носи в морето, окъпан от слънчева светлина. Нагъсто построени къщи образуваха град, в далечината се виждаше пейзаж, прорязан от планини.

Докато изучаваше нарисуваната с молив скица, тя полека-лека придоби цвят и оживя. Обилна зеленина в хиляди нюанси — от бледо до изумруденозелено. Много синьо: тъмно, наситено или разпенено заради вълните. Имаше и плаващи лодки, фигури, гмуркащи се от високи скали, за да плуват и да се забавляват в морето.

Виждаше се и носът, на който Саша беше застанала с мъжа, когато се разрази бурята.

Добре тогава, ще отида, реши изведнъж. Зачуди се дали се предава, или се изправя срещу страховете си. Но щеше да отиде да огледа мястото.

Това или щеше да сложи край на сънищата, или да ги съживи, както бе оживяла рисунката в ръцете ѝ.

Тя отиде до малкото си писалище, отвори лаптопа. И си запази полет за Корфу.

Даде си само два дни за приготвяне на багажа, организирани на подробностите и почистване на къщата, за да не може да промени решението си. Спа в самолета, без сънища, благодарна за отмората. И все пак пътуването в таксито от летището до избрания хотел в близост до Стария град премина като в мъгла. Объркана, тя се регистрира, като полагаше усилия да се усмихва, да проведе очаквания учтив разговор с рецепционистката, с веселото пиколо с веселите очи и силен акцент, докато двамата се изкачваха с тесния асансьор до нейната стая.

Не беше помолила за определен етаж или изглед. Достатъчно ѝ бе, че е предприела подобна стъпка, където и да я отведе тя. Но не беше изненадана, изобщо не беше изненадана, когато пристъпи в стаята, едва забелязвайки мебелировката ѝ, и видя прозореца, синьото небе и пясъка, който познаваше толкова добре.

Отхвърли с усмивка предложението на пиколото да ѝ донесе лед или нещо друго. Просто отново искаше уединение. Летищата, самолетът, гъмжилото от хора — сякаш все още бяха около нея.

Останала сама, тя отиде до прозореца, отвори го, за да пусне вътре прохладния пролетен ветрец с аромат на море и цветя, и огледа сцената, която бе скицирала преди няколко седмици и донесла с още няколко в портфолиото в куфара си.

Не почувства нищо, освен замаяност от часовата разлика и умора от пътуването. И донякъде учудване, че наистина бе дошла толкова далеч вследствие на едно импулсивно решение.

Отдръпна се от прозореца и се зае да разопакова багажа си, за да си върне чувството за принадлежност и ред. После просто легна на кревата и отново се унесе в сън.

Светкавици и бури, мощта на слънцето, мощта на морето. Три звезди — толкова ярки и блестящи, че очите я заболяха. Когато се откъснаха от извивката на луната, облени в потоци светлина, светът се разтресе.

Кръв и битки, страх и бягство. Високо изкачване, дълбоко гмуркане.

Любовникът от сънищата ѝ, който обладава устата ѝ, тялото ѝ, кара я да изпитва непознати емоции. Толкова силни. Така много. Но на нея все не ѝ е достатъчно. Собственият ѝ смях, почти неузнаваем, изпълнен с радост. Сълзи, родени от тъга.

В тъмнината проблесна светлина. В тъмнината тя държеше огън в ръката си. Докато го вдигаше нагоре, за да го видят всички, земята потрепери, затъркаляха се камъни. Нещо я нападна яростно със зъби и нокти.

За бога, Саша, събуди се! Размърдай си задника!

— Какво? — Тя се събуди рязко, гласът все още отекуваше в главата ѝ, сърцето ѝ все още биеше учестено от уплахата.

Просто поредният сън, каза си тя, просто поредният, който да прибави към колекцията си.

Светлината бе омекнала и сега се стелеше като коприна над водата. Саша нямаше представа колко дълго е спала, но гласът от съня ѝ имаше право. Време беше да се събуди.

Отстрани следите от пътуването с един душ, облече чисти дрехи. Тъй като нямаше да работи, остави косата си разпусната. Наложил си да излезе от стаята. Ще слезе долу, ще седне на терасата, ще пийне нещо. Беше се отказала от спокойствието и усамотението си и беше дошла тук.

Сега нещо или някой трябваше да дойде при нея.

Тя излезе от хотела, пое по алеята под една пергола, гъсто обвита със салкъм, който вече започваше да цъфти. Ароматът му я следваше, докато се отдалечаваше от басейна с подредените около него платнени шезлонги, насочвайки се към каменна тераса. Керамични саксии, преливащи от огненочервени и морави цветя, проблясваха на слънцето, което вече бе поело на запад, едрите листа на палмите не помръдваха.

Върху каменните плочи бяха пръснати маси под сенчести чадъри — всичките яркочервени. Тя забеляза, че само няколко са заети, и изпита облекчение. Не ѝ предлагаша уединение, но беше приятно тихо. Избра да седне на маса, леко отдалечена от останалите, и се упъти към нея.

Жената също седеше малко встрани. Имаше къса кафява коса със златисти нишки и дълъг бретон, който се спускаше до кехлибарените стъкла на слънчевите ѝ очила. Беше се облегла назад в стола —

яркооранжевите ѝ гуменки бяха подпрени на другия край на масата за двама — и отпиваше нещо пенливо от чаша за шампанско.

За миг проблесна светлина и сърцето на Саша трепна. Знаеше, че се е вторачила невъзпитано, но не можеше да се спре. Разбра защо, когато жената смъкна слънчевите очила на носа си и я погледна над тях.

Очи на вълчица, златисти и неопитомени.

Саша овладя желанието си да се обърне и да се върне в стаята си, където щеше да е в безопасност. Вместо това си наложи да продължи да върви, докато златистите очи я оценяваха.

— Съжалявам — поде тя.

— За какво?

— Аз... Познаваме ли се?

Жената вдигна вежди изпод дългия бретон.

— Трябва ли?

Познавам лицето ти, помисли си Саша. Виждала съм го безброй пъти.

— Може ли да седна?

Жената кимна леко, продължи да я проучва с немигащ поглед. Свали нехайно крака от стола.

— Разбира се, но ако възнамерявате да ме свалите, аз предпочитам мъже. Само веднъж съм била с жена — в колежа.

— Не, не е това. — Саша седна, помъчи се да се ориентира. Преди да успее, край масата се появи сервитьор с бяло сако.

— Калиспера^[1]. Да ви донеса ли нещо за пиене, госпожо?

— Да, всъщност да. Ъъъ, вие какво пиете?

Жената повдигна чашата си.

— Прасковено белини^[2].

— Звучи добре. Искате ли още едно? Ще ви почерпя.

Под гъстия си бретон веждите на жената се повдигнаха.

— Разбира се.

— Тогава две, благодаря. Аз съм Саша — каза тя, когато сервитьорът тръгна, за да изпълни поръчката.

— Райли Гуин.

— Райли^[3]. — Име, което отива на лицето, помисли си Саша. — Знам как ще прозвучи, но... аз ви сънувах.

Райли отпи нова глътка, усмихна се.

— Звучи така, сякаш ме сваляте. Наистина сте хубава, Саша, но...

— Не, не, имам предвид буквално. Познах ви, защото ви сънувам от месеци.

— Хммм... И какво правех?

— Не очаквам да ми повярвате. Но сънищата са причината да съм тук, в Корфу. Не мога... почакайте! — Рисунките, досети се тя, и се надигна от мястото си.

Все пак една картина струваше колкото милион приказки.

— Искам да ви покажа нещо. Ще ме изчакате ли?

Райли сви рамене, вдигна чашата си.

— Скоро ще ми донесат ново питие, така че ще съм тук още известно време.

— Пет минути — обеща Саша и се отдалечи бързо.

Докато отпиваше от питието си, Райли мислеше. Знаеше всичко за сънищата и не би ги отхвърлила с лека ръка. В живота си беше видяла и преживяла твърде много, за да отхвърли нещо с лека ръка.

А тази Саша Ригс ѝ се стори искрена. Нервна, прекалено напрегната, но искрена. Тя обаче си имаше причини да е в Корфу и те не включваха участие в нечии сънища.

Сервитьорът се върна с табла, остави на масата питиетата, купичка с едри маслини, друга — с екзотични ядки.

— Другата дама? — попита.

— Забрави нещо. Ще се върне. — Райли му подаде празната си чаша. — Евхаристо^[4].

Опита един бадем и продължи да съзерцава морето, но отмести поглед, когато чу забързани стъпки от сандали на платформа, отекващи върху каменната настилка.

Саша отново седна, държеше кожено портфолио.

— Аз съм художничка — поде тя.

— Поздравления.

— Тези сънища ме спхождат цяла зима. Започнаха още в началото на годината. Всяка нощ. — Неспокойни сънища, но тя не беше готова да сподели толкова. — Скицирах хората, местата в тях — онези, които се повтарят.

Разтвори портфолиото си, избра скицата, която я бе довела до мястото, където седеше сега.

— Направих я преди няколко седмици.

Райли взе рисунката, зае се да я изучава с присвити устни.

— Добра сте. И — да, това е Корфу.

— А това сте вие.

Саша постави на масата скица на Райли в цял ръст. Беше с панталони с много джобове, туристически обувки, износено кожено яке, широкопола шапка. Ръката ѝ почиваше върху дръжката на нож в кания, пъхнат в колана ѝ.

Докато Райли вземаше рисунката в ръце, Саша постави на масата друга.

— Тук също.

Този път я беше нарисувала до раменете как гледа право напред, извила устни в усмивка.

— Какво значи това? — промърмори Райли.

— Не знам, трябва да разбере. Бях започнала да мисля, че се побърквам. Но вие сте реална и сте тук. Както и аз. Не знам за останалите.

— Какви „останали“?

— Общо сме шестима. — Саша отново зарови в портфолиото. — Работим заедно, пътуваме заедно.

— Аз работя сама.

— Аз също. — Тя се почувства замаяна, едновременно удовлетворена и леко възбудена. — Не познавам никой от тях. — Извади друга рисунка. — Имам отделни скици на всички и такива, на които сме повече — най-често всички заедно, като тази.

На скицата се виждаха Райли, облечена почти както на предната рисунка, и Саша, с ботуши, панталони и шапка с малка периферия — не със сандалите и разкроената рокля, които носеше сега. Още една жена, с коса, спускаща се до кръста, и трима мъже. Трима секси мъже, помисли си Райли. Всички бяха застанали заедно на една пътека, сред обрасли хълмове — изглеждаха така, сякаш позират за снимка.

— Вие бяхте... Саша, нали?

— Да. Да, аз съм Саша.

— Е, Саша, вие със сигурност знаете какви мъже да сънувате. Всички са страхотни!

— Никога не съм ги виждала преди извън сънищата ми. Но чувствам, че... ги познавам, познавам всеки един тук. И този също.

Неспособна да устои, Саша докосна с пръст фигурата, застанала до нея, изнесла единия си крак напред, с палец, пъхнат в предния джоб на износени джинси. Остри скули, тъмна коса — тя знаеше, че е с богат, наситенокафяв цвят — нехайно подвита на врата и опираща в тениската. В чаровната му усмивка се четеше увереност — и някаква загадъчност.

— Какво за него? — попита Райли.

— Той държи в ръка светкавица. Не знам дали това е символ и какво означава. И сънувам, че ние... че ние...

— Еротични сънища? — Очарована, Райли разгледа мъжа по-отблизо. — Можело е да попаднеш на нещо много по-лошо.

— Ако ще имам еротични сънища с някой мъж, първо бих искала да вечеряме заедно.

Райли се засмя дрезгаво.

— Едно момиче може да яде по всяко време! Медиум ли си, Саша?

— Медиум?

— Имаш ли ясновидски сънища? Хайде, можеш да ми кажеш — подкани я Райли, когато Саша се поколеба. — Вече сподели, че си правила секс с непознат мъж, а дори не беше довършила питието си.

— Няма нужда да спя, за да имам видения. — Да, помисли си Саша, защо да не ѝ кажа. — И да, обикновено са ясновидски. Когато бях на дванайсет, знаех, че баща ми ще ни остави, още преди да е излязъл от вратата. Не можеше да понесе, че съм това, което съм. Не съм в състояние да контролирам виденията си — да искам или да не искам да ги получавам.

Саша взе чашата си и отпи в очакване на предпазлива или присмехулна реакция.

— Работила ли си с някого върху това?

— Моля?

— Работила ли си с друг, който е медиум, за да се научиш как да блокираш или задействаш способностите си.

— Не.

— А ми изглеждаш умна жена. — Райли сви рамене. — Само видения ли имаш, или четеш и мисли?

Все едно я беше попитала дали рисува с маслени или акрилни бои. Саша почувства как я заливат емоции, толкова силни, че едва

можеше да говори.

— Ти ми вярваш!

— Защо не? Доказателствата са на масата. Можеш ли да четеш мисли и да се контролираш?

— Не мога да чета мисли. Чета чувства, но те са не по-малко красноречиви. Мога да се контролирам, но само ако чувствата не са много силни. Тогава те сами си пробиват път.

— Какво чувствам аз в момента? Хайде, кажи ми! — Райли разпери ръце, когато Саша се поколеба. — Аз съм като отворена книга, трябва само да я прочетеш!

Саша замълча, съсредоточи се.

— Изпитваш към мен симпатия и любопитство. Не си напрегната, но си нащрек. Обикновено винаги си нащрек. Нуждаеш се от нещо, което все ти убягва. Отчайващо е, тъй като обичаш да печелиш. В известна степен се чувстваш сексуално незадоволена, но не защото не си отделяла необходимото време... имала си време да задоволиш тази потребност. Работата те удовлетворява, харесваш рисковете, приключението и всичко, свързано с тях. Разчиташ на себе си и не се боиш. Ако изпитваш страх, той е по-скоро за емоционалното ти състояние, не за физическото. И имаш тайна — промърмори Саша. — Скрита дълбоко. — Тя трепна, намръщи се. — Ти ме помоли да погледна, настоятелно, затова не се сърди, че го направих.

— Така е. Но каза достатъчно.

— Аз уважавам личното пространство. — Никога досега не бе „разчитала“ някого толкова открито, толкова целенасочено. Беше се зачервила и изглеждаше леко смутена. — Не ровя в хорските тайни.

— И аз уважавам личното пространство. — Райли отново вдигна чашата си. — Но умирам да се ровя.

— Твоята работа ти носи удовлетворение и се гордееш с нея. Каква е тя?

— Зависи. В основни линии? Археолог съм. Обичам да търся неща, които никой друг не може да намери.

— А когато ги намериш? Какво правиш с тях?

— И това зависи.

— Ти намираш неща. — Саша кимна, вече по-спокойна. — Сигурно това е една от причините.

— За какво?

— Че сме тук.

— Имам си причина да съм тук.

— Но в този момент, на това място? — Саша отново посочи скиците. — Знам, че трябва да търсим, трябва да намерим...

— Ако искаш да привлечеш вниманието ми, налага се да изплюеш камъчето.

Вместо да говори, Саша извади още една рисунка. Морски плаж, спокойно море, замък на хълм, всички огрени от пълна бяла луна.

А под луната блестяха три звезди.

— Не знам къде е това, но тези три звезди близо до луната не съществуват. Не съм астроном, но знам, че не са там. Обаче са били. И са паднали. Виж това! — Тя извади нова скица. — И трите падат по едно и също време и оставят след себе си дيريا като от комета. От нас се очаква да ги открием.

Саша вдигна глава, видя, че очите на Райли се взират в нея — неопитомени, студени.

— Какво знаеш за звездите? — попита я.

— Казах ти какво знам.

С бързо движение Райли улови китката на Саша.

— Какво знаеш за Трите звезди? Коя си ти, за бога?

Макар стомахът ѝ да се сви, Саша задържа очите си на едно ниво с хладните очи на Райли, постара се гласът ѝ да не трепери.

— Казах ти коя съм! Казах ти какво знам! Ти знаеш повече за тях. Знаеш какво представляват. Вече ги търсиш — затова си тук. И ме нараняваш.

— Ако играеш някаква игричка, ще пострада не само ръката ти. — Но тя я пусна.

— Не ме заплашвай! — Саша почувства, че я обзема гняв, силен и изненадващ. — Достатъчно изтърпях. Не съм молила за това, не го искам. Исках само да живея спокойно, да рисувам, да ме оставят да си върша работата. После в сънищата ми взехте да се появявате ти и останалите, вие и тези проклетни звезди, които не ми говорят нищо. Една от тях е тук, знам го! Знам също, че намирането ѝ няма да е лесно. Не знам как да се бия, а ще се наложи. Кръв и битки, сънища, пълни с кръв и битки. И болка.

— Започва да става интересно.

— Ужасяващо е, искам да се отърва от всичко това! Но едва ли ще мога. Държах едната в ръката си.

Райли се наведе напред.

— Държала си една от звездите?

— В един от сънищата. — Саша обърна ръката си с дланта нагоре, втрени се в нея. — Държах я, държах огъня. Беше толкова красива, че ме заслепяваше. После дойде то.

— Кое „то“?

— Тъмното, лакомото, жестокото.

Внезапно ѝ се повдигна, главата ѝ се замая. Опита да се бори, но онова, което премина през нея, спечели.

— Тя е мрак, изпълнен с ламтеж. Желанието да има това, което иска, я поглъща изцяло. Онова, което трите луни са създали с любов, преданост и надежда — тя ще го опорочи. Изгорила е даровете си и всичко добро в себе си и е останала само лудостта. Тя е готова да убие, за да ги притежава: огъня, леда, водата. Ако се сдобие с тях, ще унищожи цели светове, ще унищожи всичко, за да живее тя.

Саша вдигна ръце към главата си.

— Боли!

— Често ли ти се случва?

— Правя всичко възможно да го спра.

— Сигурно затова имаш главоболие. Не можеш да се пребориш със собствената си природа. Трябва да се научиш да я контролираш и да се приспособиш. — Райли потърси с поглед сервитьора и поръча с жест. — Да пийнем по още едно.

— Не мисля, че за мен е добре да...

— Хапни малко ядки. — Райли енергично побутна купичката към нея. — Не можеш да се преструваш — никой не е толкова добър. А и аз имам усет за хората — не толкова явен, но надежден. Затова ще пийнем по още едно, ще обсъдим положението и после ще помислим какво да предприемем.

— Възнамеряваш да ми помогнеш?

— Така както виждам нещата, ще си помогнем взаимно. Моето проучване сочи, че Огнената звезда е в Корфу или около него — а твоите сънища го потвърждават. Може да си ми от полза. А сега...

Тя замълча и отметна бретона си, докато гледаше над главата на Саша.

— Гледай ти, става все по-интересно!

— Какво има?

— Мъжът мечта. — Райли изписа на лицето си закачлива усмивка, посочи с пръст.

Саша се изви в стола си и го видя. Мъжът, който държеше светкавицата. Онзи, който бе обладал тялото ѝ.

Тъмните му очи пробягаха по лицето на Райли, срещнаха нейните. Задържаха се. Все така гледайки я, мъжът се насочи към масата им.

— Привет, дами. Великолепен изглед, нали?

Непринуденият му глас с ирландски акцент накара кожата на Саша да настръхне. Тя се почувства като уловена в капан, сякаш я бяха затворили в лъскава сребърна клетка.

А когато той се усмихна, тя се изпълни с копнеж.

— Откъде си, ирландецо? — попита Райли.

— Малко село в Слайго, едва ли сте го чували.

— Пробвай.

— Клунакул.

— Знам го. Разположено е в подножието на планината Окс.

— Точно така. — Той махна с ръка и подаде на Райли букетчето детелини, което се появи в нея. — Символ на далечния ми дом.

— Много мило.

— Американки? — Той отново погледна към Саша. — И двете?

— Така изглежда. — Райли видя как погледът му се премести, спря върху скиците. Тя не каза нищо, когато мъжът посегна и вдигна тази с шестимата души на нея.

Не беше шокиран, помисли си Райли. По-скоро заинтригуван.

— Много любопитно! Вие ли сте художничката? — попита той Саша. — Имате добра ръка и око. И за мен казват същото. — Той се усмихна. — Може ли да седна при вас?

Без да чака потвърждение, той взе един стол от съседната маса, придърпа го. Седна.

— Май имаме много да си говорим. Аз съм Бран. Бран Килиан. Какво ще кажете да ви поръчам по питие и да си поприказваме за луната и звездите?

[1] Добър вечер (гр.). — Б.пр. ↑

[2] Коктейл от шампанско с пюре от праскови в съотношение три към едно. — Б.пр. ↑

[3] Безстрашен, храбър, дързък (англ.). — Б.р. ↑

[4] Благодаря (гр.). — Б.пр. ↑

2

Саша се опита да запази спокойствие, когато той се настани удобно и си поръча чаша от местното червено вино.

Бран сякаш се бе материализирал от сънищата ѝ. Тя познаваше лицето му, тялото му, гласа му, миризмата му. Беше спала с него.

Но той не я познаваше.

Не знаеше, че сърцето ѝ се е качило в гърлото, нито че е сплела ръце под масата, за да не треперят.

Тя се нуждаеше от малко време, за да се съвземе — помисли си да събере скиците и да се махне, но той обърна разкошните си тъмни очи към нея.

— Може ли? — попита и без да изчака отговора ѝ, взе една от скиците на Райли.

— Много добре те е уловила.

— Така изглежда.

— Отдавна ли се познавате?

— Няма и половин час.

Единствената му реакция беше леко повдигнатата вежда — онази с белега като светкавица.

— Чудесно.

Той започна да разглежда скиците една по една, като едновременно ги подреждаше.

— А останалите трима души?

— Тя не ги познава. Но ти не изглеждаш много учуден.

— Светът е пълен със загадки, нали?

— Какво правиш в Корфу? — поиска да знае Райли.

Той се облегна назад с виното, усмихна се.

— На почивка съм.

— Хайде, Бран. — Райли направи жест със своята чаша. — След всичко, което сме преживели заедно.

— Почувствах, че трябва да съм на това място — каза той простичко и взе рисунката с луната и трите ярки звезди. — И явно е

така.

— Ти знаеш кои са те.

Бран премести поглед към Саша.

— Знам кои са, да. Но къде са, е друга работа. Имам една от твоите картини.

— Моля?

— Онази, която си нарекла „Тишина“. Гора, огряна от мека утринна светлина, тясна пътека, която се вие между дървета в лятно зелено, някои от тях покрити с мъх, проблясващ кротко, като шепот. В дъното на картината има друга светлина, по-ярка, по-дръзка — сякаш те зове. Човек се пита какво има в края на пътеката.

Бран взе друга рисунка, на нея бе изобразен той — здраво стъпил на земята, отметнал назад глава, от върховете на протегнатите му пръсти излита синя светкавица.

— Всичко това е много интересно, нали?

— Изобщо не знам какво означава. Нищо не разбирам.

— Но въпреки това си дошла. От Америка?

— Да.

— И ти, Райли. От Америка?

— Първоначално. Доста се местя. А ти си дошъл от Ирландия.

— Първоначално. Но дотук — от Ню Йорк. Имам жилище там.

— И с какво се занимаваш? — попита Саша.

И да бе забелязал острия й тон, с нищо не го показва.

— Магии — обясни и й подаде пасифлора с наситен морав цвят.

— Ръката е по-бърза от окото — каза нехайно, — още повече че лесно можеш да заблудиш окото.

— Ти си маг.

— Да. На сцената, уличен — зависи от настроението ми.

Маг, замисли се Саша. Светкавицата би могла да символизира характера на работата му. Но не обясняваше всичко останало. Нищо не го обясняваше.

Тя погледна към цветето в ръката си, после към Бран.

На запад зад него слънцето залязваше — пламтяща огненочервена експлозия със златисти оттенъци.

— Има и още нещо — каза тя, но всъщност си помисли: „Ти си и още нещо“.

— Винаги има. Ако вземем предвид това, и това. — Той остави скицата на звездите най-отгоре на купчината рисунки. — Май ние тримата трябва да си поговорим. Защо не го направим, докато хапваме?

— Добра идея. Ти ли черпиш, ирландецо? — попита Райли.

— За да имам привилегията да вечерям с две красиви жени? Разбира се. Какво ще кажете да се поразходим, докато намерим подходящо място?

— Става.

Когато Саша не каза нищо, Бран взе цветето от нея, пъкна го зад ухото ѝ.

— Ти не си страхливка, Саша Ригс, иначе нямаше да си тук.

Тя само кимна, прибра рисунките в портфолиото и стана.

— Ще ви кажа какво знам, ако и вие ми кажете какво знаете.

— Така е честно.

Поеха по тясната калдъръмена улица на Стария град, пълна с колоритни магазинчета, сергии и кафенета на тротоара. Здрачът придаваше на въздуха нежен лавандулов оттенък и Саша го съхрани в паметта си, знаейки, че ще иска да го нарисува. Стари, напечени от слънцето къщи, саксии с избуяли цветя, яркочервена дреха, простряна на въжето над главите им между останалото пране, чакащо да бъде внесено и прибрано в шкафа.

Нарочно мислеше за перспектива, цвят, текстура, за да не се притеснява, че се разхожда из странно място с хора, които не познава.

Недоумяваше как Райли и Бран съумяват да си говорят с такава лекота, завиждаше на способността им да се наслаждават на мига. По всичко личеше, че се радват на хубавата вечер в старинно място, на уханието на печено агнешко и подправки, носещо се във въздуха.

— Къде предпочитате? — попита Бран. — Отвън или вътре?

— Защо да не се възползваме от приятната вечер? — попита Райли.

— Значи отвън.

Той намери място — сякаш направи магия — близо до зеленината на парка, където масите бяха разположени под дървета и феерични светлини. Някъде наблизко се чуваше приятна музика —

достатъчно близо, за да забавлява, достатъчно далеч, за да не се натрапва.

— Това местно червено вино е хубаво. Сорт „Петрокорито“. Какво ще кажете за една бутилка? — попита Бран.

— Никога не отказвам питие.

Приемайки отговора на Райли за съгласие от името и на двете, Бран поръча бутилка. Саша си помисли за белините, докато оглеждаше менюто. Отпи няколко глътки вино от учтивост и продължи с вода. Колкото до храната — наистина се нуждаеше от такава.

Почувства се празна и неспокойна, някак не на място.

Реши да избере риба. Все пак се намираха на остров. Разгледа блюдата, докато Райли и Бран обсъждаха ордъврите, които Райли предлагаше да поръчат.

Срецайки въпросителния поглед на Саша, Райли сви рамене.

— За първи път съм в Корфу, но не и в Гърция. А когато става дума за храна, стомахът ми има памет.

— Тогава оставям на теб. — Бран се обърна към Саша. — Ще рискуваш ли?

— Аз клоня към рибата... — започна тя.

— Разбрах. Ами ти, Бран? — попита Райли.

— На мен ми се хапва месо.

— Имаш го.

Щом виното бе дегустирано и сервирано, Райли избърбори няколко имена на ястия на гръцки. Стомахът на Саша се сви при мисълта за странните блюда.

— Пътувала ли си много? — попита я Бран.

— Всъщност не. Прекарах няколко дни във Флоренция и Париж преди няколко години.

— Може да не е много, но изборът на дестинации е добър. Помислих си, че си била в Ирландия.

— Не, не съм. Защо си го помисли?

— Картината, която купих. Познавам мястото, или подобно на него, недалеч от дома. Каж ми, къде е тази гора?

Тя я беше сънувала. Често сънуваше картините си.

— Не е истинска. Измислих си я.

— Също както измисли мен и Райли и останалите, които ще срещнем тепърва?

— Изплюй камъчето, Саша — подкани я Райли. — Човекът е ирландски маг. Няма да се стресне от нещо странно.

— Сънувах го. — Тя го каза бързо, като на изповед. — Всичко. Всички вас. Сънувах Корфу — или по-точно накрая разбрах, че е Корфу, затова дойдох. Разхождах се по терасата на хотела и видях Райли. После и теб.

— Сънища значи. — Той отпи от виното, докато я наблюдаваше с тъмните си очи с паднали клепачи. — Ти си ясновидка. Само в сънищата ли получаваш видения?

— Не. — Направи ѝ впечатление, че той не реагира, също като Райли. А обикновено хората го правеха — със скептицизъм или лекомислени въпроси за бъдещето си. — Идват, когато си поискат.

— Сигурно е досадно.

Тя се засмя кратко.

— Така е. Досадно е. Те ще дойдат тук, останалите трима. Знам го. Или може вече да са тук. Но ще ни намерят, или ние ще ги намерим. А когато това се случи, не знам дали ще има връщане назад.

— Към какво? — учуди се Бран.

— Към живота ни, какъвто е сега.

— Ако това те кара да гледаш така тревожно, винаги е за предпочитане да вървиш напред, отколкото назад.

Тя не каза нищо, докато келнерът сервираше ордъворите.

— И двамата държите да откриете тези звезди и причините ви сигурно са основателни. Аз знам само, че нещо иска от нас да ги намерим, иначе нямаше да сме тук. А друго нещо не желае да ги намерим. То е тъмно, опасно и могъщо. Може да не е въпрос за движение напред или за връщане назад, а за оцеляване.

— Никой не живее вечно. — Райли зарови с вилицата в предястието си от патладжани.

Бран докосна лекичко ръката на Саша.

— Никой не може да те накара да направиш нещо, което не желаеш. Ти избираш дали да продължиш напред, или да се върнеш назад, фейд.

— Какво означава това — как ме нарече?

— Каквато си. Ясновидка, пророчица.

— Един пророк би трябвало да вижда нещата по-ясно.

— Бас държа, че и други с твоята дарба са си мислели същото.

— Върна ли се у дома, едва ли ще намеря покой. — Макар да беше самата истина, тя знаеше и друга, още по-голяма. Не можеше да си тръгне от Бран. — Затова ще вървя напред. Никога не съм вечеряла с хора, които ме приемат такава, каквата съм. Чувството е приятно.

Тя опита ястието, което Райли бе нарекла дзадзики — и откри, че гъстото кисело мляко, счуканият чесън и свежите парченца краставица се поглъщат с лекота.

— Това също.

Храната я успокои. Може би се дължеше на виното или на уханната вечер, или на факта, че тя най-сетне бе взела окончателно решение, но изопнатите ѝ нерви се отпуснаха.

Когато Бран отрязва малко от месото и го постави в чинията ѝ, тя се вторачи в него.

— Опитай го — подкани я той.

От любезност Саша го направи — но действието ѝ се стори нелепо интимно. За да се отърси от залялата я топлина, която нямаше нищо общо с хапката печено агнешко, тя поднесе към устните си чашата с вино.

— Откъде знаеш за Трите звезди? — обърна се към Бран. — Затова си тук. Затова всички сме тук. Откъде знаеш за тях? Какво знаеш?

— Ще ти разкажа една легенда, която чух: за три звезди, създадени от три богини — били са богини на луната. Или са, зависи къде се намираш самият ти. Създали са Трите звезди като дарове за новата си кралица. Според някои легенди току-що родена, а според други... — Той погледна към Райли.

— В други се говори за млада девойка. Наподобява историята за крал Артур — истинска кралица, избрана в края на предишно царуване с нещо като изпит.

— Точно така. Тези сестри богини искали уникален и траен подарък за кралицата, защото знаели, че тя ще е добра владетелка и ще управлява в мир. Затова всяка създаде звезда — едната от огън, втората от лед, третата от вода — всичките блестящи и изпълнени със сила и магия... и надежда, което е едно и също.

— На един бряг с бял пясък... — промърмори Саша.

Той продължи да се храни, но я наблюдаваше внимателно.

— Така се говори...

— Има някакъв дворец, сребрист и сияен, на висок хълм, а луната е бяла и пълна и блести над водата.

— Видяла си това?

— Сънувах го.

— Което е едно и също — повтори Бран.

— Не бяха сами на брега.

— Не са били, не. Имало е и друга богиня, но толкова различна, колкото е бялото от черното. Тя искала онова, което те създали и което е било предназначено за кралицата, а именно — власт над световите. Добрите богини я познавали добре и знаели колко е зла, когато подхвърлили звездите към луната, а тя ги е нападнала с мрака си и е трябвало да защитят създаденото от тях, както и всичко живо. Звездите щели да паднат — продължи той. — Злата богиня се погрижила за това, а и умеела да чака. Затова трите сестри се постарали звездите да паднат на различни места, далеч една от друга, и пълната им мощ да бъде достигната само ако са заедно. Щели да паднат на тайни места, скрити и безопасни, докато дойде време да се извадят оттам и заедно да бъдат дадени на следващата кралица.

— Това е красива история, но...

— Не е цялата — намеси се Райли. — Кажй й и за другата вероятност.

— Ако лошата богиня завладее звездите, всички врати към всички светове ще се отключат. Тъмното, проклетото, разрушителното — ще бъде пуснато на свобода и ще погълне всичко по пътя си. Човешките светове, както и други, също толкова уязвими, няма да оцелеят.

— Светове?

Усмихнат, той доля вино в чашата й.

— Не те ли е изумявала арогантността на хората, които си въобразяват, че са сами във вселената?

— Повечето древни култури и езически вярвания признават съществуването им — допълни Райли.

— Ти си учен.

— Аз копая — поправи тя Саша. — И съм копала достатъчно, за да знам, че никога не сме били сами. В легендата се казва и още нещо.

— Да чуем — подкани я Бран.

— Тези, които искат да я проучат, рискуват да умрат — много ясно! — но ако надвият злото, ще спасят световите, а това е важно. И всеки ще открие собственото си щастие.

— И двамата ли го вярвате?

— Вярвам го достатъчно, за да търся звездите вече около седем години, с известни прекъсвания.

— Дванайсет — каза Бран. — И аз с прекъсвания.

— Досега това ми беше нещо като хоби. А сега... — Райли допи виното си. — ... май се превърна в проклета мисия. — Тя остави чашата, наведе се към Саша. — Ще участваме ли — и тримата?

— Шестима. Трябва да сме шестима. Иначе няма да стигнем далеч.

— Добре, но това не означава, че не можем да търсим.

— Къде?

— В планините на север, там е пълно с пещери. Изглежда ми добро място като за начало.

— Как ще стигнем дотам?

— Аз имам джип. Той ще ни откара донякъде. Имате ли туристически обувки?

— Да. Обичам да ходя по планините.

— Ами ти, ирландецо?

— Не ме мисли.

— Чудесно. Значи се срещаме утре сутринта и потегляме, да речем, около осем?

Бран трепна.

— Май си от ранобудните, а?

— Когато е необходимо.

Саша се прибра с тях в хотела замаяна. Твърде много вино, твърде дълго пътуване, твърде силна възбуда. Сега ще се наспи, просто ще се наспи, а утре ще му мисли, каза си наум.

— Кой етаж? — попита Бран, когато влязоха в асансьора.

— Третият.

— И аз.

— Третата на третия — засмя се Райли.

— Естествено. — Саша се облегна с въздишка на стената, зарови за ключа си.

Когато излязоха от асансьора и поеха в една и съща посока, Саша сякаш почувства как лепкавите пръсти на Съдбата я пощипват отзад по врата.

Спря пред своята врата.

— Моята стая.

— Аз съм от другата страна на коридора — каза Бран с усмивка.

— Разбира се.

— А аз съм точно до теб. — Райли се насочи към вратата до тази на Саша.

— Че къде другаде? — промърмори тя и отключи стаята си.

— Лека, милички! — пропя Райли.

— Лека нощ. Благодаря за вечерята — каза Саша на Бран и затвори вратата.

Бран влезе в собствената си стая, включи осветлението. Вечерта, помисли си, със сигурност се оказа по-забавна, отколкото беше очаквал. Възнамерявал беше да поскита навън, може би да пийне някъде, да се разходи сам из мястото, където го бе довело предчувствието му, и да попие атмосферата му.

А после срещна тези жени.

Сега, останал сам, можеше да признае пред себе си, че когато се видя в онази рисунка като един от шестимата, се стресна. Но стряскането беше интересно. Интересно като осъзнаването, че художничката е същата Саша Ригс, чиято творба висеше в нийоркския му дом.

Тя твърдеше, че сцената е плод на въображението ѝ, и навярно бе така. Но той познаваше тази гора, и то добре. И знаеше какво е онова, което чака в края на пътеката в проблясващата светлина.

Взе бутилка вода и таблета си, отпусна се върху леглото. И се зае да проучва двете жени, с които го бе срещнала Съдбата.

Разбира се, имаше и други начини да научи повече за тях, но този беше най-честният и откритият. Той вярваше в честността, поне като за начало.

Знаеше, че не са споделили всичко с него — авантюристка и ясновидката — но и той не бе споделил всичко с тях. Тъй че и това изглеждаше честно.

Първо се зае с авантюристка, защото, честно казано, бе усетил твърде силно привличане към ясновидката.

Не просто Райли Гуин, отбеляза той, а доктор Райли Гуин, която имаше докторати по археология и фолклор и митология. Родена преди трийсет години — два доктората на тази възраст означаваха, че пипето ѝ сече — дъщеря на доктор Картър Гуин и доктор Айрис Макфий, съответно археология и антропология, тя бе прекарала голяма част от детството си в пътуване.

Написала беше две книги, имаше множество строго научни и популярни публикации. За нейната работа това бе задължително — или публикуваш, или излизаш от играта. Но според онова, което откри той, повечето си време тя посвещаваше на разкопките и на самостоятелни пътувания в търсене на изгубени съкровища и забравени митове.

Търсенето на звездите определено ѝ пасваше.

Той мина към Саша.

Тя беше на двацет и осем, единствено дете на Матю и Джорджина Ригс, по баща Кориган — разведени. Учила беше изобразително изкуство в Колумбийския университет. Статиите за нея бяха малко и нарядко, което означаваше, че тя гледа да стои настрана от медиите. Но я представляваше една от най-добрите артагенции в Ню Йорк. Според официалната ѝ биография, тя бе направила първата си голяма изложба в галерия „Уиндуард“, на крехката възраст от двацет и две, и живееше усамотено в планините в Северна Каролина.

Неомъжена, което в случая беше добре.

Но Саша Ригс бе много повече от това.

Така че той трябваше да открие това „повече“ — по един или друг начин. Но не тази вечер. За тази вечер ще остави всичко както си е, и ще види какво ще се случи.

Той остави таблета, съблече се. Може и да предпочиташе нощта пред утрото, но щеше да става рано, затова трябваше да се наспи добре.

Остави пердетата и прозорците разтворени и докато слушаше нощните звуци, мислейки за звездите, щастieto и жените с тайни, започна да се унася.

Почукването по вратата го изкара от унеса и леко го подразни. Изтърколи се от леглото, грабна джинсите и ги нахлузи.

Не се изненада особено, когато на вратата се оказа Саша, но се смути, когато я видя в коридора, облечена в тънка бяла нощница, която

едва стигаше до средата на изваяните ѝ бедра.

— Хммм, гледай ти!

— Тя е на прозореца.

— Коя е тази „тя“? — Той понечи да се усмихне, но когато погледът му най-сетне се откъсна от бедрата ѝ, пробяга нагоре през бялата коприна към гърдите и шията ѝ и срещна очите ѝ, усмивката му се стопи.

Ходи насън, помисли си. От транса очите ѝ бяха като стъклени.

— Къде си, Саша?

— При теб. Тя е на прозореца. Каза, че ако я пусна, ще изпълни най-съкровеното ми желание. Но е изтъкана от лъжи. Трябва да я накараме да си тръгне.

— Хайде да погледнем.

Бран улови ръката ѝ, поведе я обратно през коридора и влезе с нея в стаята ѝ. Затвори вратата подире си.

Забеляза, че стаята прилича на пещера, завесите бяха плътно спуснати. Включи част от осветлението и Саша вдигна ръка, сочейки към прозореца.

— Ето я. Казах ѝ да си върви, но не иска да се махне.

— Стой тук. — Той отиде до прозореца, разтвори рязко завесите. Видя някаква сянка — съвсем бегла — стори му се, че чу шумолене — като сухите криле на прилеп. След това нямаше нищо, освен морето, осветявано от три четвърти луна.

— Така, отиде си. — Саша му се усмихна. — Знаех, че ще си тръгне, ако ти си тук. Ти я плашиш.

— Нима? — промърмори той.

— Усещам малко от това, което усеща тя. Не всичко. Не искам да усещам всичко. — Тя обгърна тялото си с ръце, потърка го. — Остави студ. Искат тук да има огън, но след себе си остави студ.

— Хайде, връщай се в леглото, там е топло.

Той я приближи, вдигна я на ръце, отнесе я до кревата.

— Ухаеш на гората, която нарисовах.

— Доста време прекарах там. — Той подпъхна завивките ѝ. — Стопли ли се вече?

— Тя ще се върне.

— Не тази вечер.

— Сигурен ли си?

— Да. Хайде, заспивай.

— Добре. — И с доверчивост, която го обърка, тя притвори очи.

Докато я изучаваше, Бран обмисляше вариантите си. Можеше да се върне в стаята си, да приеме, че тя ще дойде пак, ако има нужда. Можеше да прекара една много неудобна нощ на пода. Или...

Легна до нея, загледа се в нощта, която напираше през прозореца. Саша ухаеше на портокалов цвят, осъзна той. И докато вдъхваше уханието ѝ, заспа.

3

Приятно затоплена, изпълнена с блажено доволство, Саша се разсъни бавно, сякаш се носеше към повърхността на спокоен басейн. В желанието си да задържи това чувство за безопасност и щастие тя остана със затворени очи, позволи си да полежи сгушена в леглото още няколко минути.

След това въздъхна и плъзна ръка по чаршафа.

И замръзна.

Не беше чаршаф, а кожа. Топла, стегната кожа. Със сърце, което биеше под дланта ѝ.

Отвори рязко очи. Първия шок получи, когато видя Бран, все още спящ, с лице само на сантиметри от нейното. Следващия получи, когато осъзна, че главата ѝ се е сгушила в рамото му, сякаш там ѝ беше мястото. Двата приличаха на доволни любовници — ръката му беше под рамото ѝ, нейната бе полегнала върху сърцето му.

И не беше сън.

С приглушена въздишка тя се отдръпна от него, претърколи се и едва не падна от леглото, преди да стъпи на пода.

Той седна стреснато, косата му бе разрошена, по страните му беше набола брада, мускулестите му гърди бяха голи.

— Какво става? — попита, моментално прогонвайки съня от тъмните си очи.

— Какво става ли? — тросна му се тя и го посочи. Размаха пръст във въздуха. — Какво ставало!

— Господи! — Той прокара и двете си ръце по лицето. — Не стига че те будят по нощите, ами отгоре на всичко и ти крещят.

— Не крещя! — Кристалносините ѝ очи мяха мълнии. — Искаш ли да чуеш истински писъци? Ще ги чуеш, ако не ми кажеш какво, по дяволите, правиш в леглото ми!

— Успокой се, фейд, не сме спали заедно в онзи смисъл. — Жалко, помисли си той, защото тя бе много привлекателна, когато е ядосана.

— Не ми казвай да се успокоя! Защо си в стаята ми и в моето легло, вместо в своето?

— Ще ти кажа, ако спреш да викаш. Господи, как ми се пие чай или кафе!

— Давам ти две секунди, след това се обаждам на хотелската охрана! — Като хвърли отчаян поглед наоколо, тя грабна един от сандалите си и го размаха. — Обясни ми!

Той наклони леко глава, явно не го беше впечатлила, повдигна веждата с белега.

— Хвърлиш ли това по мен, скъпа, да знаеш, че много ще се ядосам! — Надигна се от леглото, мерна минибара ѝ и се насочи към него.

Извади една кола и от движението татуираната светкавица на лявата му плешка се надипли.

— Е, ще се задоволя с наличното — въздъхна той. Отвори бутилката и отпи. — Все пак има нещичко.

— Вън!

Той отново се обърна — висок, мускулест, само с джинсите, които бе обул набързо и не си бе направил труда да закопчае. Въпреки яда си, тя усети как желанието отеква в нея като мощна камбана.

— Не разбрах. Искаш да изляза или искаш да ти обясня?

— Искам да ми обясниш и после да излезеш. Как се озова тук?

— Влязох с теб.

Тя вдигна още по-високо сандала, сякаш се канеше да го хвърли по него.

— Как ли пък не!

— Може и да се отклонявам от истината понякога, но нямам навика да я изкривявам. Ти ходеше насън. Дойде и почука на вратата ми.

— Аз... аз не ходя насън. — Но тя долови съмнението в собствения си глас.

— Не е точно сън, нали? — Той седна отстрани на леглото, отпи от колата, после я протегна към нея. — Искаш ли малко?

— Не. Да. Ще си взема друга. — На половината разстояние от минибара тя осъзна, че е по нощница, и то къса, и бързо смени посоката, за да облече хотелския халат.

— Малко е късно за това, не мислиш ли? Вече видях достатъчно. И много ми хареса. — Когато тя му хвърли строг поглед, той се засмя: — Ако съм искал да се възползвам, имах предостатъчно възможности през нощта.

Тя се уви по-плътно в халата и завърза колана му с рязко движение.

— Не си спомням.

— Виждам, и на твоє място щеше да ми е също толкова неприятно. Случи се около час след като се разделихме — ти дойде и почука на вратата ми. Не беше съвсем будна, нито съвсем заспала — ако разбираш какво имам предвид. Каза, че тя е до прозореца.

— Коя?

— И аз те попитах същото. Тя искала да я пуснеш, а ти си ѝ отказала. Обещала е да изпълни най-съкровено то желание, а ти си ѝ отказала. Дойде да търсиш помощ от мен.

Леден страх запълзя на четири крака по гръбнака ѝ.

— Ти... видя ли нещо?

— Сянка, нищо повече, и шумолене, като от криле. Не се съмнявам, че имаше нещо. — Той я изгледа продължително, с разбиране. — Не се съмнявам в теб.

Последните му думи извикаха сълзи в очите ѝ, затова тя се извърна бързо, отиде до минибара. Докато опитваше да се пребори със сълзите, намери малка бутилка портокалов сок.

— Останал си при мен.

— Ти се страхуваше, че тя ще се върне, и ти беше студено. Тя донесе този студ. Затова те сложих да си легнеш, както ако ми беше... сестра, и тъй като не ми хареса идеята да спя на пода, легнах до теб. И ето ни сега.

— Съжалявам. Трябваше да се досетя. Щях да се досетя, ако не бях реагирала толкова бързо.

— Направи съвсем логично заключение.

— Може би. — Сега тя седеше отстрани на леглото. Той взе бутилката от нея, отвори я, подаде ѝ я обратно. Но тя само се вторачи в нея. — Благодаря ти, че си останал при мен.

— Пак заповядай. — Но взе обувката, която тя все още държеше, и я остави на пода. За всеки случай.

И му се прииска гневните искри да не бяха изчезнали толкова скоро.

— Това е само началото, нали? Сенки на прозореца. Те са само началото.

— Започнало е много отдавна. Това е поредната стъпка по пътя. Ще се справиш.

— Мислиш ли?

— Да, тъй като аз съм този, който едва не получи удар по главата с обувка. Не си сама. — Бран я потупа приятелски по бедрото, преди да се изправи на крака. — Какво ще кажеш да се срещнем долу след час за закуска?

— Добре. Един час.

Той се пресегна и повдигна брадичката ѝ.

— Не забравяй. Ти не я пусна вътре.

Когато тя кимна, той отиде до вратата и излезе.

И едва не се сблъска с Райли.

Тя повдигна вежди, изви устни и подръпна клипсовете на ушите си.

— Бързо действаш, ирландцецо!

— Не е каквото си мислиш. Много рано си станала.

— Тренирам.

— Ако успееш да се приготвиш до половин час, ще слезем заедно за закуска и ще ти разкажа какво се случи със Саша. Тя ще дойде след час — така ще ѝ спестим неудобството да преживее всичко отново.

— Започва да става интересно. Стигат ми и двајсет минути. — Райли тръгна към стаята си, но спря и се обърна. — Тя добре ли е?

— Да. По-силна е, отколкото си мислех, и със сигурност, отколкото тя си мисли. Двајсет минути — повтори Бран. — Ако не си готова, ще се видим направо долу — не пия ли кафе скоро, може да убия някого.

— Ще успея.

Тя удържа на думата си и почука на вратата му малко след петнайсетата минута. Двамата слязоха долу и решиха да си вземат кафе и да седнат на спокойствие край басейна, за да може той да ѝ разкаже всичко.

— Първо, държа да ти кажа, че заслужаваш уважение за това, че не си се гмурнал в басейна — и нямам предвид този тук.

— Секс? — Той поклати глава. — Мъж, възползващ се от жена, която ходи насън, не уважава нито нея, нито себе си. А и щом ще участваме заедно, трябва да си имаме доверие.

— Абсолютно си прав. Но аз смятам, че не си ни казал всичко за Бран Килиан.

— Права си, доктор Гуин.

Тя се засмя и вдигна на здравица с кафето си.

— Проверил си ме в „Гугъл“?

— Да.

— Няма лошо. И аз направих същото. Този твой клуб — или клубове, защото имаш още един в Дъблин — изглежда доста готин.

— Ще ми се да мисля, че е така.

— Ще гледам да се отбия в тях следващия път, когато съм в Ню Йорк или Дъблин. Но сега може би трябва да седнем на някоя маса. Обзалагам се, че Саша държи на точността. Освен това умирам от глад.

Двамата станаха и се отправиха към открития бюфет, чиито завеси се полюшваха на вятъра.

— Имаш ли идея кой е бил на прозореца й снощи?

— Няколко.

— Странно, и аз имам няколко.

След като уведомиха сервитьора, че ще са трима, седнаха на една маса и зачакаха да им донесат по още едно кафе. Райли извади бележник от един от многото джобове на панталона си, откъсна лист.

— Запиши първия си избор, аз ще направя същото. И ще ги сравним.

— Не си нося химикалка.

— Можеш да използваш моя молив. — Райли надраска едно име върху листа, подхвърли му молива.

— Искаш да се увериш, че знам за какво става въпрос?

— Да речем, че това ще покаже доколко можем да си вярваме. — Тя му подаде листа, който стискаше с два пръста, той й подаде своя.

— Нереза — промърмори.

Райли остави неговия лист до себе си, кимна към Саша, която идваше към масата им.

— Нереза.

— Тя е майката на мрака. — Саша се вторачи в полюшващите се бели завеси. — Изтъкана е от лъжи.

Бран се надигна, улови я за ръката, почувства как тя потрепери.

— Саша.

— Да.

— Седни. Ще пиеш ли кафе?

Тя се отпусна в стола, кимна.

— Да. — Вдигна двете листчета. — Името ми е познато. Чувала съм го в главата си. Тя беше тази, която дойде до прозореца. Беше отвън — на прозорец на третия етаж! Не беше сън, не точно. Как е възможно? Коя е тя?

— По-скоро „какво“ — поправи я Бран и отмести поглед към Райли. — Имала ли си си работа с богове преди?

— Не бих казала. Сигурно ще е забавно. — Тя се изправи. — Ще „нападна“ бюфета.

Саша гледаше как Райли се отправя към една от богато заредените маси на бюфета, повдига капака на голямо блюдо и започва да трупа храна в чинията.

— Ако имах милион, щях да го дам до последния цент за самочувствие като нейното.

— Ти си имаш свое — увери я Бран. — Просто го криеш някъде в себе си. По-добре си вземи нещо за закуска, преди Райли да е изяла всичко.

Джипът на Райли, ръждивочервен и очукан, носеше белези от безжалостно използване и нямаше покрив. След дълго оглеждане Бран се качи отзад.

— Откъде го имаш?

— От приятели, сключих добра сделка. Реших, че ще ми е нужен транспорт. — Тя седна зад волана, подхвърли сгъната карта към Саша. — Ти ще си навигаторът.

— Добре, но би ли ми казала къде отиваме?

— За начало — на север, покрай брега. Островът е голям, но проучването ми води към крайбрежна локация.

— Защо? — Още преди Саша да зададе въпроса, Райли бе натиснала газта.

Джипът може и да изглеждаше като излязъл от близкото гробище за коли, но подскочи като пантера.

— Защо ли? — извика Райли през шума на мотора и подкара по тесен път към брега толкова бързо, че от магазините от двете им страни се виждаха само размазани очертания. — Какво прави един остров „остров“?

Саша се чудеше дали ако затвори очи, ще я боли по-малко, когато катастрофират.

— Заобиколен е от вода.

— Защо ще навлизаш в сушата, щом си избрал остров, за да скриеш нещо? Нужен ни е брегът — заливите, малките заливета, пещерите. В повечето преводи на легендата се говори, че огнената звезда ще засвети отново, че е заспала в люлката на земя под морето. Някои учени я наричат Атлантида.

— Атлантида е мит.

Райли хвърли бърз поглед на Саша.

— Значи търсиш паднала звезда, създадена от богиня на луната, а отхвърляш Атлантида?

— И се надявам да не умра в автомобилна катастрофа!

— Джипът си има ролбар. Един колега търси Атлантида вече двайсет години. Оставила съм я на него.

Пътят беше като скоростна отсечка и всеки шофьор сякаш изглеждаше решен да прекоси финиша пръв. Райли караше като вманиачен демон, забавяйки съвсем малко, когато профучаваха през едно село.

— Контокали, виж на картата — обяви тя. — В него се намира една от най-старите църкви на острова, има и руини на замък, които ще разгледам, щом ми остане време. Как се чувстваш отзад, ирландце?

Той се бе извил странично, вдигнал крака върху седалката.

— Караш като бясна, Райли.

— Винаги стигам там, закъдето съм тръгнала. Сега, като сме трима, ми хрумна нещо. Можем да продължим да се ръсим за стаи в хотела или заедно да наемем къща. Ще ни излезе по-евтино.

— И ще е по-уединено — добави Бран, сякаш сам бе мислил по въпроса. — Малко е неловко да обсъждаш търсене на звезди и отбягване на зли богини в хотелски ресторанти. Ти какво мислиш, Саша?

Тя се загледа в морето, в мъжа на водни ски, който летеше по синята повърхност зад блестяща бяла лодка.

— Изглежда ми по-практично.

— Значи е решено — отсече Райли. — Ще се обадя тук-там.

— На твоите приятели — довърши Бран.

— Не е зле да ги имаш. Гувия — добави тя, когато стигнаха до поредното село. — Стари венециански корабостроителници. Много плажове и заливчета. Струва си да ги огледаме.

Саша успя да зърне цвета на къщите, избелял на слънцето, пешеходци в плажно облекло и късче брегова линия, преди селото да остане зад тях.

— Ти май нямаш нужда от навигатор.

— Не още.

Саша свикна със скоростта, поне толкова, че сърцето ѝ да не подскача при всеки завой. Успокояваше се с морето, с движението му, аромата му, който се носеше във въздуха. С примесеното с него уханье на диви цветя, растящи на воля отстрани на пътя. Досега не беше виждала толкова живи, наситени багри. Лудешко червени макове изскачаха от нивите, алчни грамофончета задушаваша живите плетове с агресивно синьо, дървото на Юда изгаряше очите с тъмния си пурпур.

Тук съм, помисли си Саша, за да намеря отговори на въпросите, които ме преследват. Но също така съм тук сред ярка, сгряваща душата красота и това само по себе си е чудо.

Тя ѝ се отдаде, вдигна лице към небето, позволи на топлия, пропит с аромати въздух да я обгърне.

Райли имаше информация за всяко село, през което минаваха. Саша се зачуди какво ли е да си пътеводител в човешки образ, да си обикалял толкова много, настойчиво да си търсил и намирал приключения.

Засега тя се наслаждаваше на мига — на слънцето, на скоростта и пейзажа.

Тук би могла да рисува с години.

Сърцето ѝ сякаш отново заби по-бързо, когато ускори по отсечка с остри завои. Морето беше съвсем близо до пътя и тя затаи дъх.

Постепенно завиха на запад, заобиколиха голям и многолюден град, който Саша определи на картата като Касиопи.

Пътят отново започна да лъкатуши, като се докосваше едва-едва до езеро, което тя закопня да нарисува.

— Наближаваме Ахарави. В древността градът се е казвал Хеба^[1] — вероятно е кръстен на дъщерята на Зевс. Октавиан го плякосва през 32 година пр.н.е. и сегашното му име, което в общи линии означава „неприветлив“ — заради плякосването и опожаряването — е доста неприветливо.

— Тук ще направим малка почивка — продължи Райли, докато профучаваха край воден парк. — И ще се обадя за къщата. Албания. — Тя посочи земната маса в далечината.

— Албания — промърмори Саша, едновременно смаяна и възхитена. — Невероятно! — От едната страна семеен воден парк, от който се разнасяха радостните писъци на децата, докато се спускаха по водните пързалки, а от другата — албанският бряг!

Нима това не бе по-изумително от една огнена звезда?

Ахарави гъмжеше от магазини, строени като армия, подредени един до друг на главната улица. Април едва бе започнал, а в курортния град беше пълно с почиващи, които обикаляха магазините или се наслаждаваха на обяда си в кафенетата на тротоара.

— В момента е пролетният сезон — отбеляза Райли и отби от главния път. — Голяма част от почиващите са британци и американци, ако съдя по количеството бледа кожа, която ще изгори. Надявам се, че сенникът те пази, ирландце.

— Върши работа, благодаря. — В мига, щом тя спря, той изскочи от джипа, разкърши рамене. — Избра чудесно място за почивка!

— Старая се. — Тя извади мобилния си телефон. — Вие двамата може да се поразходите до плажа, аз ще ви настигна.

Златист пясък, морски овес, синя вода и лодки по нея, някои следвани от водни скиори. И Албания, която се виждаше на хоризонта.

Саша грабна раницата си. Нуждаеше се от десетина минути — или може би двайсет — за да скицира нещата.

— Сигурно ще искаш да си купиш шапка — отбеляза Бран. Взе своята — тъмносива с широка плоска периферия, и я нахлупи на главата ѝ.

— Ако имах нещо на главата, щеше да излети още през първите пет минути.

— Добър шофьор е. — Той намести собствената си раница на гърба, докато вървяха. — Е, не забеляза ли нещо по пътя? Мисля, че тя нарочно избра крайбрежния път — искаше да види дали няма да усетиш нещо.

Разбира се, помисли си Саша. Не просто лудешко каране по брега, а поредното проучване.

— Трябваше да се досетя. Не. Беше много красиво, въпреки че се движехме със скоростта на звука, но не почувствах нищо. Дори не знам дали мога така. Никога не съм опитвала.

— Защо?

— Когато си различен, това те откъсва от останалите, кара те да се чувстваш като аутсайдер. Искях да се впиша — много — но накрая осъзнах, че няма да се получи. Затова просто се фокусирах върху работата си, поне преди всичко това да започне. А сега...

— А сега?

— Аз съм в Гърция, а отсреща е Албания — толкова близо, че ти се струва, че можеш да доплуваш до нея. Това надминава и най-големите ми очаквания. — Тя притвори очи, вдиша дълбоко. — Дори въздухът е екзотичен. Но ако Райли е карала дотук с надеждата да получа някакво видение, ще я разочаровам.

— Май няма да е толкова лесно.

Тя си помисли за виденията, които бе имала. Кръв и страх, болка и мрак.

— Не, няма.

— Райли е права, че трябва да намерим подходящо място. Място, където и тримата да можем да се отпуснем, да започнем проучването, да си съставим план. Нещо като щабквартира.

Сравнението я накара да се усмихне. Щабквартирата бе толкова далеч от нейния свят, колкото и плуването до Албания.

— Щабквартира.

— Точно така. И тъй като не знам дали останалите трима, които си нарисувала, няма просто да се появят — както се случи с нас — ще

ни се наложи да поскитаме наоколо, както днес.

— Трябва да се съберем всички. Дотогава можем да търсим, но няма да видим и намерим нищо. Няма да имам видения — обясни тя бързо.

— Това казвам и аз.

— Искам да порисувам малко, докато сме тук.

— Ще ти е нужен стол. Предполагам, че може да наемем един, или... Отсреща има таверна. Какво ще кажеш за изгледа?

— Чудесен е.

Щом се настаниха на една маса и тя нагласи стола си под правилния ъгъл, той също се загледа в панорамата.

— Искаш ли бира?

— О, не, благодаря. Може би нещо студено. — Саша извади скицника си и се зае да рисува полюшващия се морски овес и дългата плажна ивица.

Бран си поръча Митос^[2], а за Саша — гръцкия сок, който беше комбинация от портокал, ябълка и кайсия. Докато тя рисуваше, той извади телефона си, за да провери имейлите си.

Дори зает с работата си, продължаваше да я наблюдава, да следи тези изящни, красиви ръце, сътворяващи пейзаж с хартия и молив.

Забеляза, че тя пропуска някои неща. Хората. Плажът ѝ беше безлюден, имаше само птици, летящи над морето.

Саша отгърна на следващата страница, започна нова рисунка. Бран предположи, че за нея това са груби скици, но той ги намираше за прекрасни — едновременно стегнати и плавни. Помисли си, че тази нейна способност да създава образи с бързи, уверени движения на молива е като магия.

Тя започна трета рисунка — от различен ъгъл, забеляза той. Не точно плажа, прострян пред тях, а нейна си, с луна, неизпълнена докрай, носеща се между облаците над море с пенливи вълни.

Край морето стоеше жена и го съзерцаваше, тъмната ѝ коса се спускаше на вълни до кръста. Полите ѝ се веяха около коленете. От дясната ѝ страна се издигаха отвесни скали, а върху тях стоеше сянката на къща, в която светеше един-единствен прозорец.

Когато Саша спря и най-накрая се извърна, за да вземе питието си, той остави телефона.

— Къде ще отиде тя — обратно в морето или в къщата на скалата?

— Не знам. — Саша въздъхна, отпи отново. — Изглежда, и тя не знае. Не е тук. Не знам защо погледнах натам и го видях толкова ясно.

— Може би сме близо. Тя е единственият човек, когото ти рисува. На другите скици на този плаж липсват хора.

— О! — Саша сви рамене. — Без тях е по-спокойно. Обикновено не рисувам хора. Или не го правех. Когато учех в академията и използвахме модели, накрая започвах да получавам видения. Идва от фокусирането и винаги е натрапчиво. Научих се да се възпирам, но май не си е струвало усилието. Обичам загадъчните сцени, без хора в тях.

Тя подпря брадичка на юмрука си, усмихна му се.

— На теб ти харесва, когато картината е пълна с хора.

Разговорите — нещо, което тя избягваше в уединението си в планината — сега звучаха различно, бяха ѝ интересни, защото ги водеше с хора, които знаеха каква е и я приемаха.

— Как разбра?

— Клубовете — поясни тя. — Ти притежаваш клубове и организиращ шоупрограми, така че сигурно харесваш хората. И публиката, която се възхищава на фокусите ти.

— Но мога да се наслаждавам и на празни плажове. Обаче... — Той протегна длан към нея, сви я в юмрук, разтвори рязко другата си ръка. После в празната му допреди миг длан се появи извита бяла мида. Бран ѝ я подаде. — Обичам магията.

Тя се засмя, поклати глава.

— Как го правиш?

— Не съм я извадил от ръкава си.

— И не използваш дим и огледала, нали? — Тя прокара пръсти по ръбовете на мидата. — Как се научи да правиш фокуси?

— Може да се каже, че е семейна традиция. Всъщност първо ме научи майка ми... донякъде.

— Майка ти. И тя ли е маг?

— По нейния си начин. — Тъй като смехът ѝ му хареса, той извади тесте карти от раницата си, разпери ги във ветрило. — Избери си карта, която и да е.

Тя изтегли една, погледна я.

— Сега какво?

— Върни я обратно и вземи тестето. Разбъркай го. В края на деня трябва да се възнаградим с плуване. Какво избираш — морето или басейна?

— Морето. — Ако няма никой друг на плажа, добави тя наум. — Колко често ще имам възможност да плувам в Йонийско море. Достатъчно ли е?

— Да, разбира се, ако ти смяташ, че е. Остави тестето и сега го разпери ти.

Тя направи както ѝ каза, наведе се напред, не искаше да изпусне нищо от погледа си.

— Къде мислиш, че ще е твоята карта? Тук? — Той потупа една карта. — Не, не, може би тук. А, ето я и Райли!

— Играете на карти и пиете бира, докато аз се потя на телефона. — Тя се отпусна тежко на стола, вдигна остатъка от бирата на Бран и я пресуши.

— Показва ми фокуси с карти, но не мисля, че ще се получи.

— Такава липса на вяра в чудесата... — въздъхна Бран. Прокара връхчето на пръста си по разперените карти. — Като гледам, май изобщо не е тук, защото... Може ли? — каза той на Райли и взе шапката от главата ѝ, обърна я наопаки.

— Твоята дама купа е в шапката на Райли.

Очите на Саша се разшириха.

— Това е невъзможно.

— Обаче е. — Той държеше дамата между двата си пръста, завъртя ръката си в китката — в дланта му нямаше нищо.

— Признавам — отбеляза Райли, докато Саша стоеше със зяпнала уста, — че това е един от най-добрите фокуси от близко разстояние, които съм виждала. Искам също да отбележа, че и аз направих един фокус. Вече разполагаме с къща, ако я харесаме.

— Как така картата се озова в шапката на Райли, след като Райли не беше тук? — поиска да знае Саша.

— Напротив, тук е и ми пресуши бирата.

— Но... — Саша се засмя и вдигна ръце в знак, че се предава. — Искам да го направиш още веднъж, когато... ти каза, че си намерила къща?

— Да, и ми дължите една бира. Но първо ще отидем да я видим. Не е далеч. Край село Сидари.

— Видях Сидари на картата — на запад оттук е.

— Точно така. Извадих късмет. — Сега Райли се пресегна и изпи голяма глътка от сока на Саша. — Приятел на приятел на един чичо. Това е неговата вила — той е в Щатите по работа през следващите няколко седмици. И той е късметлия, защото двойката, която се грижела за мястото, е напуснала едва вчера. Мъжът паднал лошо и си счупил крака. Затова приятелят на приятеля на чичото каза, че можем да използваме вилата, ако се грижим за нея.

— И какво точно означава това? — попита Бран.

— Работа в двора, градинарство, поддържане на басейна — казах ли ви, че има и басейн? А също и куче, така че ще го храним и поим, както и кокошките...

— Кокошки? — повтори Саша.

— Храним ги и ги поим и можем да ядем яйцата им. Грижим се за къщата и стоим безплатно, докато той се върне след четири седмици. Според мен сделката е страхотна.

— Със сигурност трябва да я видим. — Бран прибра картите си обратно в калъфа. — Готови ли сме?

Саша кимна и стана.

— Мисля, че ще преживея престой във вила на Йонийско море. Само дето ми звучи прекалено хубаво, за да е истина...

— Обикновено има уловка. — Бран се изправи, улови я за ръката. — Хайде да идем да видим каква е и дали ще можем да я преглътнем.

Пътят на запад отначало беше почти прав, но изведнъж залъкатуши. Последва бърза серия от извивки и криволици, по които Райли караше със същата безразсъдна скорост.

Саша видя ясно защо Сидари се слави като първокласен курорт в северната част на острова. Разположен беше на самия залив, изгледите бяха великолепни. Твърде много хора, бе първата й мисъл, твърде много, изпълващи улиците, плажовете и магазините.

От шумния курорт я заболя главата, нервите й се опънаха до крайност. Но неспокойното чувство не премина дори когато оставиха града зад гърба си и свиха по тесен път. Тя отново премести поглед към морето в опит да се наслади на мига.

И изведнъж видя, позна и разбра чувството, което я бе обзело.

Носът се издигаше сред морето, висок и горд. Тя бе стояла тук с Бран на нощния вятър и задаващата се буря. Той държеше светкавица в ръката си, а тя изпитваше изгарящо чувство.

Нейната рисунка.

Не им я беше показала, на нито един от двамата, и все пак пътят ги бе довел дотук.

До нея като в мъгла достигна гласът на Райли, която говореше за заливи, фиорди и пещери, както над водата, така и под нея.

— Пътят ще стане неравен — предупреди ги Райли. — Къщата е горе на скалата. Изгледът сигурно е великолепен.

Саша обаче не бързаше да погледне. Вече знаеше какво ще види. Вместо това се съсредоточи върху дивите цветя, цъфнали героично край пътя, който сега бе по-скоро пътека — цъфтяха дори на самата пътека.

Джипът скърцаше и подскачаше, принуди Райли най-после да намали и най-накрая да спре, когато стигнаха до двойна желязна порта.

— Имам кода. — Тя се наведе навън, набра кода върху една клавиатура. — Приятелят ми каза, че един съсед е идвал тази сутрин да нахрани кучето, да се погрижи за билетата, да провери как са нещата. И твърди, че кучето е дружелюбно.

Алеята стана малко по-равна, после направи рязък завой.

— Това е същински „удар“! — С тържествуващ боен вик Райли се понесе към вилата. — Нищо общо с „дупките“, в които отсядам обикновено!

Вилата, в богато кремаво на фона на синьо небе, бе кацнала на висока скала. Беше под ъгъл спрямо морето и предлагаше шеметни изгледи отпред и отзад. Във впечатляващия двор имаше цъфтящи храсти, няколко плодни дървета и морава до самата каменна ограда. А после градината свършваше като отсечена с брадва. Грубите стъпала, водещи към плажа, накараха Саша да си представи мускулести гномове или тролове с примитивни сечива, дълбаещи камъка. Вилата бе с множество врати, издадени тераси, изобилие от прозорци.

Още цветя и дървета я красяха отстрани, където се виеше каменна пътека. Райли едва бе изключила мотора, когато от сенчестите дървета към тях бавно приближи голямо бяло куче, същинска полярна мечка — с гъста козина и дълга, пухкава опашка.

— Огромен е! — Нервите на Саша, които тъкмо се бяха поуспокоили, отново се опънаха. — Каза, че бил дружелюбен.

— Просто е едно голямо момче. Здравсти, Аполон — името му е Аполон. — Райли безстрашно слезе от колата, наведе се, протегна ръка.

Кучето спря, вторачи се в нея. Мигът продължи толкова дълго, че Саша вече се канеше да скочи от мястото си и да дръпне Райли обратно в джипа. Но си помисли, че такова огромно куче като нищо може да изяде джипа заедно с всички в него.

То обаче приближи Райли, размаха опашка и подуши протегнатата ѝ ръка.

— Добро момче! — Тя се изправи и постави длан на главата на Аполон, когато той седна. — Какво чакате, приятели?

— Да видим колко голяма мръвка може да отхапе от теб. — Бран се измъкна от джипа и също толкова свойски, като Райли, погали кучето по гърба.

— Хайде, Саша, можеш да разбереш какво изпитва, ако те е страх. Сигурно можеш да усетиш чувствата на куче — отбеляза Райли. — И те имат такива. Какви са неговите според теб?

— Радостни. — Саша въздъхна и слезе от джипа. — Много се радва.

— Социално животно. — Райли се наведе, целуна кучето по главата. — Нуждае се от глутница и за известно време това ще сме ние. Дадоха ми и кода на алармата, а ключът е оставен в саксията с палмата, така че...

Крачейки уверено в износените си ботуши, с кучето по петите, Райли отиде до каменната ограда в края на скалата, където бе саксията.

— Леле, какъв изглед! Елате да хвърлите един поглед!

Саша се насили да приближи каменната стена и далеч долу видя плажа, който бе нарисувала на масата в таверната, когато образът му бе изместил останалите.

— Липсват само луната и жената — отбеляза тихо Бран.

— Какво каза?

— Нарисувах този изглед, докато те чакахме в Ахарави — обясни тя на Райли. — Не знаех къде е. Сега знам — *тя* беше тук, долу до водата. Жената, която още не сме срещнали. А вилата бе само силует на скалата.

Доволна, Райли сви ръце в юмруци отстрани на бедрата.

— Отлично! Значи сме където трябва.

— Така мисля, да. — Кучето завря глава под ръката на Саша и я погледна умолително с тъмните си очи, излъчваше радостта, която тя бе почувствала в него. Това я накара да се усмихне. — Това е мястото.

— Да идем да го разгледаме тогава. Първа си заплювам спалня, да знаете! — Райли хукна към къщата и Аполон я последва с весел лай.

— Можем да хвърляме чоп кой да е втори — предложи Бран и Саша почувства как самоувереността ѝ се възвръща.

— Как ли пък не — да хвърлям чоп с маг! Аз съм втора! — отсече тя и хукна след кучето.

[1] Гръцката богиня на младостта и вечната красота. — Б.пр. ↑

[2] Известна марка гръцка бира. — Б.пр. ↑

4

Саша се смяташе за човек на реда, на навиците. Решеше ли да излезе извън този ред, правеше го след старателно обмисляне.

Или поне беше така, докато не долетя в Корфу.

Сега, едва двацет и четири часа след като се бе настанила в хотела и бе разопаковала багажа си, отново го опаковаше, канеше се да освободи стаята и да се премести във вила с двама души, които познаваше едва от няколко часа.

И колкото и да се питаше дали е разумно, знаеше, че постъпва правилно. И че само така може да получи истински отговори.

Вилата беше красива, просторна и дори жена като нея, която се смяташе за практична, не можеше да не изпита вълнение, докато я обикаляше и знаеше, че ще живее тук в продължение на...

Все едно колко време.

Подове, застлани с грапави керамични плочки, помисли си тя, докато старателно опаковаше багажа си, огромни прозорци, просторен вестибюл и спираловидни стълби, водещи към втория етаж. Където, припомни си, се бе „изстреляла“ Райли.

Новата ѝ приятелка избра най-голямата спалня, с масивно легло, върху което бе скачала щастливо, преди да влезе в прилежащата баня и да изписка възторжено при вида на каменната вана — достатъчно голяма да побере слон — и на също толкова удобния душ.

Саша се бе колебала между няколко варианта, всичките прекрасни, но накрая избра леглото със сводестия балдахин от богато надиплен морскосин лен. От спалнята ѝ, както и от всички останали, се излизаше на тераса и тя си представи как ще рисува там.

Дори когато осъзна, че изгледът ѝ ще включва и морския нос, не можа да събере сили да се премести в стая, откъдето той няма да се вижда.

Затвори куфарите си, провери два пъти стаята, за да е сигурна, че не е забравила нещо, и тъкмо се канеше да се обади за пиколо, когато някой почука на вратата.

Саша я отвори и видя Бран.

— Готова ли си? — попита той.

— Да. Тъкмо щях да повикам пиколото.

Той огледа куфарите ѝ, раницата, дамската чанта с дълги дръжки.

— Мисля, че ще се справим и сами. — Закачи дамската ѝ чанта на дръжката на единия от куфарите, праметна раницата ѝ през рамо. — Ще можеш ли да носиш останалото?

— Разбира се, но как ще носим твоя багаж?

— Аз вече го свалих долу, натоварен е. Разбира се, моят е на половината на твоя.

— Разбира се. Ти си мъж. — Саша излезе след него, без повече да погледне стаята.

— Такъв съм. Само да видя дали Райли е готова и ще... О, няма нужда — добави той, когато Райли се появи в коридора, теглейки една-единствена платнена чанта на колелца.

— Това ли е всичко? Раницата ти и чантата? — учуди се Саша.

— Имам всичко необходимо и място за още.

Саша погледна собствения си багаж, буквално *почувства* снизходителната усмивка на Райли.

— Нося си нещата за рисуване — оправда се тя.

— Аха. — Все така снизходително усмихната, Райли пое към асансьора.

— Наистина! Нося си статива, няколко малки платна, резервен скицник, да не споменавам боите и четките.

— Май четките ти няма да се поберат в асансьора.

— Вие се качвайте — предложи Бран. — Аз ще сляза по стълбите.

— Куфарът е тежък — предупреди го Саша.

— Да, в него е резервният ти скицник.

Саша изгледа намръщено Райли, после се засмя.

— О, я млъквай!

Успя да вкара другия си куфар в асансьора, обърна се да благодари на Бран, но него вече го нямаше.

Докато остави ключа на рецепцията, те вече бяха натоварили багажа ѝ в джипа и всичко бе овързано с въжета за бърнджи от чантата на Райли.

Саша ги огледа със съмнение, обезпокоена за материалите за рисуване.

— Ще издържат ли?

— Досега не са ме подвеждали. Тежкарска вило, пази се, идваме!

Райли накара мотора да изреве, също както бе направила и сутринта. Този път Бран седеше на задната седалка с багажа.

— Ти трябваше да седнеш отпред. — Саша се изви назад. — Не съобразих. Аз съм по-дребна, няма да ми е толкова тясно.

— О, тук сме си добре, аз и четките ти за рисуване. Пък и като знам как шофира Райли, ще стигнем, преди да ми се схванат краката.

Скоростта — възмутителна — този път изглеждаше по-скоро освежаваща, отколкото плашеща. Саша успя да зърне размазаните очертания на морето и цветята, на колите и напечените от слънцето сгради, докато слушаше с половин ухо как Райли и Бран обсъждат дали да спрат някъде за обяд, или да продължат, за където са тръгнали.

На нея ѝ беше все едно. Всичко бе толкова сюрреалистично и безразсъдно. Досега най-безразсъдното, което си спомняше, че е правила, бе, когато си отрязва сама косата на дванайсет. Акт на гняв и съпротива, за който бе съжалила още преди да се офъка докрай.

Разбира се, в сегашните ѝ действия имаше повече риск и щяха да изискват повече усилия — и все пак в момента ѝ се струаха абсолютно правилни.

Първо ще си разопакова багажа, реши тя. Няма да се чувства добре, докато не го направи. А после ще сглоби статива си... може би отвън — ще опита да направи рисунка на градината с креда. Или ще пробва с акварел. Рядко използваше тази техника, но...

— Ти за какво гласуваш? — поиска да знае Райли.

— Съжалявам, не разбрах?

— Обяд или да продължим? Ти ще наклониш везните.

— О, все ми е едно.

— Везните — настоя Райли. — Не може да ти е все едно. Бран иска да продължим. Аз съм за обяд.

— Не искам да накланям везните.

— Нямах избор. Той казва, че вилата е пълна с храна — заредена е и имаме зелена светлина да използваме всичко. Но първо трябва да стигнем дотам, а после да си спретнем нещичко. Някой от вас може ли да готви?

— Разбира се, че мога — бързо отвърна Саша и тутакси осъзна грешката си. — Но в никакъв случай няма да отговарям за кухнята!

Голяма, красива кухня, припомни си тя, и щеше да ѝ е приятно да сготви едно-две ястия, но...

— Някой трябва да отговаря. Ако обичате пържено, аз съм вашият човек, иначе — да живеят сандвичите! Мога и да разбърквам. И да режа — добави тя. — Кълцам като фурия.

— Не знам как да готвя за хора.

— За кого готвиш тогава? — учуди се Бран. — За мечки?

— За себе си. Но...

— Аз съм майстор на закуските. — Бран сложи край на обсъждането. — Съмнявам се обаче, че някой ще иска да готви постоянно. Сидари не е далеч и можем да хапнем там, но ако искаме да обсъждаме действията си в уединение, по-добре да си приготвим нещо във вилата.

— Саша е нашият човек! Двама на един.

— Въздържам се. — Тя наистина изпита паника при мисълта, че може да я изберат да отговоря за нещо. — Тоест абдикирам.

Докато спореха, джипът летеше напред и Саша започна да осъзнава, че ще изгуби битката.

— Определено ще спрем за обяд — ето, наклоних везните — а ако някой огладнее довечера, може да хапне от прословутите сандвичи на Райли — отсече тя.

— Моят специалитет!

— Аз ще сготвя утре вечер, за да имам време да измисля какво, но след това...

Тя замълча, поразена от гледката на поредния стопаджия — козирката на бейзболната му шапка бе дръпната надолу, палецът му — вдигнат.

— След това пак ще трябва да ядем — отбеляза Райли.

— Ставам нервна, когато съм гладна, а едва ли искате да ме виждате в...

— Спри! — Саша само бе зърнала лицето му, докато минаваха край него, но това ѝ беше достатъчно. — Спри колата!

Райли реагира бързо, натисна спирачките.

— Какво има? — попита, докато отбиваше отстрани на пътя.

— Върни назад! Стопаджията! Завий или върни назад. Стопаджията!

— О, ясно! — Райли погледна над слънчевите си очила, за да подсили саркастичния си тон. — И без това място — колкото щеш!

Саша изскочи от джипа.

— Той е още *един*! От нас!

— Без майтап?

Бран скочи от джипа, преди Саша да стъпи на банкета.

— Нека изчакаме минутка, скъпа. Той идва към нас. Нека първо опипаме почвата.

Мъжът затича по пътя, но някак отпуснато, с раницата на гърба и прашните, износени туристически обувки. Изпод бейзболната му шапка се подаваха гъсти кичури тъмноруса коса.

Саша знаеше, че очите му — макар да не можеше да ги види зад тъмните очила — са сиви.

Той им отпрати бърза, слънчева усмивка.

— Калимера — поздрави. — Евхаристо, въъ...

— Не се мъчи — спря го Бран. — И английският ще свърши работа.

— Чудесно. Благодаря, че спряхте.

— Американец си, нали? Заобиколен съм от тях.

— Да. Соьер, Соьер Кинг. — Той се усмихна широко и кимна на Райли, когато тя го приближи.

— Накъде си тръгнал, Соьер Кинг? — попита тя.

— О, просто обикалям. Докъдето ме откарате. Но май нямате много място.

— Така е — съгласи се Бран. — Отиваме до Сидари. Бран Килиан.

— Ирландец, а? — Соьер пое протегнатата ръка. — На почивка ли сте?

— Не точно. — Райли се извърна към Саша, погледна я многозначително.

— Да, сигурна съм.

Соьер беше пъхнал палеца си в гайката на колана — нехайна поза — но изведнъж застана нащрек.

— Сигурна за какво?

Една рисунка щеше да свърши повече работа от всякакви обяснения, реши Саша.

— Ще изчакаш ли минутка?

— Да. — Отправи й усмивка — бърза като светкавица — но остана нащрек. — Не бързам за никъде.

Тя отиде до джипа и се наведе, за да издърпа чантата си, напъхана в пространството между предната и задната седалка. Извади портфолиото, после рисунката на шестимата.

Върна се при него и му я показа.

— Нарисувах я преди около три седмици в Северна Каролина — там живея.

Мъжът я разгледа, свали слънчевите си очила, огледа я още веднъж. Да, сиви очи, като вечерна мъгла над сенчесто езеро.

Той каза:

— Хммм.

— Знам колко странно звучи... но имам и други рисунки. На нас, на теб... На това — каза тя и разтвори ръце.

— Коя си ти?

— Саша Ригс, а това е Райли Гуин.

— Кой са другите двама на рисунката?

— Не знам.

— Като гледам как вървят нещата — намеси се Бран, — мисля, че скоро ще разберем. Мисля също, че това не ти се струва странно и че знаеш за Трите звезди.

Сойер завъртя дръжката на слънчевите си очила.

— Да, знам.

— Тогава можем да обсъдим всичко това тук, на пътя, и да рискуваме да ни забърше някоя минаваща кола, чийто шофьор е любител на високите скорости като нашата Райли. Или можем да го направим на по бира.

— Не бих отказал едно питие. — Сойер върна рисунката на Саша.

— Променям гласуването си. Налага се да отидем направо във вилата.

Сойер вдигна вежди.

— Имате вила?

— Приятел на приятел на един чичо. — С ръце на хълбоците Райли оглеждаше джипа, багажа. — Бива ме да отворям място, но сега се предавам. Саша ще трябва да седне на скута ти, Сойер.

— Той може да седне отзад — поправи я Бран. — Тя ще седне на моя скут, понеже ме познава по-отдавна.

— Сигурно е забранено да караме така... — усъмни се Саша.

Райли изсумтя, упъти се към шофьорското място.

— Убиваш ме, Саша!

— Остават само дващестина километра. — Бран я побутна към джипа. — Всичко ще е наред. — Той се качи, потупа подканящо скута си. — Хайде, идвай.

— Не се дръж като оципана госпожица, Саша! За бога, нали вече спа с човека!

— Не съм! Е, не и в буквалния смисъл, но...

За да сложи край на приказките, Бран я улови за ръката, придърпа я към себе си.

— Очертава се забавно пътуване. — Сойер прехвърли дългите си крака отзад, отпусна се на седалката.

— Да, ние сме весела компания. — Райли се изстреля на пътя и кокалчетата на Саша побеляха върху предното табло, докато го стискаше като спасителна сламка.

— Отпусни се. — Развеселен, Бран уви ръце около талията ѝ, притегли я назад. — Явно не ни е писано да умрем в автомобилна катастрофа в нает джип на път към наета вила.

— Като говорим за вили... — Райли хвърли бърз поглед в огледалото за обратно виждане. — Ти можеш ли да готвиш, Сойер?

И Саша, седнала неудобно в скута на Бран, литнала по пътя като безразсъдна и безгрижна тийнейджърка, се засмя така, че я заболя устата.

Когато заподскачаха по пътя към портата, вече бе установено, че Сойер може да готви, което според Райли го правеше „капитан“ на кухнята заедно със Саша.

— Три от спалните вече са заплюти — предупреди го Райли. — Но има още четири, така че можеш да си избереш от тях.

— Просто така?

— Първо ще пийнем, а Райли може да ни нахрани със световноизвестните си сандвичи. — После — продължи Бран, — ще

решим заедно.

— Той е един от нас — каза простичко Райли, докато завиваше, и вилата се появи отпред.

От задната седалка Сойер изсвири с уста.

— *В рот мне ноги!*

Райли се изви и го изгледа.

— Как така готино момче от Вирджиния — нали акцентът ти е вирджински, от крайбрежието?

— Точно попадение. Малко място, наречено Уилоу Коув, край Чесапийк.

— Благодаря. Та как така готино момче от Вирджиния знае да ругае на руски?

— Дядо ми е руснак. Ти говориш ли руски?

— Аз съм царица на ругатните — на всички езици. И, да, мястото си заслужава едно *в рот мне ноги!*

— Какво означава? — попита Саша.

— Приблизително? „Майка му стара“. — Райли слезе пъргаво от джипа и поздрави кучето. — Здравсти, Аполон. Върнахме се.

— Гледай ти! — Сойер, очарован като малко момче, изскочи от колата и без предисловия започна да гали кучето с две ръце. — Ти си един голям, красив приятел. Това твоята къща ли е? Късметлия си!

Аполон седна, подаде лапа.

Саша ги наблюдаваше и забрави къде седи, докато не обърна глава. Усмихна се на Бран и осъзна, че лицата им са интимно близо.

— О, съжалявам. Трябва да сляза от... джипа.

— Разбира се. Макар че тук е доста уютно. — Той отвори вратата, пъкна ръка под краката ѝ. — Позволи ми да ти помогна — каза и я завъртя настрани, задържа я така.

— Благодаря.

— Пак заповядай.

Той я пусна, позабави се малко, преди самият да слезе от джипа.

— Всички да грабнат по нещо — нареди Райли. — Трябва да приберем багажа. Бран, ти можеш да покажеш вилата на най-новия член на клуба ни, докато аз приготвя сандвичите. Ако не хапна скоро, ще схрускам някой от вас.

Докато вкарваха вътре багажа, а главата на Сойер не спираше да се върти във всички посоки, Бран подръпна лекичко конската опашка

на Саша.

— Ние ще качим нещата, Сойер и аз. Ти може да се погрижиш за бирата.

— Добре.

Значи, тя нямаше първо да разопакова — щеше да хапне сандвич и да помогне на Райли и Бран да обяснят нещата на Сойер. Надяваше се и Сойер да им обясни някои неща.

Нуждаеше се от няколко минути да огледа хубаво мястото, затова прекоси антрето с топлите златисти плочки и влезе в просторния хол. Широките прозорци имаха щори, които да предпазват помещението от силното слънце, но тя обичаше обилната светлина.

Двойка дивани в туркосиньо образуваха кът за разговори, в който бе разположен и голям кожен хамак в шоколадовокафяво. Кремави вградени шкафове над камина, облицована с лъскави плочки, също в туркосиньо, съдържаха пъстра колекция от стъклени и керамични съдове.

Игрив десен на екзотични птици, които сякаш се канеха да полетят, красеше меките кресла. Висок шкаф изпъкваше с гравираните си с подобни мотиви врати и изглеждаше старинен и изискан. Но притегателната сила на стаята се намираше извън големите прозорци, в ширналата се градина с цветя и дървета, която водеше към ръба на скалата и морето в пищно синьо.

— Здравсти.

Беше Райли. Тя се обърна.

— Много е красиво!

— Аха. После ще си направим слънчеви бани. Сега трябва да хапнем.

— Ти отговаряш за сандвичите.

— Кухнята е достатъчно голяма. Освен това получих есемес, с който ме уведомяват, че можем да пием и от виното. Свърши ли, имало изба — но всичко, което изпием, после го възстановяваме. Аз предпочитам вино пред бирата. Ти какво ще пиеш?

— Обикновено не го правя толкова рано през деня.

Явно развеселена, Райли разкърши тяло.

— Но си свикнала да си във вила в Гърция и да говориш за звезди и богини толкова рано през деня.

— Не. — Райли имаше право. — Ще пия вино.

Саша я последва през коридор със сводест таван, който ги отведе до стая с пиано и още една, по-малка — с камина, друга — пълна с книги, просторна трапезария, кабинет и накрая — в кухнята.

Райли бе отворила широко тройния френски прозорец към покритата с тента тераса и във въздуха танцуваше ароматът на лимони и рози.

— Това място е невероятно! Не мога да повярвам, че ни позволиха да се настаним тук.

— Връзките вършат работа. Собственикът има лозя. — Райли потупа бутилка бяло вино, което бе взела от охладителя за вино. — Реших, че е добре да уважим една от неговите. Ще я отвориш ли?

— Добре. — Саша прокара ръка по един от плотовете, гранитът изобилстваше от златисти, кремави и кафяви нишки. — Толкова голяма кухня би трябвало да е стряскаща, а всъщност е уютна. Всичко е много модерно, но чиниите в бюфета отсреща, масивният кухненски остров и дървените столове действат предразполагащо.

— Повече ще се отпусна от храната и виното.

Саша намери тирбушон, докато Райли ровеше в огромния хладилник.

— Има и голям килер — направо можеш да живееш в него! И зеленчукова градина, от която да берем каквото ни трябва. Ще измислим някакъв график за градинската работа. И за билетата. Кокошарникът е в другия край на градината.

Райли отрязва филия от голям самун пълнозърнест хляб.

— Това е професионална печка — добави тя, — което означава, че ще стоя далеч от нея.

Макар да нямаше търпение да я пробва, Саша реши да не го споделя — не искаше Райли отново да си помисли, че тя ще поеме ролята на главен готвач.

— Мъжете искаха бира. Има ли?

Райли посочи с палец хладилника и от рязането на хляб премина към рязане на домати.

— По-добре да ядем отвън. Аз ще се погрижа.

Тя намери бамбукови подложки за маса, избра пъстри чинии, салфетки с черешов цвят и се зае с удоволствие да подреди празнична маса под дървения покрив на беседката. Пренесе купата с плодове от кухненската маса на тази отвън и се обърна, когато чу мъжки гласове:

— Хайде да го пробваме.

Върна се втръпе тъкмо когато Бран сипваше малко вино в една чаша. Той отпи и кимна.

— Хубаво е.

— И аз ще пия тогава. Голям късмет сте извадили с това място!

— И аз мисля така. Саша предложи да ядем отвън и аз съм „за“.

— Райли постави последния от четири огромни сандвича в порцеланово плато, изсипа половината съдържание на пакет чипс в една купа. — Хайде да ядем!

Саша огледа огромните сандвичи и когато седнаха на масата, отрязва един наполовина, оставяйки втората половина в платото.

Бран отхапа щедър къс от своя.

— Ти наистина си царица на сандвичите!

Заета със своя собствен, Райли кимна.

— Това е талант. Е, Сојер Кинг, сега да поговорим за приказната цена на престоя в тази приказна вила край морето. Каква е твоята история за Трите звезди?

Той вдигна пръст, за да го изчакат да преглътне, после вдигна чашата си с вино.

— Доколкото съм чувал, преди много време, в една далечна галактика...

— Оценявам цитата ти от „Междузвездни войни“...

— Любимият ми филм. Три богини на луната, събрали се да приветстват новата си кралица, създали три звезди — едната от огън, втората от лед, третата от вода.

Той говореше гладко, явно не се притесняваше, че е център на вниманието.

— Точно така. — Райли задъвка чипс. — Сега следва втората част на въпроса...

— Значи е в две части.

— Да. Откъде знаеш за тях?

— От руския ми дядо.

— Така ли? — Бран доля вино във всички чаши.

— Да, така. Това бе една от любимите му истории и като малък си мислех, че е тъкмо това — просто история. Но преди известно време той се разболя — мислехме, че няма да се оправи, той също.

Тогава ме накара да седна до него и ми каза, че това е истина, дори повече от истина — нещо като съдба. Моята.

— И ти му повярва? — попита Саша.

— Никога не ме е лъгал — простичко отвърна Сойер. — *Дедуля* ми разказа за звездите и отговорността и че се предава в семейството от поколения. Търсенето е било дълго, но безуспешно. Е, във всяко поколение се ражда по един избраник.

— Ясно. — Райли се усмихна. — Още бонус точки за парафразата на „Бъфи, убийцата на вампири“.

— Падам си по сериала. Та той ми каза, че аз съм избраникът и ще знам, че съм на прав път, когато срещна още петима като мен. — Сойер си откъсна няколко зърна грозде от купата. — Дотук сте трима. *Дедуля* — надявам се това да не ви прозвучи странно — е нещо като ясновидец.

— И това ли се предава? — полюбопитства Бран.

— Не на мен.

— Защо тук? — попита Саша. — Защо Корфу?

Сойер изсипа още чипс в чинията си.

— Занимавам се с това от известно време и все удрям на камък, но информацията се трупа. Номерът е да отсяваш важното от очевидния боклук. Бях в Сардиния — страхотно място — и се натъкнах на следа. Историята за Посейдон и Керкира.

Доволна, Райли също си взе чепка грозде.

— Красивата нимфа, която богът на морето обичал и отвел на безименен остров. Кръстил го Керкира, на нея.

— Точно така, гръцкото име на Корфу. В историята се говореше за огнена звезда, която е изстинала, скрита между земята и морето, и чака да се възроди. И аз поех по следата.

— И аз тръгнах по същата следа. — Райли подхвърли зърно грозде в устата си.

— Ами ти? — обърна се Сойер към Бран.

— В моята история се говори за земята на Феакс.

— Синът на Посейдон и Керкира, затова в миналото жителите на острова са се наричали феакийци.

— Знаеш много за това — отбеляза Сойер.

— Тя има докторат — обясни му Бран.

— Без майтап? Е, доктор Гуин, как мина прослушването ми?

— Спечели гласа ми.

— Саша те е сънувала с нас — отбеляза Бран. — Така че въпросът ти е излишен.

— Аз обаче имам един. Просто се чудех — поде Саша, — с какво се занимаваш? Как се изхранваш, докато търсиш?

— Имам „златни“ ръце. — Той ги протегна, размърда пръсти. — Ако те бива да оправяш разни неща, винаги ще си намериш работа.

— И още един въпрос. Ти говореше за дядо си в сегашно време, значи се е оправил?

Сега Сойер се усмихна широко.

— Да. Коров е.

— Радвам се.

— Ами вие?

— Ясновидка, маг, копач — изреди Райли, докато ги сочеше един по един.

Сойер се взря в Саша.

— Помислих си го, с всички тези сънища и рисунки.

— Аз съм художничка. — Ако можеше, Саша би изхвърлила термина „ясновидка“ като бодлив пуловер. — Другото не зависи от мен.

— Добре. А какво е „копач“?

— Археолог, митологията ми е специалност.

— Аха. Индиана Джоунс. Пасва. И маг. — Широка усмивка се върна. — Нещо от рода на: „Сега ще измъкна заек от шапката си“?

— Е, да — кажат ли ти „зедра“, веднага се сецаш за райета.

Сойер се засмя на сравнението на Райли.

— Фокуси, илюзии и изчезвания? — обърна се той към Бран.

— Именно. — Бран извади монета, сви ръка, разтвори я и монетата изчезна. — Така си плащам сметките.

— Страхотно! Какво ще правим сега?

— Възможно е да сме се озовали тук, за да се срещнем с теб — отбеляза Райли. — Но ти вървеше в същата посока.

— Изглеждаше ми вярната.

— Да, изглежда вярната.

— Рисунката, която ти направи на брега, на луната — обърна се Бран към Саша. — Не беше на Сойер, а на една жена. В гръб, да, но формата на тялото, косата, ясно е, че е онази от другите ти рисунки.

— Бих искал пак да я видя — каза Сойер. — Значи имаш и още?
Саша стана.

— Да. Ще ги донеса.

— Нали няма да го ядеш? — Райли посочи половината сандвич.

— Не, не мога.

— Аз мога.

— Къде го побираш? — учуди се Бран. — Ядеш като птица — три пъти повече от теглото си.

— Бърз метаболизъм.

— Аз ще помогна с разтребването, докато Саша донесе рисунките. — Сойер избута стола си назад, стана и се загледа в морето. — Друго си е да живееш във вила!

— Чух те — ухили се Райли и захапа сандвича на Саша.

Прекараха повече от час в разглеждане на рисунките, обсъждане на теории и на местоположения, които са пробвали — с изключение на Саша — и на истории, които са чули.

Накрая Райли обяви, че дава почивка на мозъка си и ще пробва басейна.

— Това с почивката на мозъка е добра идея — съгласи се Бран. — Последните два дни бяха пълни с изненади.

— И аз не възразявам. — Въпреки това Сойер взе една рисунка на жената, която тепърва щяха да срещнат. — Наистина ли е толкова секси?

— Такава я видях.

— Нямам търпение да я срещна. Ще поскитам наоколо. — Сойер отново се изправи на крака. — Искам да опозная това място. Басейнът изглежда добре. Може накрая да се топна в него.

— Място — колкото щеш. Да се срещнем по-късно? — Без да чака отговор, Райли се упъти към къщата.

— За първи път работя в екип. Интересно е. — С тези думи и Сойер се отдалечи.

— Какво ще кажеш за него? — попита Бран Саша.

— О, Сойер? Обожава дядо си — имат много силна връзка. Оптимист е. Усещам много ясно оптимизъм и решимост. Не ми е приятно да любопитствам — добави тя, — но май се налага. В него има и още нещо — не знам точно какво, но не долавям... зло. Думата

не е много силна, като се има предвид какво ни очаква. Не долавям нищо тъмно или зло. Всъщност тъкмо обратното.

— Значи му вярваш?

— А ти?

— Аз не съм толкова бърз като теб, но той ми се струва искрен. Пък и ето го тук. — Той потупа рисунката. — Е, аз ще се разходя по плажа. Ела с мен.

— Още не съм разопаковала багажа си.

— Това може да почака. — Бран се надигна с усмивка, подаде ѝ ръка. — Само ще слезем по стълбите, издълбани в скалата.

Тя би трябвало да разопакова багажа си, да подреди нещата за рисуване, но вместо това пхна ръка в неговата.

— Добре. И без това искам да огледам за добри перспективи.

— Ето, вече имаш разумна причина да направиш разходката.

— Знам, че за вас тримата приключението и рискът са нещо естествено.

— А ти си сдържана и разсъдлива?

— А аз съм сдържана и разсъдлива.

— Аз обаче виждам друго. Ти си най-храбрата между нас.

Тя го зяпна изумена, докато се насочваха към каменната ограда.

— Храбра? Аз?! Откъде ти хрумна?

— Ние тримата знаем какво търсим и защо. Но ти? — Той стигна до колоните и портата, отвори я. — Ти си напуснала дома си, пропътувала си целия този път, без да знаеш историята. И когато си видяла Райли, си отишла право при нея, рискувала си да кажеш на непознатата нещо, което самата ти не разбираш. Това е смело.

Тя го погледна, запленена от тъмните му, убедителни очи и начина, по който вятърът рошеше косата около лицето му. И копнежът ѝ се върна — толкова силен, че трябваше да отмести поглед.

— Не се чувствам храбра.

— Просто не разпознаваш собствената си храброст. Това е.

Той отново я улови за ръката и заслиза по грубо издяланите стълби.

— Наистина са стръмни. И високи.

— Но виж накъде ни водят. Обичам красивите плажове, макар често да се улавям, че повече ме привличат горите и планините. Кои са твоите планини?

— Блу Ридж.

— Красиви ли са?

— Да. Прекрасни и успокояващи. Не си спомням кога за последно съм била на морски бряг. Където и да е.

— И той може да е красив и успокояващ. Виждаш ли онази висока точка?

Сърцето ѝ запърха в гърдите, когато той посочи към морския нос.

— Да.

— Парчето земя, протокът помежду им? Нарича се Canal D'Amour, Каналът на любовта, и според легендата, ако го прекосиш с плуване, ще срещнеш любовта на живота си. Звучи красиво, нали?

— Вярваш ли го? Не това за плуването, а за любовта на живота ти. Че някой... който и да е — може да обича цял живот?

— Абсолютно.

— Значи си романтик.

— Не бих казал. Родителите ми са заедно повече от трийсет години. И не само защото имат четири деца и са свикнали един с друг. Обичат се и са щастливи заедно.

— Имаш братя и сестри.

— Да. Брат и две сестри. Мама обича да казва, че се е получил добър баланс — по двама от всеки вид.

— Хубаво, голямо семейство...

И глух би доловил тъгата в думите ѝ, помисли си Бран.

— Такова е, да.

— Ходиш ли да ги виждаш?

— Разбира се, те също ми идват на гости. Голяма веселба пада, когато се съберем всички заедно. Ето, слязохме.

Тя едва бе забелязала стръмното спускане.

— Нарочно ме караше да говоря, за да не се изплаша.

— Ти не се плашиш толкова лесно. — Последното стъпало беше високо над земята. Бран скочи с лекота, обърна се, прегърна Саша през кръста и я свали долу. Останаха така, наслаждавайки се на прегръдката. — Нали, фејд?

Тя познаваше вкуса на устните му и усещането от допира им, начина, по който ръцете му се движеха по кожата ѝ, извивките на тялото му под нейното.

Нуждата да изпита това извън сънищата беше прекалено силна.

— Може би — промълви и отстъпи от него.

— Има нещо, което не ми казваш. Усещам го. — Той почука с пръст челото ѝ между веждите. — Какво е то?

— Всички имаме тайни, а когато намерим другите двама, и те ще имат такива. Изглежда, още не си вярваме достатъчно.

— Нормално е, познаваме се отскоро. Е, добре, ще трябва да се задоволим с наличното.

А наличното беше златист пясък и синя вода. Хора — да, но само неколцина, които се наслаждаваха на топлите пролетни лъчи или седяха под сянката на чадъри. Няколко деца дълбаеха пясъка с пластмасови лопатки, други бяха нагазили във водата.

— Сигурно плажовете в Сидари са доста по-многолюдни от този тук — продължи Бран. — Чух, че имало много желаещи да скачат от скалите в пролива, за да намерят истинската любов. От това може да излезе хубава картина, предполагам. Скалите, водата, смелчаците, които скачат в нея.

Запленена от идеята, Саша спря, погледна назад. Цветовете, текстурите, ъгълът, под който падаше светлината. Фигура, представи си тя, готова да скочи... друга, уловена по време на скока между скалите и водата. Може би още една — със събрани длани, разсичащи повърхността. Съжали, че не е взела скицника си, тогава би могла...

Зърна бързо движение — от водата се подаде нещо, което искреше като скъпоценен камък на слънцето. Миг, само миг на проблясване и на пяна, на разпенено синьо, после всичко изчезна.

— Видя ли това?

— Кое?

— В пролива. Нещо... Излезе от водата, после пак се скри.

— Не видях нищо, а си отворях очите.

— Беше красиво, като проблясване на скъпоценни камъни, засия на слънцето.

Той постави ръка върху рамото ѝ.

— Звездите?

— Не, не, беше гъвкаво и живо. Движението, имам предвид. Някаква риба?

— Може да е било делфин. — Той вдигна ръка, сви я лекичко в юмрук около косата ѝ, която тя бе прибрала назад, поглади я. — В

търсене на истинската любов.

— Делфин. — Мисълта за делфин, който плува в пролива с надеждата да намери любов, я развесели. — Сигурно. Беше само миг, но великолепен! — Саша въздъхна и отново пое по плажа, галена от морския бриз.

5

Най-сетне разопакова багажа си и почувства, че донякъде е възстановила реда в живота си. След това излезе на терасата да се наслади на гледката, която щеше да ѝ принадлежи до... все едно докога. Надяваше се да види делфина отново — сигурно беше делфин, просто слънчевата светлина и водата бяха създали илюзията за проблясващо синьо и зелено.

Мислела бе да седне със скицника си на терасата, но осъзна, че не иска усамотение. Вместо това взе скицника и моливите си и излезе да търси... екипа си.

Така ги беше нарекъл Соьер — екип. Досега Саша никога не бе участвала в такъв. Чувството беше хубаво, дори странно успокоително. Спомняйки си, че като част от този екип би трябвало да се погрижи за вечерята, тя отиде първо в кухнята, за да обмисли вариантите.

Хубаво би било да стотви някое традиционно гръцко ястие, но не знаеше нито едно, затова реши да избере пастата, която често готвеше за себе си у дома, тъй като ставаше бързо и лесно, а и в кухнята май имаше всички необходими продукти за целта.

Логично бе да учетвори количеството, което приготвяше за себе си, но също така трябваше да вземе предвид и факта, че двама души от екипа са мъже, а Райли яде като вълк.

Значи, просто ще направя много, реши Саша. И ако не се получи, е, тогава някой друг ще отговаря за кухнята.

Тя излезе навън, вдиша въздуха, прииска ѝ се да набере цветя за стаята си, за къщата. Разпозна лимоновите дръвчета, защото жълтите им плодове грееха на слънцето, тъмните листа на маслините, портокаловите дръвчета. Но другите растения ѝ бяха непознати, включително кактусът с големи плоски листа и великолепни цветове.

Поспря се, за да направи скица на едно, след това продължи, подмина зеленчуковата градина, кокошарника, чиито обитатели кудкудякаха и кълвяха в малкия си ограден двор. Подмина туфа розмарин и продължи към басейна, където видя Райли и Соьер —

изглежда, водеха оживен разговор, седнали един срещу друг на бели подплатени шезлонги.

Голямото бяло куче бе легнало в сянката на Райлиния шезлонг и спеше доволно.

Сойер бе по къс панталон и имаше златист тен, а Райли носеше цял червен бански. Без да прекъсва разговора, тя ѝ помахаша, подканяйки я да ги приближи.

— Обсъждаме Хан.

— Чингис Хан?

— Не. Хан Нуниен Сингх.

— Кой е бил той? Кой е?

— „Стар Трек“.

— О! Гледала съм филма.

— Филма? Само един? Кой точно? — попита я Райли.

— Не съм сигурна. Беше по кабелната.

Райли въздъхна и потупа мястото до себе си.

— Момичето се нуждае от просветляване.

— Искаш ли бира? — Сойер посочи към широка каменна маса, на която бе оставено място за барбекю.

— Има и хладилник. Взехме го от кухнята.

— Не, благодаря. Тук е прекрасно, но не е ли хладничко за плуване?

— Не и за обръгнали като нас, нали, Сойер? Освен това има соларно отопление.

Райли поизви глава, за да види скицата.

— Бодлива круша.

— Това ли е?

— Да. След няколко месеца плодовете ще узреят.

— Какъв вкус имат?

— Хммм... Приличат малко на диня.

Саша се засмя леко.

— Диня на кактус! Странно, като митичните звезди. Видях делфин — поне така мисля — в морето. В Canal D'Amour, както Бран каза, че го наричат.

— Ще го преплуваш ли в търсене на голямата любов? — Райли поднесе бирата към устните си с бърза закачлива усмивка.

— Едва ли, но може да го рисувам.

— Сигурно ще е забавно да опита човек — плуването, имам предвид — позамисли се Сойер. — В моето семейство не е имало разводи и нищо чудно да попадна на половинката си.

— Виж ти! И при мен е същото. Никакви разводи. Кое е причината — заяви категорично Райли — да не рискувам с подобно плуване. Щом си намеря половинката — край! Никакви флиртове повече.

Тя стана, протегна се.

— Ами ти, Саша? На игрището или пред вратата?

— Моля?

— Сама ли ще я потърсиш, или ще чакаш тя да те намери? — преведе Сойер.

— Аз... — Саша видя Бран, който прекосяваше моравата по черни бански и бяла разкопчана риза. Сърцето наистина пърха в гърдите, помисли си тя, не е само клише. — Не съм мислила за това.

— Всички мислят за това — увери я Райли. — Аз ще поплувам. — Тя се гмурна в басейна, появи се на повърхността плавно като тюлен, претърколи се и се изпъна по гръб във водата. — Хей, ирландецо, водата е топла. Възползвай се, докато можеш. Скоро ще имаме други занимания — търсене, разузнаване, копаене.

— Права си.

— И няма да има много време за бира край басейна — додаде Сойер. — Аз отговарям за поддръжката на басейна, освен ако не искаш да се пробваш ти.

— Целият е твой. — Докато Сойер скачаше във водата, Бран свали ризата си. — Не можеш да плуваш?

— Разбира се, че мога!

— Хубаво.

Той я дръпна рязко.

Шокираното ѝ възклицание „Не!“ събуди Аполон, който дотърча с лай.

— Направй го! — извика Райли, докато Саша се мъчеше да се отскубне. — Покажи, че си мъж!

— Май тя е мъжът.

— Не е смешно. Просто...

Каквото и да бе започнала да казва, го завърши с писък, когато той се затича и скочи в басейна с нея.

Саша изплува на повърхността, започна да плюе вода.

— Смешно е — ухили се Сойер.

Оставена без избор, тя заплува в басейна.

— Студено е!

— Просто не си свикнала. — За да ѝ помогне, Бран мина под нея и я потопа във водата.

— По-добре ли е? — попита, когато тя отново излезе на повърхността.

— Ти да не си на дванайсет!

— Мъж, който губи момчето в себе си, е тъжна картинка.

— Ирландска философия, а? — Саша отговори на закачките му, като загреба шепа вода и я хвърли в лицето му.

После сама се потопа във водата, защото всъщност беше доста приятно.

Пастата ѝ беше вкусна, макар че си го каза сама. Може и да не ѝ се отговаряше за готвенето постоянно, но имаше известно удовлетворение в това да гледаш как огромното количество, което си приготвил, се стопява толкова, че остатъкът може да се побере в малка пластмасова кутия.

Те не разговаряха за звездите, докато Райли не отвори бутилка лимончело^[1].

— Аз приготвих обяда, Саша се погрижи за вечерята — благодарности за което — така че чистенето е от вас, момчета.

— Имаш право и ще го направим — съгласи се Бран. — Но предлагам първо да седнем и да обсъдим онова, което ни е събрало.

— Но още не сме всички — възрази Саша. — Едва ли имаме голям шанс да намерим нещо.

— Това не означава, че не можем да огледаме района — отбеляза Райли. — Имам няколко карти и няколко идеи по въпроса.

— Не бива да стоим със скръстени ръце — съгласи се Бран. — Ако не се бяхме движили, нямаше да срещнем Сойер. И сега нямаше да сме четирима.

— Както казах, за първи път ще търся в екип и за първи път ми се струва, че сме близо. — Сойер се взря в течността в малката чаша и я изгълта на един дъх. — Наистина си прекарвам добре. Хубаво

хапване, няколко часа край басейна, супер покрив над главата ми — всичко това е страхотно. Но човек не намира, ако не търси.

— И аз това казвам. — Райли също изгълта шота си наведнъж, доля отново на Сойер и на себе си. — Затова предлагам утре да разтворим картите, да си съставим план и да наденем туристическите обувки. — Тя вдигна тост с питието си. — Време е за малко спелеология.

Забелязвайки изражението на Саша, Бран я потупа по ръката.

— Да не страдаш от клаустрофобия?

— Не, но досега не съм влизала в пещери. Знам обаче, че са пълни с прилепи.

— Прилепите са големи симпатяги — увери я Райли. — И противно на разпространеното мнение, не са слепи. И не се интересуват от коси.

— Тя използва формата, приспособява я към нуждите си. И е в стихията си на тъмно. Мрачни и сенчести места. И властва над всичко, което живее там. Отхвърлена е от светлината и копнее за нея, стреми се към пламъка. Исква да унищожи светлината, да угаси пламъка, докато не остане друго освен мрак и пепел.

Очите ѝ се проясниха и дъхът ѝ се върна със сила, която опари гърлото ѝ.

— Божичко! Добре ли си? — обезпокои се Сойер.

— Ще се оправи — каза остро Бран и улови Саша за ръката. — Погледни ме! Погледни ме и ме чуй! Ти все още се опитваш да блокираш виденията си, а когато не успееш, страдаш. Трябва да престанеш да се съмняваш в себе си и в своята дарба.

— Не я искам!

— Да, но я имаш, затова по-добре я използвай!

— Хей! — намеси се Сойер, тъй като тонът на Бран бе суров, и Саша побледня. Но Райли поклати глава, показвайки му, че не бива да се меси.

— Не знаеш какво е да носиш в себе си нещо, което те обсебва.

— А ти не знаеш какво е да го приемеш, да се научиш да го използваш, вместо да се опитваш да го отречеш и то да те използва.

— Собственият ми баща ни изостави, защото не можеше да живее с това, с мен. Всеки път, когато се опитвах да се сближа с

някого, тази дарба излизаше на повърхността и съсипваше всичко. Затова си нямам никого.

— Имаш нас! Ние няма да те изоставим. — Той говореше строго, без капчица съчувствие. — Но май ти си тази, която бяга от себе си, доколкото виждам.

— Нямах да сме тук, ако не бях дошла в Корфу.

— Виж, за това си абсолютно права. По-добре помисли за това, вместо да се сърдиш на дарбата си.

Твърде шокирана и разгневена, за да намери точните думи, Саша стана рязко от масата и се отдалечи.

— Моля те, иди при нея — обърна се Бран към Райли. — Погрижи се да вземе нещо за главоболието, което сама си докара.

— Добре. — Тя стана. — Но да знаеш, че ако някой се беше нахвърлил така върху мен, щях да отвърна на удара.

— Може да я научиш да прави същото.

— Може и да я науча.

Когато тя се отдалечи, Сойер поклати глава.

— Държа се грубо, приятел.

— Знам. — И в резултат беше получил леко главоболие. — Но не мога да я гледам как се измъчва. Ние сме каквито сме, не е ли така?

Сойер отпи от второто си питие.

— Някои хора, всъщност доста хора, страдат, ако са различни.

— Нима? — Бран се усмихна и на свой ред вдигна чашката си. — Аз пък мисля, че трябва да се радваш и да си благодарен, че си различен. Докато Саша не го направи, това, което има, само ще я наранява. — Той завъртя чашката с лимончелото между пръстите си, изпи я. — По-добре да почистим, иначе няма да ни готвят повече.

— Ти държиш на нея не само защото има дарба и е от екипа ни, нали?

Бран много внимателно остави чашката си на масата.

— Тя е красива жена с наранено сърце и голям кураж, за който не си дава сметка. Да, държа на нея. Не само защото има дарба и е от екипа ни. Иначе нямаше да ѝ говоря по този начин.

— Ясно.

Щом се „пребориха“ с чиниите и приведоха кухнята в ред, Бран излезе и направи няколко обиколки на къщата. Нещо като граничен патрул, помисли си той. Но не видя друго освен луна, звезди и море, не

чу шумоленето на прилепови крила, а само плисъка на вълните върху пясъка и скалите.

Спря и погледна към стаята на Саша, видя, че е тъмна, френският прозорец към терасата беше затворен. Надяваше се тя да спи, и то спокойно. Надяваше се също така да не почука на вратата му през нощта, красива и сънена. Едно беше да споделя леглото ѝ, за да спи в него, както предишната нощ. Но ако трябваше да го направи отново, това би поставило волята му на сериозно изпитание.

Саша беше твърде привлекателна, във всяко отношение.

Той обмисляше варианти, отхвърляше ги. И знаейки, че сънят няма да дойде скоро, отново влезе в къщата. Можеше да свърши някаква работа, докато другите спят.

Сойер изпрати дълги, подробни имейли у дома, както правеше винаги, когато имаше възможност. Опита се да почете, отказа се и реши да поработи. Но беше прекалено неспокоен.

Разходка по брега, реши той. Сам.

Макар да бе човек, който се наслаждаваше на компанията на другите, той често оставаше сам и знаеше как да ангажира ума си. Облече яке, тъй като нощта беше хладна, мина през френския прозорец и излезе в градината. Наслаждаваше се на уханията във въздуха, начина, по който облаците скриваха плавно звездите и луната, равномерния сърдечен ритъм на морето.

И беше благодарен, че тези облаци са тънки, а луната е достатъчно ярка, за да осветява стълбите в скалата.

Замисли се за другите от екипа, за онова, което беше написал за тях.

Райли — с остър ум, уравновесена и интелигентна. Пътешественичка, също като него, жена, която може да се грижи за себе си. С научна титла, но без да е сухарка. И двамата обичаха страстно научната фантастика, фентъзито и графичните романи.

Бран? Умен, очарователен, когато пожелае, и много загадъчен. Загрижен. Може да се бе отнесъл сурово със Саша след вечерята, но беше искрен, когато каза, че държи на нея. Сойер усещаше, че Бран би направил всичко, за да защити човек, на когото държи.

И Саша. Талантлива художничка — с дарба на ясновидка — и неуверена. Несигурна в себе си, но въпреки това не се отказваше. Така че браво на Бран за проникателността. Тя притежаваше кураж, за който не си даваше сметка. И със сигурност бе магнитът, събрал всички, помисли си Сойер.

Той не беше съвсем сигурен къде му е мястото. След десет години търсене можеше да им каже къде не са звездите. Но светът беше голям.

Сойер имаше теории и бе стигнал до тях чрез изпробване, грешки и личен опит. Това, че разполагаха с човек като Саша, щеше да им даде по-добра насока.

Останалите двама? Те имаха тайни. Но и той имаше своите.

Няколко часа, няколко питиета и няколко хранения заедно не изграждаха доверието, което е нужно, за да споделиш тайните си. Сойер още не можеше да каже какво би го създало.

Така че беше въпрос на: „ще почакаме и ще видим“.

Той хареса безлюдния бряг, огряната от лунна светлина вода, плисъка и шепота на вълните. Изкуши се да направи едно бързо плуване. Сигурно щеше да измръзне, но това би довършило проясняването на главата му, за да може да заспи.

Накрая реши да тръгне обратно и ако още му се плува, да се съблече и да се гмурне във водата — но по-близо до стълбите в скалите, къщата и топлината.

И тогава я видя — стоеше на брега, край морето. Гледаше към водата, а тънката ѝ бяла дреха се димпеше около коленете ѝ на нощния вятър. Дългата ѝ сякаш километри черна коса се спускаше свободно по гърба ѝ.

Рисунката, помисли си той. Рисунката на Саша, оживяла в истинска жена.

Той не биваше да се учудва, но се учуди. Не биваше да се изненадва, но се изненада. Пое по брега към нея, не я изпускате от очи, да не би да изчезне като сън.

Вместо това тя се обърна към него и той видя лицето ѝ на отразената лунна светлина. Жената от рисунките, жената, застанала до него в първата, която му бяха показали на банкетата край пътя.

Лице като съновидение, помисли той, докато тя се усмихваше и вървеше към него. Зашеметяващо. Повече от красиво. Големи очи,

съвсем леко скосени в ъгълчетата, плътни, сочни устни, извити в усмивка, която бе едновременно доволна и дружелюбна. Кожа, която изглеждаше мека, гладка и златиста на лунната светлина. Стройна и гъвкава, в тънка бяла рокля, развявана от бриза.

Той не посмя да я приближи съвсем, защото, въпреки всичко, което бе виждал и преживял, никога не бе зървал жена като нея.

Тя каза с весел тон:

— Здравей!

— Здравей. Откъде се появи?

— Тук съм от известно време. После дойде ти.

Тя протегна ръце и го улови за китките.

— Надявах се да го направиш.

— Познаваш ли ме?

Жената се усмихна леко.

— Не знам името ти.

— Сойер.

— Сойер. — Тя го повтори внимателно. — Името ми е Аника. Аз идвам... дойдох — поправи се — да ви помогна да намерите звездите. Ще ме вземеш ли с теб?

Просто така, помисли си той.

— Да, по-добре да го направя. Ние сме там горе. — Той посочи вилата, където — както и на рисунката — проблясваше единаединствена светлина.

— Взела съм си някои неща.

— Къде са?

— Ще ги донеса.

Жената затича по брега — движенията ѝ наподобяваха танц — после бялата ѝ рокля и дългата ѝ тъмна коса изведнъж изчезнаха зад скалите.

— Чакай! По дяволите! — Той хукна подире ѝ, като се проклিনаше, че от изумление се е сковал.

Но тя се появи отново, носеше две платнени чанти.

Не точно багаж, забеляза той — по-скоро два сака с пъстри мотиви на дървета, цветя и птици, обезопасени със закопчалки, каквито имат ковчежетата.

— Дай да ги нося.

— Ти вземи едната, аз ще взема другата — така ще носим поравно. Стъпалата са прекрасни! — Тя затича към тях с едната чанта. — Сякаш се изкачват чак до небето!

— Внимавай, стръмни са!

— Все ми казват да внимавам! — Тя засия в усмивка, докато се изчакваха. — „Аника, ти си много безразсъдна.“ Но аз не мисля така. Просто искам да опитам всичко.

Значи не било безразсъдно да тръгнеш с непознат мъж посред нощ, помисли си той. Е, щом не е безразсъдно, тогава е твърде непредпазливо.

— О! — Най-отгоре на стълбите тя спря, постави ръка на сърцето си. — Това ли е домът ти? Много е красив.

— Под наем е. Просто ще живеем тук известно време.

— Усещам аромата на цветя! — Тя прокара ръка по разцъфтелите храсти. — Ами дърветата и тревата! Виж това! — Тя спря и прекара пръсти по ниско надвиснал лимон. — Толкова е хладен и гладък!

— Тук има много лимонови дръвчета.

— Лимон — повтори тя, както бе повторила и името му.

— Не взех ключ, затова трябва да заобиколим и да влезем отзад.

Докато вървяха, тя разглеждаше всичко наоколо, изкачи стълбите към терасата с него, без да протестира.

Тъй като в стаята на Бран светеше, Сойер почука на френския му прозорец.

Все още по джинси и тениска, Бран му отвори.

— Виж кого намерих.

— Здравей — усмихна му се Аника.

— Аника, Бран Килиан.

— Бран Килиан, здравей.

— Радвам се да се запознаем, Аника.

— Обичам да се радвам.

— Разбира се, че кой не обича? По-добре я заведи долу в кухнята — идването ѝ направо „плаче“ за вино или кафе. Аз ще извикам останалите.

— Обичам вино! — възкликна тя, докато Сойер я водеше по терасата към своя отворен френски прозорец. — Ще може ли да пийна малко?

— Разбира се, има колкото искаш.

— О, колко е хубаво! Всички тези картини... и малките неща! И леглото! Меко ли е?

Тя пусна чантата си на пода и седна отстрани на леглото, подскочи, отпусна се върху него с разперени ръце.

— Меко е!

Вдигна ръце над главата си, протегна се. Соьер усети как слабините му се напрягат. Кротко, момче, предупреди се той.

— Трябва да слезем долу.

— Долу? — Тя седна в леглото и за пръв път изглеждаше обезпокоена.

— На долния етаж — обясни той. — Да се запознаеш с останалите.

— Останалите, да. — Аника скочи пъргаво от леглото, подаде му ръка.

Той я поведе навън от стаята, заслизаха по стълбите, докато тя се опитваше да види всичко наведнъж.

— И аз реагирах като теб първия път. Страхотно място.

— Страхотно място! — повтори тя с възхитен тон.

Когато влязоха в кухнята, Аника пусна ръката му, прекара пръсти по хладилника.

— Лъскав е. — След като дръпна дръжката, възкликна очаровано.

— Гладна ли си?

— Да! Вътре е много студено.

— Хладилникът е професионален. Остана малко паста от вечерята. Вкусна е. — Той извади кутията. — Хайде, сядай на масата. Аз ще я претопля.

— Много ти благодаря! — Тя се настани на масата, прокара пръсти по повърхността ѝ. — И това е много красиво. Всичко е красиво!

Гледаше го как изсипва пастата в една чиния, пъха я в микровълнова, натиска бутоните.

Преди да успее да заговори, останалите влязоха в кухнята, затова тя каза само:

— Здравейте!

— И вече са пет. — Райли перифразира заглавието на известния роман от Агата Кристи. — Аника?

— Да! Здравейте!

Райли отиде при охладителя за вино.

— Това трябва да се полее. Райли. Райли Гуин. Как е цялото ти име?

— Цялото ми име?

— Да. — В настъпилото мълчание Райли завъртя тирбушона. — Нали се сещаш, малко име и фамилия. Райли — малко име, Гуин — фамилия. А това е Саша.

— Ригс. — Разглеждайки новодошлата, Саша подбра чашите за вино. — Вече си се запознала с Бран.

— И със Сойер. — Аника му се усмихна широко.

— Кинг^[2].

Очите ѝ се разшириха, гласът ѝ се превърна в благоговееен шепот.

— Ти си крал?

Райли изсумтя, а Сойер погледна в тези уголемени очи, морскозелени, осеяни със златисти точки.

— Фамилията ми е Кинг.

— Аз съм Аника — малко име... Уотърс^[3] — фамилия. Аника Уотърс — каза тя твърдо. — Здравейте.

— Май е напушена — каза тихо Райли на Бран.

— Вземала ли си някаква дрога, Аника? — попита Саша.

— Не. Трябва ли?

— Не. — Саша седна срещу нея, постави портфолиото на масата. — Откъде си?

— Моите... семейството ми... ние се местим.

— А къде си родена?

— Не знам. Била съм бебе.

Сойер се засмя и постави чинията пред Аника.

— Получи си го, Саша.

Аника взе вилицата, огледа я и много внимателно я заби в парче пене. Пъхна го в устата си, притисна ръце към устните си и се засмя.

— Топло е. — Набоде едно чери доматче, черна маслина. Притвори очи за миг, докато се хранеше, отвори ги и продължи да яде.

— Вкусно е — каза доволно. Надигна чашата, която ѝ бе дала Райли. — Вкусно е — повтори. — Виното ми харесва. Благодаря.

— Пак заповядай. — Саша разтвори портфолиото, извади рисунката, на която бяха всичките шестима, плъзна я по масата.

Аника възкликна очаровано, прокара пръст по лицето си на листа, после по това на Сойер.

— Това е картина. Това съм аз, а това е Сойер. Райли, Саша, Бран Килиан. Бран — поправи се тя. — Всички са толкова хубави. Но този го няма.

— Не.

— Къде е той?

— Не знаем. Ти познаваш ли го?

Тя поклати глава.

— Харесвам шапката си. Откъде съм я взела?

Райли завъртя отчаяно очи и седна.

— Защо си тук?

— Сойер ме доведе.

— Не, Аника, защо си тук, в Корфу? Защо дойде със Сойер?

— Защото Сойер е... този, който дойде. Аз съм тук да ви помогна със звездите.

— Знаеш за Трите звезди? — попита Бран.

— Да, всички знаят.

— Всички? — озадачи се Райли.

— В моето... семейство. И гадателката ми каза, че аз ще помогна за намирането им. Ако... — Тя замълча, хапна още малко паста. — Ако искам. Това е търсене. Думата не е точно тази, но е нещо подобно. Това е...

Тя описа кръг във въздуха с пръста си.

— Нач... начи...

— Начинание? — попита Бран.

— Да! Благодаря ти. Това е опасно начинание, затова искам да участвам. Дойдох. Звездите трябва да бъдат открити и върнати.

— Върнати? — повтори Райли. — Къде?

Аника примигна изненадано.

— Ами на Стъкления остров.

— Това е мит.

— Извинявайте ме. Мит?

— Мит. Легенда — дообясни Райли. — Това е фолклорна история и често включва приказни създания.

— Обожавам историите! Може ли още вино?

— Не съм чувала за този мит. — Саша ги изгледа. — Виждам, че всички останали го знаете. Какво е Стъкленият остров?

— Митичен остров, който се появява когато и където пожелае — обясни Бран. — Място извън времето. Свят сам за себе си.

— Като Бригадун^[4]?

— Не. — Райли поклати глава. — Бригадун се появява на всеки сто години като по часовник, на едно и също място. Докато си в Бригадун, минава само ден. Харесват ми добрите митове — много ясно! — а със Стъкления остров са свързани страхотни истории. Но той не съществува.

— Истински е. И винаги е на мястото си, но само малцина са го виждали, само на малцина е било разрешено. Гадателката не лъже. Когато намерим всички звезди, трябва да ги върнем на мястото, където са се родили.

— Да не би да ни казваш, че звездите са създадени на Стъкления остров? — Райли присви очи.

— Да. От три богини. Селена, Луна, Арианрод, като подарък за новата кралица, която е Егле, сияйната.

Райли се облегна назад в стола, забарабани с пръсти по масата.

— Къде си учила?

— Учих много усърдно. — Лицето на Аника засия като слънце. — На много места. Обичам да научавам и нови неща, и стари неща, и всякакви неща.

— Коя е Нереза?

— Не бива да произнасяш името ѝ нощем! — Аника погледна към прозореца. — Иначе рискуваш да я призовеш.

— Глупости! Коя е тя?

— Тя е тъмната, майката на лъжите. Не бива да се добере до звездите. Не обичам да се бия, но ще го направя заедно с вас, за да я държим далеч от тях. Ние сме едно. — Тя посочи рисунката. — Вие сте приятели на Сойер, значи сте и мои.

— Просто така?

— Много си любопитна. — Аника се наведе към Райли. — И аз съм любопитна. Значи ще станем приятелки. И аз ще ви помогна. Това е предсказано.

Райли хвърли поглед към Саша.

— Не мога да кажа, че плюя на предсказанията. Но тепърва ще видим. Как точно...

— Райли! — прекъсна я Соьер. — Стига толкова. Ти имаш ли въпроси, Аника?

— О, много. Майка ми казва, че съм изтъкана от въпроси. Но засега е достатъчно, че съм тук. Много съм уморена. Може ли да спя в меко легло?

— Има още няколко. Ще те заведа горе да си избереш стая.

— Няма да спя в твоето легло?

— Какво? Не. — Соьер улови развеселения поглед на Бран, потърка врата си. — Всеки си има собствена стая.

— Аз ще я заведа. — Райли се надигна. — Нали ще ставаме приятелки.

— Благодаря. Благодаря ви и за храната и виното.

След като Райли я изведе, Соьер разпери ръце.

— Просто беше там, стоеше на брега. Като в рисунката. Точно там.

— А сега е тук. — Бран погледна към Саша. — Какво видя в нея?

— Радост. Толкова много радост, че аз самата едва не се пръснах от нея. И е много сладка. Дали крие нещо? Да, сигурна съм. Но всичко, което каза за звездите, за този остров — вярва, че е истина.

— Явно английският не е майчиният ѝ език — отбеляза Бран. — Но ако засега иска да запази в тайна откъде е, това е дреболия.

Той вдигна рисунката.

— Тя трябва да е с нас и затова е тук.

— Вече сме петима — каза Соьер. — Остава още един.

— Да се надяваме, че този един ще почака до утре. Имам нужда от сън. — Бран се обърна към Саша. — И ти си уморена.

— Не съм свикнала на запознанства и размисли в два през нощта.

— Аз ще я измия. — Соьер взе чинията. — Вие вървете. Идвам след малко.

Бран хвана Саша за ръката, докато излизаха, и я поднесе към устните си, за да опипа почвата.

— Още ли си ми ядосана?

— О, да! Но ще забравя в името на по-голямата „картина“.

— И аз се ядосвам, като те гледам как се измъчваш.

— Това си е мой проблем, моя работа.

Той щракна с пръсти във въздуха и в ръката му се появи букетче лавандула. Подаде го на Саша пред вратата ѝ.

— Фокусите с цветя не ме очароват.

— Напротив! Но по-важното е, че сега и ти си мой проблем и моя работа.

Като постави ръка отзад на тила ѝ, той я притегли към себе си и я целуна бързо.

— Ще трябва да се справиш и с това. Лека нощ, фейд.

Тя влезе бързо в стаята си и затвори вратата, преди да направи нещо безумно, като например да го дръпне вътре.

Това не беше целувка на любовник, каза си тя, докато прокарваше пръст по устните си. Но не беше и братска. Беше по-скоро... напомняне.

Ето това трябваше да разбере тя.

Той не беше привлечен от нея. Те бяха съотборници и той ѝ напомняше да не го забравя.

Е, тя нямаше да го забрави.

Но заспа с лавандуловото букетче на възглавницата си и спа, без да сънува.

[1] Италиански лимонов ликьор. — Б.пр. ↑

[2] Крал (англ.). — Б.пр. ↑

[3] Води (англ.). — Б.пр. ↑

[4] Град от музикален филм със същото име. Според сюжета се намира в Шотландия и се появява само за един ден на всеки сто години. — Б.пр. ↑

6

Саша се събуди от диамантеното проблясване на слънчеви лъчи в синя вода и се зачуди на обрата, който бе взел животът ѝ. Каквото и да ѝ се случеше от сега нататък, в момента я заобикаляше неопитомена красота. Идеята да сложи статива си, да се опита да предаде тази красота върху платното, я накара да седне в леглото. Докато не си припомни, че е част от екип, а екипът има график.

Вече сме екип от петима, помисли си тя, с новото допълнение — великолепната и странна Аника Уотърс.

Тя вдигна малкото букетче от възглавницата си и го поднесе към носа си. Тукаткси си припомни бързата целувка, почувства топлината, лекия натиск върху устните си.

Ние сме екип, повтори си тя. Това не е романс, а мисия.

Щеше да изпълни дълга си, но все пак си достави удоволствието да отвори широко френския прозорец и да излезе сред тази неопитомена красота. Вдиша уханието на плодове, цветя и море, каза си, че трябва да намери лейка и да се погрижи за саксиите на терасата — всичките преливащи от цветя с различни форми и изумителни, топли цветове.

Саша се облегна на железните перила, огледа безлюдния плаж и изведнъж видя Аника, която се изкачваше по стълбите в скалата. Сега носеше красива бледорозова рокля, полата се развяваше около бедрата ѝ, докато прекосяваше тревата с босите си крака.

Спираше на всяка втора крачка да помирише цветята, да погали листата. Когато вдигна очи и видя Саша, на лицето ѝ се изписа широка усмивка, помахаша ѝ.

— Здравей!

— Добро утро. Рано си станала.

— Не обичам да пропускам нищо, а и имах нужда да поплувам.
— Облечена в какво, понечи да попита Саша, но реши, че не е нейна работа.

— Всички спят, а ти си будна — каза Аника.

— Да, така е. Само ще си взема душ и ще се облека. След малко слизам.

Саша се наслади на душа, чудейки се колко ли ще ѝ излезе да си инсталира хидромасажен душ у дома, и реши, че каквато и да е сумата, ще си струва.

Съобразявайки се с дневния ред, тя облече джинси, потник и спортна риза с къс ръкав, обу си туристическите обувки. Пренареди раницата си, за да е по-лека. И макар отначало да се смути от идеята, взе си стръкче лавандула от букетчето и го притисна между страниците на дневника, който си бе купила за пътуването. Прибра косата си в конска опашка и слезе долу.

Щом приближи кухнята, дочу гласове и я лъгнаха сутрешните ухания на кафе и бекон. Спомни си, че Бран бе предложил да пригответи закуската, и изписа на лицето си нехайната усмивка, която бе упражнявала пред огледалото.

Когато влезе, видя, че Аника се мръщи на чашата с кафе.

— Защо вкусът му не е като аромата?

— Силно ли ти е? Не виждам смисъл да пиеш кафе, ако не те накара да скочиш и да затанцуваш. Винаги го приготвям по този начин.

Бран стоеше край печката, загребваше бекон от тигана с вилица и го мятеше в чиния, застлана с хартия.

Дръж се нехайно, напомни си Саша и влезе в стаята.

— Колкото по-силно, толкова по-добре.

Аника се обърна към нея, протегна чашата.

— Искаш ли я?

— Благодаря. В хладилника има сок, ако искаш. — Аника се усмихна смутено, затова Саша отиде и извади каната. А после, тъй като жената изглеждаше толкова симпатично безпомощна — и стъклена чаша.

Аника отпи предпазливо.

— О! Това е много хубаво! Много по-хубаво от кафето. Извинявай ме, Бран.

— „Извинявай“, без „ме“ — поправи я Бран. — И няма нужда да се извиняваш.

— Кога научи английски? — Като продължаваше да се държи нехайно, Саша се облегна на плота.

— Английски?

— Езикът.

— О! Знам и още няколко. Но понякога бъркам думите. Поправяйте ме и ще се науча. Ти можеш ли да готвиш, като Бран.

— Мога, да.

— Тогава ще ме научиш. Забавно е и мирише хубаво.

— Няма проблем. Но засега би могла да сложиш масата.

Аника я изгледа.

— Масата?

— Онази отвън. Бихме могли да закусим отвън, на двора. А ти би могла да сложиш масата.

— Къде да я сложа?

Саша се засмя и остави кафето си.

— Може да сложиш чиниите, приборите, салфетките. Ние сме петима — каза тя и извади пет чинии от кухненския шкаф. — Така че ни трябва пет чинии и пет комплекта прибори. — Отвори едно чекмедже. — А салфетките са в най-горното чекмедже на бюфета с голямата витрина.

— Мога да сложа масата. — Аника зарови в чекмеджето със сребърните прибори, броеше тихичко. Когато взе необходимото и излезе, Саша се обърна към Бран.

— Тя така и не отговори на въпроса ми.

— Избегна го елегантно. — Той загреба с решетъчна лъжица от картофите, които бе нарязал и сварил в една тенджера, и ги изсипа в тигана. Мазнината засъска и зацвърча. — Умна е.

— От една страна, ми се иска да я притисна, от друга, предпочитам да оставя нещата да еволюират. Знам, че тя не ни мисли злото.

— Тогава еволюирането е за предпочитане. Как спа?

— Чудесно. Всъщност страхотно. А ти?

— И аз така.

За да прави нещо, Саша свали опаковката на втория — и последен — самун хляб, зае се да реже филии за тоста.

— Май днес времето е подходящо за туризъм, макар че ако ще разглеждаме пещери, това няма значение. Не съм си сложила фенерче в раницата — изобщо не се сетих, но...

Ножът ѝ изтрака на масата, когато Бран я улови за раменете и я завъртя към себе си.

— Какво...

— Снощи не ми беше достатъчно.

Устните му се впиха в нейните. После дойде опиянението.

Не почти братско докосване на устните, а продължително, дълбоко притежание, което я изпълни с неистова жажда. За миг бурята влетя в стаята, вятърът брулеше, разнесе се гръм, проблесна познатата ѝ ярка светкавица.

Прииска ѝ се да скочи в нея, да я яхне, без значение къде ще я отведе.

Но имаше риск, а и болката... Саша вече познаваше тази болка, знаеше, че тя може да я съсипе.

Притисна ръка към гърдите му и той ѝ даде възможност да си поеме дъх. Очите му — тя можеше да се закълне, че видя светове, вихрени, буйни светове — се впиха в нейните.

— Ние сме екип — успя да произнесе и пламтящият му, опасен взор премина в закачлив поглед.

— Права си, фейд, но за *това* искам само теб.

Той я прегърна така, че тя трябваше да се изправи на пръсти, и отново я целуна.

Не беше успял да я пропъди от ума си, да се отърси от желанието, което бе накарало кръвта му да кипне. Имаше безброй причини да устои на изкушението, да се отнася с нея само като приятел и съекипник. И една-единствена причина да пренебрегне това.

Това простичко докосване на устните предишната вечер беше запалило в тялото му огън. Бран копнееше да разбере колко силно може да се разгори той.

Тя обаче искаше той да спре, искаше го с нараненото си и смело сърце. Това беше достатъчна причина да престане.

Ала огънят се разгаряше, въпреки причините, въпреки разума.

— О, по дяволите!

Той отстъпи назад, щом чу гласа на Райли, но очите му се задържаха върху тези на Саша, докато Райли влизаше, следвана по петите от доволния Аполон.

— Мислех, че ще са ви нужни още ден-два, преди да преминете към действие. — Тя отиде право при кафето, взе си чаша. — Ако искате уединение, опитайте една от спалните. — Наля си кафе, вдиша аромата му. — Аз ще поема кучето — храна и всичко останало. И

номинирам новото момиче да се грижи за кокошките. Начало — след кафето. Кога ще закусваме?

— След малко. — Бран прокара ръце по раменете на Саша, по ръцете ѝ, после отиде до печката, за да сложи тигана, който съобразително бе свалил от огъня.

— Добре. Умирам от глад.

— Аз... трябва ми лейка.

Саша се обърна бързо, тръгна към вратата на терасата.

Райли поклати глава по посока на Бран, след което настойчивият ѝ поглед накара Аполон да излезе от стаята.

— Връзките на работното място са нож с две остриета, ирландецо. Накрая някой може да бъде уволнен.

— Значи сме късметлии, че работим безплатно. — Той обърна картофите от другата стана.

Саша се съмняваше, че утринният въздух ще охлади кожата ѝ, кръвта ѝ, но просто имаше нужда да излезе за малко и да се помъчи да се успокои.

Какво ще прави сега? Как ще се държи сега? Той бе променил всичко. О, не, призна си тя, просто го бе ускорил.

Погледна към носа, помисли си за бурята.

Аполон се отърка в нея, завря голямата си глава в ръката ѝ. След получената разсеяна ласка се отдалечи тичешком.

Имаше нужда да се съсредоточи, каза си тя. Да се фокусира върху онова, което трябва да се направи, а не върху онова, което желае. Останалите зависеха от нея и тя трябваше да запази психичното си равновесие, така че...

Хвърли поглед по посока на внезапния смях, видя как Аника тича в кръг с кучето. Младата жена се завъртя и направи три много впечатляващи странични премятания, които предизвикаха силния радостен лай на кучето.

Саша не можа да сдържи усмивката си и желанието си да е толкова освободена, толкова безгрижно щастлива, че да прави циганско колело върху меката пролетна трева.

С въздишка се насочи към масата отвън. Спря като закована.

Чиниите бяха подредени под формата на кула — четири, балансиращи върху ръбовете си, държаха петата, а най-отгоре имаше чаша, пълна с полски цветя.

Аника беше подредила по същия начин и приборите и бе оформила нещо като беседка, а под нея бе застлала трева, детелина и лютичета. Декоративни храсти, осъзна Саша, изумена и очарована.

Салфетките бяха увити като пелеринки около високите мелнички за сол и пипер, короновани с диадеми от трева. Край тях бяха настлани други салфетки — яркосини. Морето, досети се Саша.

Аника дотича, поруменяла от играта с Аполон.

— Аз наредих масата.

— Виждам. Прекрасна е. Замък край морето.

— Владетелите му са гиганти — започна Аника. — О, Сойер! — В това кратичко възклицание Саша успя да долови още радостни премятания.

— Добро утро! — Той ги приближи бос, докато отпиваше от кафето си, и огледа подредбата на масата. — Леле!

— Харесва ли ти?

— Страхотна е!

— Закуската е готова — обяви Райли, понесла голяма чиния, отрупана с бекон, яйца, картофи, препечени филийки. Постави я на масата, огледа сътвореното от Аника. — Красиво е.

Бран я следваше с кани със сок и кафе. Всички стояха и съзерцаваха замъка.

— Сбъркала ли съм? — попита неуверено Аника.

— Не си — успокой я Бран. — Всъщност е приятно и забавно. На всички ни се иска да можеше да си остане така, но трябва да ползваме чиниите и приборите.

— О, аз мога да направя нов. Храната мирише хубаво!

— Добре. — Райли потри ръце. — Хайде да плякосаме замъка.

Щом подредиха масата по по-обикновен начин и започнаха да си подават платото, Райли се обърна към кучето, което седеше и ги гледаше с надежда.

— Това е за теб — каза му и посочи купичката с гранули, която бе оставила за него. Той изпусна въздишка, изпълнена с разочарование, но отиде да яде. — Така, сега ще погледнем картите, но интуицията ми подсказва да поемем на юг, да следваме реката между хълмовете. Направих справка в компютъра — там има пещера с много зали, слабо изследвана. Местните я наричат Анаса Ту Дяволу,

Дяволското дихание. Звучи обещаващо — додаде тя, докато набождаше още яйца с вилицата.

— Ами подводните пещери? — попита Саша и Райли кимна, докато се хранеше.

— Включила съм ги в списъка си. Но ще са ни нужни лодка и специално оборудване. Работя върху това. Всички знаете как да управлявате лодка, нали? И аз, но предпочитам кану или каяк.

— Зависи от лодката — вметна Сойер.

— Какво оборудване по-точно? — поиска да знае Саша.

— Със сигурност шнорхели, най-вероятно и леководолазна екипировка.

— Никога не съм се гмуркала.

— Имаме басейн, може да се упражняваме там, ако се наложи. Аз имам удостоверение — още е в сила. Поне така мисля... — Райли сви рамене. — Може би ще извадим късмет на сушата. Във всички случаи ще изключим някои райони и ще се упражним в гмуркане. — Тя посочи Аника с вилицата си. — Тази рокля няма да ти върши работа днес.

— Не я ли харесваш?

— Отива ти, но имаш нужда от панталони. Джинси или от спортните с много джобове, да ти пазят краката. Яке, шапка, раница. И туристически обувки.

— Нямам такива неща.

— Боях се, че ще го кажеш. — Райли погледна под масата към голите крака на Аника. — Имам резервен чифт обувки, но краката ти са по-големи от моите.

— Май ще трябва да отскочим до селото и да я пременим — намеси се Сойер. — Едва ли ще отнеме много време.

— Бил ли си по магазините с жени, приятел? — усъмни се Бран.

— Магазини! — Аника заподскача в стола си. — Вие купувате разни неща. Аз имам монети.

— Ясно — няма нужда да ти обясняваме какво е — промърмори Бран. — Монети?

— Имам много. Ще ги донеса.

Когато тя хукна към къщата, Райли се извърна, размаха вилица към Бран.

— Няма да търпя обиди към моя пол, ирландцецо. Мога да я облека от главата до петите за двацет минути.

— На петарка, че няма да успееш!

— Дадено! Значи отиваме в селото, обличаме Аника. Оттам можем да поемем на юг по шосето, но след десет-двацет километра сме офруд.

— Бих искал първо да погледна картите ти, ако не възразяваш.

Сойер кимна към Бран, после към Райли.

— И аз.

— Няма проблем. Ти какво ще кажеш, Саша? — попита Райли.

— Още си мисля за Дяволското дихание. Умея да разчитам карти, но съм сигурна, че всички пещери си приличат.

Аника се върна, носеше тъмносиня торба, пристегната със златен ширит. Пусна я с уморена въздишка на масата и тя тупна тежко.

— Моите монети.

— Говорила е буквално! — Сойер се надигна със смях и отиде в другия край на масата, погледна в торбата. — *В рот мне ноги!*

— Какви са тези думи? — не разбра Аника.

— Руски. — Райли също стана и заобиколи масата, погледна в торбата. — Май и аз ще използвам израза на Сойер: *В рот мне ноги!* Нали не възразяваш? — обърна се тя към Аника и без да дочака отговора ѝ, наклони торбата и част от съдържанието ѝ се изсипа на масата.

Златни монети, сребърни, медни и бронзови. Дори с непрофесионалното си око Саша видя, че много от тях са старинни. Вероятно антични.

— Тук има много евро — заразглежда ги Райли, — английски паунди, ирландски и италиански лири, драхми, йени, дукати, франкове — швейцарски и френски — американски и канадски монети и... майчице! Това са испански долари!

— Пиратски монети? — Вероятността да са такива накара Саша да стане, за да ги види по-отблизо. — Просто така?

— Да, при това солидно количество, доколкото виждам. Може да струват около сто сегашни долара всеки.

— Всеки. — Саша заобръща в дланта си монетата със странна форма.

— Всеки, ако са в добро състояние и надписът се чете, както върху този, който държиш. Ами това!

Райли завъртя дупе възторжено.

— Това е „Карлос и Йохана“! Златен дублон, изсечен през 1521 година. Колекционерите веднага ще дадат хилядарка за нея.

Тя порови още малко, докато Аника стоеше отстрани и се усмихваше очаровано.

— Страхотна колекция — промърмори Райли. — И не бива да я държиш в тази торба. Господи, това е сребърна тетрадрахма, около 420 г. пр.н.е., като нищо струва няколко хиляди! И... гамото! Това е „майко мила!“ на гръцки. — Тя вдигна в ръката си златна монета. — Имаш ли представа какво е това? — обърна се към Аника.

— Монета.

— Виждаш ли този мъж тук, с лавровия венец на главата? Виждаш ли името? Това е Октавиан Август, основателят на Римската империя. А тази крава на гърба — това е юница. Тази монета? Изсечена е между 27 и 18 г. пр.н.е.! Струва милиони!

— Долари? — успя да попита Сойер.

— От тях са се запазили само няколко. Едната беше предложена на търг наскоро. Мисля, че я продадох за петнайсет — и, да — говоря за милиони!

— Значи ще стигнат за туристически обувки.

Райли се вторачи в Аника така, сякаш виждаше пред себе си извънземно.

— Можеш да купиш цяла малка държава от Третия свят с онова, което е в торбата! При това не съм разгледала всичко! Откъде, по дяволите, си се сдобила с тази? — Тя размаха златната монета.

— Намерих я.

— Намерила си я значи...

— Да. Обичам да намирам разни неща, особено ако са хубави. На теб харесва ли ти?

— И още как!

— Вземи я тогава.

— Я повтори?

— Можеш да я вземеш. Подарък.

Виждайки, че Сойер се кани да каже нещо, Райли вдигна пръст.

— Ще ми я дадеш просто така?

— Щом я харесваш, ти я подарявам. Ние сме приятелки.

— Райли, не можеш да...

Тя спря Соьер с поглед.

— Ти за каква ме мислиш? Може ли да взема някоя друга?

— Която ти харесва повече? Да, избери си. Всички може да си изберете по една — която най-много ви харесва.

— Аз избирам тази. — Райли взе стара драхма. — Десет, може би петнайсет долара — обясни на Соьер. — Ще си я държа за късмет. Благодаря ти.

— Пак заповядай. Соьер, сега е твой ред. Ти ме доведе. Избери си нещо хубаво.

Той също беше скромнен, избра си четвърт американски долар.

— За късмет.

— Саша, твой ред е. Избери си една!

— Вземи си един испански долар — посъветва я Райли. — Знаеш, че ти се иска.

— Но той е твърде...

— Повярвай ми, тя може да си го позволи. Хайде, вземай.

— Добре тогава, за късмет. Благодаря ти, Аника.

— Сега и ти, Бран. Закуската беше много, много хубава! Избери си една.

От сантиментални подбуди той взе една ирландска лира, после целуна Аника по бузата.

— Ти си чудесна приятелка, скъпа! Сега ще ми повериш ли монетите си, за да ги прибера на безопасно място?

— Поверявам ти ги. Ти си ми приятел.

— А ти си рядко цвете. Хайде да приберем монетите в торбата.

— Тази на Август... — намеси се Райли.

— Досега се е запазила. Ще прибера торбата, Аника, а ти можеш да си купиш туристически обувки и каквото там е нужно. Подарък от нас.

— О, благодаря ви.

Той вдигна торбата, погледна към Соьер, Райли, Саша.

— Поверявате ли ми я?

— Ти няма да предадеш доверието й — каза Саша.

— Гледай да не я изгубиш, ирландцецо! — Райли издиша шумно, когато той кимна и пое към къщата. — Хей, Соьер, какво ще кажеш ти

и Аника да раздигнете масата? Ние със Саша ще нахраним кокошките.

— Разбира се. Хайде да почистим масата и да измием чиниите.

— И после отиваме на пазар?

— Така изглежда.

Райли направи знак на Саша, отдалечи се достатъчно от двамата, за да не могат да я чуят.

— Тя да не е... нали се сещаш, бавноразвиваща се?

— О, не, не е това. Тя е... не знам как другояче да го опиша. Тя е чиста.

— Има и нещо друго. Не казвам, че не е чиста, но шикалки. Хората не намират безценни монети просто така, на земята, или забутани в някое чекмедже. А тя има стотици. Стотици, а аз разгледах само двайсетина. Даже и без да броим „юницата“, в торбата има малко съкровище. Откъде го е взела?

— Ако мислиш, че го е откраднала, мога да те уверя, че е неспособна на подобно безчестие.

— Не мисля, че го е откраднала, но... Виж, Саша, аз си изкарвам хляба, като намирам разни неща, и съм дяволски добра. Никой обаче не е толкова добър или пък чак такъв късметлия, че да намери подобни монети просто така.

Райли спря при малък навес, извади две кофи, изсипа фураж в едната от тях.

— Тя беше готова да ми я даде. С удоволствие щеше да ми даде тази безценна монета, така че парите явно не значат нищо за нея. Тук има някаква тайна, и то голяма.

— Знам. Знам го, но просто не искам да я притискам. Искам да ни я каже, когато е готова.

Райли й хвърли бърз поглед, докато минаваха край градината на път към кудкудякащите кокошки.

— Много хора, вероятно повечето, се дразнят, когато някой не изплюва камъчето.

— Мисля, че имаме право сами да преценим кога и дали сме готови да споделим тайните си. Всички имаме такива.

— Ще го запомня. Окей, ще ми направиш ли една услуга?

— Ако мога.

— Хванах се на бас с Бран на петарка, че ще мога да „пременя“ Аника за двайсет минути. Ще ми помогнеш ли да го спечеля?

— Разбира се. За какво са приятелите? — Саша се намръщи, докато гледаше как кокошките се щурат насам-натам — и се взират в хората с малките си очички, помисли си тя. — Но не знам как се хранят кокошки. Нито как да прибирам яйцата им.

— Ще се справим някак си.

Райли изгуби баса. Нужно бе двойно повече време, отколкото бе изчислила, въпреки общите им усилия да екипират Аника с подходящите дрехи. Райли си помисли, че самата тя сигурно щеше да е готова за една десета от това време, но само при положение че не настоява първо да докосва всяко проклето нещо.

Бран просто разтвори длан и тя неохотно сложи пет евро в нея. Недоволството ѝ обаче не трая дълго, тъй като той извади кредитната си карта, за да плати ботушите и обувките на Аника, а също и шапката, която бе изнамерил за Саша, досущ като онази, нарисувана от нея на скицата от съня ѝ.

— Богат ли си, ирландцецо?

— Достатъчно, за да платя това. А и какъв по-голям гарант от торбата, която ни повери Аника. — Той хвърли поглед към нея и видя, че тя е вдигнала пред огледалото яркорозов неопренов костюм и го върти в ръцете си, а Сойер се е ухилил глупаво. — По-добре да я изкараме отгук, преди да е решила, че има нужда от още сто неща.

— Прав си, човек би помислил, че се намираме в бутик, а не в магазин за спортни стоки! Хей, принцесо! Време е да тръгваме!

— Може ли да купим още нещо? Тук продават ли обици? Обичам да нося обици!

— Някой друг път. Хайде, Сойер, помогни ни!

Те застанаха от двете ѝ страни — както бе облечена в ботуши, панталон с безброй джобове, тениска, елек и шапка — и я поведоха към вратата.

— И аз ще помагам. — Саша застана зад Бран.

— Така е по-бързо. После, ако се налага, ще купим още нещо. — Той взе шапката, постави я на главата ѝ. — Отива ти. Само гледай Аника да не ги замъкне в друг магазин.

Може би той е ясновидецът, помисли си Саша, тъй като Аника наистина се опита да ги вкара в магазинче за подаръци, чиято витрина бе пълна с дрънкулки.

— Пак ще дойдем. — Саша улови Аника за ръката и я задърпа.

— Обичам да пазарувам! Има толкова много хубави неща! — Тя огледа намръщено ботушите си, докато вървяха към колата. — Ботушите не ми харесват!

— А ще ти хареса ли да изкълчиш глезен по някоя изровена пътека? — отрезви я Райли и въздъхна облекчено, когато всички се накачулиха в джипа и Саша и Сойер притиснаха отзад Аника като в сандвич.

Дойде и Бран, натовари торбите, отпусна се доволно на мястото до шофьора.

— Благодаря ви за всичките ми неща, дори за ботушите!

Райли натисна газта, подкара по пътя, водещ извън селото.

— Може пак да качим някой стопаджия — провикна се Сойер през шума на вятъра.

— Място — колкото щеш! — Райли хвърли бърз поглед в огледалото за обратно виждане, подсмихна се.

— Ако срещнем мъжа от рисунката на Саша, не виждам как ще го качим.

— Още не сме го намерили. Имаш ли някакво предчувствие, Саша?

— Просто знам, че ще стане. — Тя гледаше пробягващия край тях пейзаж и си мислеше, че доста бързо е привикнала с безразсъдното шофиране на Райли. — Той язди дракон.

— Я повтори?

Саша поклати глава.

— Не знам откъде ми дойде това, нито какво означава. Или ние ще го намерим, или той нас.

Райли зави, насочи се към вътрешността на острова. Земята стана хълмиста и гориста, изпъстрена с ярки петна от диви цветя, замяркаха се къщите на малко селце. Агнета като бели пухчета играеха в маслиновите горички. Саша вече не долавяше мириса на морето, но усещаше уханието на топлата, обляна в слънце зеленина на кипарисите и маслиновите дръвчета.

Райли отново зави, пое нагоре по тесен криволичещ път. И макар да не се бе старала, Саша почувства как сърцето ма Аника заби учестено.

— Добре ли си?

— Красиво е! Толкова много дървета!

Да, много са, съгласи се наум Саша, и това я подсети за малката ѝ къща в гората. Щеше да си е същата, когато се върнеше в нея. Но се чудеше дали тя ще е.

Райли отби и спря в някакво подобие на канавка.

— Оттук продължаваме пеша.

Въоръжени с раниците си, с грубо начертаната карта на Райли и компас, те свиха от пътя и поеха на запад. Саша бе очарована от възможността да прекосява поля, в които магарета хрупаха трева и диви цветя. Толкова очарована, че не успя да се разтревожи, когато едно я приближи и я загледа настойчиво.

— Бас държа, че си е харесало нещо в раницата ти. — Бран спря до нея, погали магарето между дългите уши.

— Има много сладки очи. Жалко, че нямам ябълка.

— Хммм, я да видим... — Бран я обърна кръгом, потупа раницата ѝ. Когато отново я обърна с лице към себе си, държеше малка лъскава зелена ябълка.

— Наистина трябва да ми покажеш как го правиш!

Той се усмихна, докато вадеше джобното си ножче, после разреза ябълката на две.

— Може и да успееш да ме убедиш. Ето, дай му я.

— Чудесата продължават! Аз храня магаре!

— Побързай, иначе може и другарчетата му да поискат.

— Чувствам се също като Аника. Всичко е толкова красиво!

Те продължиха напред, като оставиха полето и поеха по изровена пътека с преплетени храсталаци от мирта и лавър и високи, стройни кипариси, извисяващи се сред маслиновите дръвчета. Подминаха струпани на едно място скали с украса от жилави диви цветя, които си пробиваха път през пукнатините им към слънцето.

Тя се чувстваше така, сякаш е преодоляла някаква бариера и е стигнала до светлината.

— Изглеждаш щастлива — отбеляза Бран.

— Разхождам се сред хълмовете на Гърция във великолепен пролетен ден. Има толкова много за гледане! За мирисане! — додаде тя, като прокара ръка по храст див розмарин, за да усети аромата му. — Няма да мисля за къде сме тръгнали. Стига ми, че съм тук... Защо ме целуна?

Тя не възнамеряваше да го пита, но не можа да попречи на мисълта си да се оформи в думи.

— Ами обичайните причини...

Саша си каза, че не бива да продължава, че трябва да спре да дълбае. После си помисли: какво пък толкова!

— Би могъл да целунеш Райли или Аника по обичайните причини.

— Права си. И двете са привлекателни, интересни жени, всяка по свой начин. Но аз не изпитвам желание да ги целуна. И понеже ти ме накара да се замисля, признавам, че отново бих изпитал желание да го направя, ако става въпрос за теб. — Той го каза толкова делово, че тя не беше сигурна дали трябва да се засмее, обиди или изплаши.

— Нямах ли си някого в Ирландия, в Ню Йорк?

— Имам, разбира се. Но не по този начин. Имам приятели от двете страни на океана и семейство. Но не и жена, която да ме чака да се прибера у дома. Ако имаше, никога не бих ти посегнал и със сигурност не бих спал с теб.

— Изобщо не съм казала, че...

— Когато го направиш — продължи той с лекота. — Това тук е нещо повече от обикаляне на хълмовете и търсене на звездите. Не се ли питаш какво е то, фейд?

Тя не знаеше как да флиртува, помисли си Саша. Не знаеше как да води закачливи, секси разговори. Затова сложи край, преди да е станало късно.

— Чудя се защо Райли пое по лявото разклонение, когато пещерата е вдясно.

— Така ли? — промърмори Бран.

— Райли! Това е пътят!

Отпред Райли спря и се обърна.

— Според картата е наляво.

— Не, надясно е. Ето, виж... — Тя спря, загледана към мястото, където ясно бе видяла тъмния отвор на пещера под една скална козирка. Но сега не беше там. — Помислих, че видях...

— Може и да си. Ясновидката или картата? — попита Бран останалите.

След миг колебание Райли кимна.

— Ще завием надясно.

Това означаваше по-трудно изкачване. Склонът стана по-стръмен, а пътеката — по-изровена и скалиста. Но цветята продължаваха да цъфтят, жилави и упорити, а едно тясно поточе, едва метър широко, си пробиваше път през гъстата зеленина и сиво-кафявите скали.

На поредното разклонение на пътеката величествено се възправяше едно дърво на Юда.

— Сега накъде? — попита я Райли.

— Не съм сигурна...

— Не мисли. — Бран постави ръка на рамото ѝ, лека като перце. — Следвай вътрешния си глас.

— Този път наляво. Те пропуснаха първото разклонение, когато ти обяснявах. То е наляво, но те не видяха...

Онова, което се криеше в нея, сякаш раздвижи ръце и повдигна някакво було. Но нейните собствени ръце се отпуснаха отстрани на бедрата ѝ, очите ѝ станаха кобалтовосини.

— От влажната ѝ уста излиза дяволски дъх. В недрата ѝ лежат костите на убити мъже, които стенат в тъмното, на жени, които вият за изгубени деца. Само светлината от огън, от вода, от лед ще ги освободи.

— Съжалявам. — Тя се облегна на ствола на дървото, главата ѝ бе объркана от видения, от ехото на собствените ѝ думи. — Малко съм замаяна. Дойде изневиделица, сякаш някой те блъска от ръба на скала.

— Вземи. — Аника ѝ предложи бутилка. — Това е вода. Вкусна е.

— Благодаря.

— Ботушите ми са грозни.

— О, за бога! — възкликна Райли, готова да продължи.

— Но Райли беше права. Ти беше права — обърна се тя към Райли. — Грозни са, но са здрави. А здравината е важна.

— Да. — Саша се помъчи да успокои дишането си. — Да, така е. — Тя подаде бутилката на Аника. — Благодаря ти. Наляво. — Кожата ѝ бе настръхнала, сякаш я пробуждаха миниатюрни бодлички. Но тя не можеше да отстъпи.

— Вече сме близо.

Следваше пътеката и инстинктите си. Краката я боляха от изкачването, но не им обръщаше внимание. Дробовете ѝ се задъхваха,

но тя продължи напред по пътеката към мястото, от което се боеше.

Когато слънцето заблестя в очите ѝ, примигна, за да вижда по-добре. Беше се изправила пред тъмния вход под широката каменна козирка.

— Видяха ли я всички? — попита.

— Право напред. Добра работа, Саша. — Райли я потупа лекичко по ръката.

— Следвали сме грешната посока.

— Може би някой е искал да го направим — предположи Сойер. — Първо ще влезем ние с Бран, да я огледаме.

— Това беше глупава мъжка забележка! — възмути се Райли. — Направи още една и ще те фрасна по красивата физиономия.

— Тогава ще трябва да фраснеш и мен, защото предложението му е разумно. Ако и петимата влезем вътре — продължи Бран, — няма да има кой да повика помощ, ако нещо се обърка.

— Имате две минути. — Райли вдигна ръка, потупа часовника си. — Щом ви дам знак.

— В търбуха тогава. — Бран тръгна към входа със Сойер.

Не в търбуха, помисли си Саша. В устата.

Търбухът беше по-дълбоко.

Двамата пристъпиха под козирката и влязоха. Напред се простираше тъмнина, отзад светеше слънцето — все едно бяха излезли от деня и влизаха в нощта.

Всеки извади фенерче, заопипва с лъча му.

— Ето я капещата ѝ уста.

Сойер освети с фенерчето дебелите сталактити, от които капеше вода. С течение на времето тя бе образувала малко езерце зад приличните на човешки зъби сталагмити. Ритмичното цопване на вода във вода отекваше в пещерата като тихо сърцебиене.

— Тесничко е тук — промърмори Бран, — но...

— Да, разширява се. Няма как да знаем колко е дълга.

— Не и оттук.

Сойер огледа мястото, запристъпва от крак на крак.

— Дали ще успеем да ги придумаме да останат отвън, докато огледаме?

— Не. Освен това трябва да сме всички заедно, независимо от риска. Без значение дали звездата е тук, или не, всички трябва да сме

заедно.

— Да, знам. Ще им кажа да идват. — Но Сойер едва беше поел обратно, когато Райли се пъхна под козирката и влезе с останалите по петите ѝ.

— Времето изтече. Ето я твоята уста, Саша, както пише в рекламата. Дяволското дихание. Бас държа, че от това езерце се издига пара и щом излезе от пещерата — ето ти го диханието. — Като осветяваше с фенерчето, тя огледа преддверието. — Малко е ниско за по-високи хора. Навътре има повече място, поне засега.

Тя мина през каменните прегради, налякали около езерцето.

— Не е дълбоко, доста е чисто. Вътре не виждам нищо. — Тя погледна към Саша.

— Добре. — Макар да се боеше, Саша приближи езерцето. — И аз не виждам нищо — в него или през него.

— Хубаво. Готови ли сме всички да влизаме? — Райли поклати глава, когато видя, че Аника се е заиграла с фенерчето и прави кръгове с лъчите му.

— Това е...

— Да, красиво. — Тя тръгна напред и тъй като Бран вече бе поел навътре, останалите го последваха.

Между стените имаше около два метра разстояние, но покривът на пещерата се издигаше все повече и накрая мъжете можеха да ходят изправени. Забелязвайки, че Сойер гледа да е близо до Аника, Саша реши, че няма защо да се безпокои за игрищата си съекипничка.

— По-голяма е, отколкото мислех — отбеляза и едва не подскочи, когато гласът ѝ отекна в пещерата. По-голяма, помисли си тя, и по-тъмна.

Проходът се разшири, озоваха се пред две зали.

— Сега накъде? — попита я Бран. — Какво ти казва инстинктът? — додаде той, когато тя се поколеба.

— Надясно. Но...

— Тогава надясно.

— Чакайте. — Райли изрови тебешир от раницата си, маркира стената на залата. — Винаги е добре да знаеш къде си бил.

Залата се разшири, стана още по-висока и просторна. Сталактити, сталагмити, а колоните, които те образуваха, когато се

срещаха, проблясваха на светлината в златисто, червеникаво и ръждивокафяво.

— Като скъпоценни камъни! — възхити се Аника.

— От различните минерали е. — Райли огледа залата. — Но признавам, че е красиво.

Саша прокара лъча от фенерчето си по една колона, приближи я.

— Трябва да видите това! Прилича на жена. Вижте — главата ѝ, раменете, тялото — красиви и пропорционални! Лицето ѝ — очите, носът, устата! Не са рисувани или изваяни. Как е възможно камъкът да се е оформил по този начин?

Фигурата беше изправена, с дълга тъмна коса. Около изящните ѝ форми се димеше роба. Очите ѝ гледаха надолу, сякаш ги наблюдаваше. Едната ѝ ръка бе повдигната, сочеше към дъното на пещерата. Другата държеше кълбо.

— Няма начин да е естествено образувание — отсече Райли. — Някой го е направил.

— Не е рисувано — повтори Саша.

— Има и други начини. — Бран обърна лъча на фенерчето си към мястото, накъдето сочеше фигурата. — Там има издатина, а над нея — отвор.

— Аз ще вляза да разуча — предложи Сойер, после долови движение. — Райли!

— Това ми е професията — напомни му тя, метна се върху издатината и мина през отвора.

— По дяволите! Всички след нея! Стойте близо един до друг — нареди той на Саша.

Аника влезе последна, обърна се и хвърли поглед към каменната фигура.

— Не я харесвам — промърмори тя, докато Сойер стягаше редиците.

Пълзяха около три метра, когато Саша внезапно осъзна, че може би все пак изпитва клаустрофобия. В този момент Райли се провикна:

— Нова зала, много голяма. Трябва да скочим около метър.

Саша чу стъргане на ботуши върху скала, после тупване.

— Ще те поема — каза Бран, преди да скочи леко в тъмното. С фенерчето си ѝ посочи пътя, протегна ръка да хване нейната. — Отпусни коленете — предупреди я.

Тя скочи, затаила дъх.

Преди Бран да успее да подаде ръка на Аника, тя скочи грациозно долу.

Не е тъмно, осъзна Саша, поне не съвсем. Отнякъде идваше светлина, бледа и малко... странна. Но на нея се виждаше размерът на залата, изгладените каменни зъби, спускащи се към пода, другите, които се издигаха от него. Всичките червени, забеляза тя, всичките червени като кръв.

Върху гърдите ѝ сякаш се стовари камък, главата ѝ се замая.

— Недей! — Тя посегна към Райли, която приближаваше образуване, наподобяващо издигната маса. — Не я пипай! Тук са вършени тъмни дела!

— Райли! — предупреди остро Бран. — Не пипай нищо!

Подчинявайки се мълчаливо, Райли повдигна свободната си ръка, прокара светлината по каменната маса.

— Има издялан надпис. На древногръцки.

— Кости! Там има купчина човешки кости! — Сойер гледаше встрани.

— Чувате ли писъците? — Саша притисна ушите си с ръце. — Децата. Тя предпочита деца. Младежи. Невинността.

— Ще я изведе оттук.

— Чакай, не бързай! — Райли спря Бран. — Мога да прочета надписа. — „Взети с кръв. Отдадени с кръв. Та тя да живее, та тя да се въздигне. В името на Нереза.“ — Когато Райли изговори името, усетиха някакво раздвижване, сухо шумолене над главите.

— Това са прилепи. Не изпадайте в паника!

Предупреждението на Райли дойде секунди преди писъците и тъмния водопад от криле. Саша инстинктивно закри главата и лицето си, сви се в опит да се смали. Почувства как кожата крило докосва косата ѝ, потрепери. Това са само прилепи, каза си. Само прилепи.

Изохка от силна болка, когато нещо поряза ръката ѝ. Стисна я и почувства топлата влага на собствената си кръв.

— Те хапят!

— Не са просто прилепи! — Райли измъкна пистолет от кобура отзад на кръста си. — Бягайте! — Тя стреля по един, който летеше към лицето ѝ, гърмът се разби в стените на залата.

Отекна нов, когато и Сойер стреля със своето оръжие.

На земята шурна кръв, разплиска се по олтара.

И земята потрепери. Прилепите кръжаха, вперили в тях гладни, човешки очи.

Тя постепенно се очерта в тъмнината. Черната роба се дигна около тялото ѝ, а косите ѝ, гъсти като мрак, се спускаха на лъскави кичури.

Лицето ѝ се откри в камъка, тя се усмихна с ужасяваща красота.

— Чаках ви. — Докато прилепите кръжаха и пискаха, тя вдигна ръце. В едната държеше стъклената сфера. — Наблюдавах ви.

Гласът ѝ ехтеше над хаоса, над дъжда от куршуми, викове и писъци. Въоръжена само с фенерчето си, Саша се изви, за да се предпази, видя, че Соьер се извъртя, за да се прицели в прилеп, спуснал се към Аника.

За части от секундата Аника се праметна, оттласна се с ръце и размаза прилепа в стената на пещерата с мощен ритник.

— Твоята кръв. — Тя слезе от пиедестала си, наведе се грациозно и прокара пръст по кръвта, която капеше от ръката на Саша по пода на пещерата. — Топла е — продължи, докато я ближеше деликатно от пръста си, сякаш беше течен шоколад или сметана. — Твоята сила е мощна и... вкусна. Ще изпия силата ти от кръвта ти. Тази сила е пътят към звездите.

Уловена в капан, бореца се да избегне зъби, нокти, криле, Саша отстъпи с олюляване назад, но се оказа притисната до стената.

В другия край на залата Райли крещеше, стреляше. Ала куршумите просто преминаваха през фигурата, която вървеше към Саша.

Нещо стисна ума ѝ, нещо студено и свирепо. Тя опита да се освободи, почувства, че нещото поддаде, съвсем малко.

— Много мощна...

Сега същата сила, студена и свирепа, стисна гърлото ѝ, лишавайки я от въздух. Тя усещаше само собствения си страх и някаква тъмна злоба, бездънна алчност.

— Ела с мен и живеј!

Лъжи. Царицата на лъжите. Нереза.

Нещо — някой — изскочи от сенките. В мъждивата червена светлина проблесна среброто на меч. Острието му се вряза в

кръжащите прилепи, започна да ги сече. Като в мъгла Саша чу някой да вика:

— Излизайте! Веднага!

— Дай ми каквото искам! — Нереза се надвеси над Саша. — Или ще те унищожа, теб и всички, които обичаш!

— Няма да е днес! — Бран избута Саша зад гърба си. Докато тя се мъчеше да си поеме дъх, той размаха и двете си ръце. От тях излетя ослепително бяла светкавица.

Нереза вдигна ръце, за да предпази очите си, и от гърлото ѝ излезе рев, който беше по-скоро животински, отколкото човешки.

— Измъкни я! — изкрещя Бран. — Измъкни я оттук! Това няма да издържи дълго.

Прилепите се издигнаха, прегрупираха се и като голяма крилата стрела се спуснаха към него. Мъжът с меча мушкаше, сечеше, поваляше прилепи на земята, а куршумите ги пронизваха.

— Изкарай я оттук! — Гласът на Бран, леденостуден, проехтя като тътен. — Изведи всички!

Мъжът с меча сграбчи Райли, почти я метна в тунела. Улови Аника, която привършваше серия премятания и размазваше прилепите.

— Тръгвай!

— Вземи Саша! — нареди Соьер и застана до Бран. — Няма да те оставя, човече!

— Тогава се пригответи за атака. — С крайчеца на окото си той видя как мъжът с меча сграбчва Саша под мишница, поглежда назад със смесица от ярост и съжаление и я понася към тунела.

— Тръгвай, когато ти кажа! — извика Бран. — Няма да имаш много време. Ще бъда точно зад теб. Имаш думата ми!

— Ако не си зад мен, ще се върна за теб.

Бран почувства как Нереза се опитва да преодолее силата му, но знаеше, че няма достатъчно. Не тук и не все още.

— Сега! Тръгвай! — кресна той на Соьер и запрати две светкавици към земята. Експлозията разтърси залата, изпълни я с ярка светлина и гъст дим. Изпитвайки същата смесица от ярост и съжаление като мъжа с меча, той се гмурна в тунела след Соьер.

— Не спирай! — нареди му. — Не знам колко ѝ е дълга ръката!

Под тях скалите потрепериха. След като изскочи от тунела, Соьер спря и изчака Бран да се появи зад него въпреки заповедта. От

отвора излизаше бял дим.

— Твоята обаче е доста дълга. Добра работа! — добави той, докато тичаха към входа на пещерата.

Мъжът с меч стоеше отпред и го пазеше, а Райли спореше разгорещено с него:

— Ти имаш меч, аз — пистолет. Познай кой ще спечели.

Тя направи опит да избърше кръвта от лицето си, но я размаза още повече заради раните по ръката си. — Не искам да стрелям по теб, но можеш да се обзаложиш, че ще го направя, ако не се махнеш от пътя ми. Връщам се обратно за приятелите си!

— Ако стреляш по мен, ще ме ядосаш! — Той се обърна, защото чу тичащи стъпки. — Идват — заяви и отстъпи встрани.

Щом излязоха от пещерата, Райли удари Бран в гърдите — макар че го бе притеглила към себе си. После прегърна и двамата.

— Кучи син! Кучи син! Да не си посмял повече да ме избутваш така навън! — Тя сграбчи главата на Соьер, целуна го звучно по устата, направи същото и с Бран. — Дължите ми обяснение!

— Сега не е нито времето, нито мястото. — Той я потупа по бузата и я избута встрани, за да отиде при Аника, която седеше на земята до Саша и старателно промиваше раните ѝ с комплекта за първа помощ на Райли.

Той се наведе, прокара нежно пръст по бузата ѝ, по силно зачервеното място на шията ѝ.

— Съжалявам, че не успях да стигна до теб по-бързо. Съжалявам, че тя те нарани.

— *Кой си ти?*

— Който ти казах. Може би малко повече.

— Хубавата ѝ риза е съсипана, ала порязванията не са опасни. — Аника превърза продълговатата рана на ръката на Саша. — Но е с шок.

— В шок — поправи я Райли. — Тя понесе най-много удари. Беше доста напечено, преди ти да се намесиш със светлинното шоу. Без теб нямаше да се справим. — Тя погледна отново към Соьер. — Добра стрелба, Текс!^[1]

— И теб си те бива!

— Кои, по дяволите, сте вие?

Те обърнаха поглед към новодошлия. Той бе прибрал меч си в ножницата, която носеше на гърба си, стоеше разкрячен и със

смръщено лице. Точно както Саша го бе нарисувала подробно в една от своите скици. Бризът, уловен в черната му рошава коса, я развяваше около лицето, което сякаш бе изсечено с длето. Високи скули, груба, сурова уста, дълъг патрициански нос. Очите му бяха пронизващи и пламтящо зелени.

Райли плъзна по него преценяващ поглед — от очуканите ботуши, които стигаха до средата на глезена, през дългите крака в износени джинси, до опръсканата с кръв риза върху широкия му торс.

Изправи се на крака.

— Райли Гуин, археолог, Соьер Кинг, стрелец и половина, Аника Уотърс, прелестен унищожител на прилепи.

— О! — възкликна очаровано Аника.

— Саша Ригс, ясновидка. Бран Килиан, маг. И това е най-малкото, което мога да кажа за него. А ти кой си, по дяволите?

— Макклиъри. Дойл Макклиъри. И ако вие не ми се бяхте изпречили на пътя, щях да ѝ видя сметката на тая вещица.

— Малко вероятно — изсумтя Райли.

— Предлагам да продължим спора по-далеч отук. Може ли? — Бран се обърна към Саша и потупа раницата ѝ. Когато тя поклати глава в знак на съгласие, той зарови вътре и намери, както и очакваше, рисунката, на която бяха и шестимата.

Изправи се и пристъпи към Дойл.

— Първо, благодаря ти за помощта. Саша беше ранена и не знам дали щях да удържа кучката и да спася останалите без теб. Колкото до въпроса ти кои сме, по-добре виж това. — Той му подаде рисунката. — Ние сме екип, а ти си последният от нас.

— Кой я е направил?

— Аз. — Гласът на Саша излезе дрезгаво от нараненото ѝ гърло. — Преди няколко седмици.

— И как така...

— Не сега — прекъсна го Бран. — Целите сме в кръв и всичко ни боли. Имаме къде да поговорим. На спокойствие.

— И как точно ще се поберем в джипа? — обезпокои се Райли.

— Имам си начин за придвижване. — Дойл ги изгледа един по един, извърна се към пещерата. Поклати глава. — Ще дойда при вас да поговорим. — Той подаде рисунката на Бран. — Тогава ще видим.

— Приема се.

Бран се върна при Саша, понечи да я вдигне от земята. Тя избута ръцете му.

— Мога да ходя! — Изправи се на крака. Може и да трепереше и да ѝ се гадеше, но това не ѝ пречеше да ходи, по дяволите.

За да го докаже, тя пое обратно към пътеката.

— Очаквам обяснения. — Райли потупа Бран по лакътя и последва Саша.

— Тя не знаеше ли, че си вещер? — попита Дойл.

— Не. Не намерих подходящ момент да ѝ кажа, както и на останалите.

Дойл изсумтя, може би за да изрази съчувствие, след което пое по пътеката.

— Ще ѝ мине. — Сојер протегна ръка, за да помогне на Аника да се изправи. — Страхотна тактика, Ани! Най ми хареса, когато пробяга по стената и направи обратно салто и кълбо напред.

— Забавно е, нали? Не обичам да се бия.

— Възможно е, но си добра.

Когато последваха останалите, Бран погледна зад тях, после обратно към пещерата. Белият пушек блокираше отвора засега, но вече започваше да се разсейва. А това означаваше, че му предстои още много работа.

Намести раницата на гърба си, докато гледаше как Саша слиза — с леко накуцване, забеляза той — по неравната пътека.

Още много работа, помисли си той, в няколко области.

[1] Популярна реплика от филма „Ловци на духове“. В него единият от героите изстрелва светкавица от пръстите си. — Б.пр. ↑

8

Средството за придвижване на Дойл се оказа мотоциклет, който той измъкна от храстите доста по-надолу по пътеката. Когато го извади, Райли сви ръце в юмруци и ги допря до бедрата си.

— Класика! „Харли Дейвидсън“. Двучилиндров двигател?

— Точно така.

— При това в движение.

Също като ботушите, и мотоциклетът носеше бойни белези — и също като собственика си, изглеждаше мускулест и як.

— Драконът! — Аника посочи към червения дракон с разперени криле и извити нокти, нарисуван отстрани на двигателя. — Ти яздиш дракон, така каза Саша.

— Хммм. И къде трябва да го яздя сега?

— На запад, малко преди Сидари — обясни Бран. — Ще ти е по-лесно, ако ни следваш.

— Става. Това ваше ли е? — попита Дойл и посочи джипа, паркиран малко по-надолу.

— Да.

— Може ли и аз да пояздя дракона?

Дойл се поколеба, сви рамене.

— Не обичам да отказвам на хубави жени. — Той праметна крак, кимна към Аника. — Скачай отзад.

Сойер се обезпокои.

— Дръж се здраво за него! — каза на Аника. — И се накланяй леко на завоите — навътре, не навън. Разбра ли?

— Разбрах. — Тя се настани зад Дойл и се засмя, когато той включи двигателя. — Как ръмжи само!

— Дръж се за него — повтори Сойер и ускори крачка, за да настигне останалите. — Тя няма да пострада, нали?

— Едва ли преживя „лекото“ премеждие преди малко, за да падне от мотоциклет. — Райли се настани зад волана. — Не я мисли.

— Седни отпред. — Бран се настани отзад. — Ядосана си и няма да споря с теб — обърна се към Саша, докато Райли прекарваше джипа по подобие на път. — Ще ти обясня, като се приберем във вилата и се поуспокоим.

— Искам да спя. — И като се извърна от него и затвори очи, Саша изненада сама себе си, правейки точно това.

Събуди се с главоболие, гърлото ѝ гореше, раната на ръката — също. Райли вече караше по неравната алея към вилата.

Когато слезе от джипа, видя, че краката ѝ треперят — отново ѝ се прииска да се сгуши и да заспи.

— Трябва да се изкъпя. Започнете без мен.

Бран я хвана за ръката.

— Саша.

Тя се освободи рязко.

— Още я *усещам* върху себе си. Имам нужда от душ. — Въпреки треперенето в краката, тя си наложи да върви, забърза към къщата.

— Остави я малко сама — посъветва го Райли и погали набързо дотърчалия да ги посрещне Аполон. Хвърли поглед към Доул, докато Аника скачаше от мотоциклета. — Виж, първо ще хапнем, ще ѝ дадем време да дойде на себе си. — Тя погледна собствените си ръце. — И аз трябва да се почистя.

— Добре. Всички имаме нужда от едно хубаво къпане.

— Аз ще се изкъпя в морето — реши Сојер.

— О, да, хайде да поплуваме! Идвам с теб — зарадва се Аника.

— Страхотно! Вземи си банския костюм.

Тя го изгледа недоумяващо.

— Банският костюм?

— За плажа.

— О, да. Имам един. — Тя се втурна в къщата, а Сојер заизкачва стъпалата към терасата.

— Каква е нейната история? — обърна се Доул към Бран.

— Истории да искаш — всички ги имаме! Само почакай половин час. Целите сме в кръв, нека първо се изкъпем и хапнем нещо. Има две свободни стаи, можеш да си избереш едната.

— Нямам намерение да оставам.

— Възможно е, но целият си в кръв и прилепови черва, и бог знае какво още. Можеш да използваш душа и да правиш каквото

решиш, след като поговорим. Ще ти покажа свободните стаи, а ти използвай, която ти хареса.

— Един душ ще ми дойде добре.

— Хайде, влизай вътре, ще те разведе безплатно.

— Страхотна къща на страхотно място. Чия е?

— Приятел на приятел на някакъв чичо на Райли. Тя има връзки.

— Хубаво нещо са връзките.

— Така е. Макклиъри, нали? Значи семейството ти е от Ирландия?

— Прадядовците ми — уточни Доул, докато се качваха по стълбите.

— Моите още са там — или повечето от тях. Слайго.

— Клеър. Така са ми казали.

— Е, Макклиъри. Една от тези две стаи е твоя.

— Тази ми харесва.

— Настанявай се тогава. Чувствай се като у дома си и ако после слезеш долу, ще стотвим нещичко заедно и ще поговорим.

Бран отиде в стаята си, съблече се и огледа хубаво хълбока си. Порязванията върху ръцете му не го притесняваха особено, но хълбокът му беше набразден от синини и порезни рани от рояка копелета, който го бе връхлетял, докато се опитваше да стигне до Саша.

Вече ги няма, помисли си той. Беше ги превърнал в пепел, но междуременно те бяха успели да го ранят сериозно. Отиде до скрина, прокара ръка по чекмеджето, за да го освободи от заклинанието за заключване, което бе направил. Извади една кутия, в която държеше мехлеми и отвари, взе каквото му трябваше и отново я заключи. Под душа издаваше съскащи звуци, когато водата падаше върху тялото му, накрая просто подпря ръце на облицованата с плочки стена, за да може проклетите рани да се почистят добре.

Щом се изкъпа и остави водните струи да отнемат част от болката, излезе от душа, отново огледа раните си и ги намаза с дебел слой лековит мехлем. Веднага усети облекчение. Превърза се колкото може по-добре, облече се и отиде да види какво е положението.

Саша плачеше под душа. Възбудата бе засилила главоболието ѝ, но тя вече усещаше пречистващата сила на сълзите. Пусна водата, гореща колкото можеше да търпи, докато престана да се чувства така,

сякаш по кожата ѝ пълзят паяци. Изжули хубаво тялото си, без да обръща внимание на болката, когато докосваше порязванията и натъртванията, изми косата си. Отново изжули тялото си, отново се изми.

И най-накрая се почувства чиста.

След като се уви в една хавлиена кърпа, избърса огледалото от мъглата и огледа лицето си, опипа синината на шията си. Помисли си, че е проявила слабост, не можеше да си го позволи отново. Ако продължи с това — а знаеше, че ще го направи — трябваше да е по-умна, по-силна, по-подготвена. Не биваше да отстъпва страхливо, когато някаква богиня, демон от ада, се опита да я победи.

Нямаше отново да позволи да бъде използвана или измамена.

— Хората те подценяват, защото ти се подценяваш — каза тя на отражението си. — Няма да се случи повече.

Излезе от банята и спря, когато видя Бран до френския прозорец, гледаше навън.

— Искам да си тръгнеш.

Той се обърна и я огледа — прилепналата ѝ мокра коса, ръката ѝ, която стискаше хавлиената кърпа между гърдите. И обидата и гневът в очите ѝ.

— Имам мехлем. — Подаде ѝ бурканчето. — Мога да ти помогна с раните, и с болката също.

— Не искам да...

— Не се дръж като дете! Не си глупава. Щом искаш да се сърдиш, сърди се — каза той и усети как в него също се надига гняв. — Продължавай да се сърдиш и след като ти обясня, това си е твой избор, но сега ще седнеш и ще ме оставиш да ти помогна.

— Няма нужда да се грижиш за мен.

— И слава богу. Само че сме част от това и не мога да не помогна на човек от екипа. Ти пострада най-много. Затова сега седни и се сърди колкото си щещ, но се дръж умно.

Тя осъзна, че ако откаже, ще прояви слабост, ще позволи на обидата и разочарованието да замъглят преценката ѝ. Трябваше да е силна и добре, за да се бори.

Седна отстрани на леглото.

Той приближи, остави бурканчето с мехлема. И внимателно постави ръце върху главата ѝ.

— Това не е...

— Главата те боли, очевидно е. Тя се опита да проникне в мозъка ти, нали? И си плакала. Затова главата те боли. — Той прокара лекичко палци по слепоочията ѝ, челото ѝ. — Не ме бива много в това, но ти си разбран чо...

— Не съм.

— За бога, жено, не спори с мен! — Раздразнението му изплющя като камшичен удар. — Блокирала си по-голямата част, но още е в теб! Използвай тази сила и тя ще ми помогне да ти помогна. Нека я почувствам, отпусни се и ме остави да я почувствам. Ще започнем с главоболието, за да разсъждаваш по-трезво.

Тъй като беше прав, тъй като показваше по-скоро нетърпение, отколкото съжаление, тя притвори очи, позволи му да се справи с болката ѝ.

— Точно така — промърмори той и пръстите му загалиха челото ѝ, главата ѝ, слепоочията ѝ. — Това е тъмен сив облак. — Бран прокара ръце надолу, притисна палци в основата на врата ѝ. — Но бързо се разсейва от подухващия бриз. Хладен и свеж. Почувствай го.

Тя го послуша и ужасното смазващо напрежение намаля.

— Да, така е по-добре. Така е по-добре — повтори тя и избута ръцете му. — Благодаря ти.

— Имаш драскотини, ожулвания и натъртвания, и една-две порезни рани. Тук мехлемът ще е достатъчен, но тази рана има нужда от допълнително лечение. Аника е направила чудесна — как се казваше — „превръзка на място“. Определено притежава разностранни таланти. Дай да я погледна. Да, зачервена е и тупти. — И щеше да остане белег, ако той не се справи. Изненада се, че тази мисъл го разстрои. — Но е чиста. Няма причина за притеснение.

— Откъде знаеш?

— Ти знаеш, а аз виждам това, което знаеш. Помогни ми да я охладя и затворя.

Тя се загуби в очите му. По-късно ѝ хрумна, че той сигурно я бе накарал да изпадне в някакъв лек транс, но чувствата ѝ, изглежда, докосваха неговите като връхчета на пръсти и топлината в ръката ѝ намаля.

— Вече е по-добре. А мехлемът ще се погрижи за останалото — каза той.

Малко замаяна, тя погледна и видя как раната се затвори и от нея не остана и следа.

— Но това е...

— Магия? — усмихна се той. — Това е вид лечение и ти вършиш по-голямата работа. Сега да видим крака ти. Как е десният ти крак?

— Не знам. Сигурно съм си изкълчила глезена в пещерата. Когато прилепите...

— Сега няма да мислим за тях. — Бран се наведе, прокара съвсем леко ръце по глезена ѝ, отдръпна ги, когато тя трепна. — Боли, нали? Ще го оправим.

Тя вече не се съпротивляваше, позволи на лечебната му сила да проникне в нея. Представи си подуването, сухожилията и мускулите, докато пръстите му правеха кръгове и я галеха.

След малко той се изправи.

— Гърлото ти — това е най-лошото и най-трудното за оправяне. Тя те докосна.

— Не ме е докоснала. Не и физически.

— А тази рана е най-дълбоката, разбираш ли? Нейната сила срещу твоята. Сега малко ще те заболи. Трябва да ми се довериш.

— Добре.

— Не сваляй очи от моите. Не притежавам твоите способности, но ще ти помогна да се освободиш от това. — Той склучи леко и внимателно ръце около гърлото ѝ, покри синините.

Наистина болеше. От внезапния шок тя затаи дъх, хвана се за рамката на леглото, за да не мърда. Бореше се да не извика — слаба беше, слаба — но не се сдържа и простена.

— Съжалявам. Още малко.

Сега той си мърмореше нещо на ирландски — думи, които не ѝ говореха нищо, но тонът, успокоителен и леко притеснен, ѝ помогна да понесе болката. После, както и при останалите ѝ наранявания, болката намаля. От облекчението ѝ се зави свят.

— По-добре е.

— Ще си отиде. Няма да ѝ позволя да те бележи. Трябваше да я спра.

— Ти го направи. С ослепителни светкавици. Стига толкова. Вече не ме боли.

Тя се отмести, надигна се.

— Трябваше да занесеш мехлема на останалите.

— Този е за теб. Имам и за тях.

— Ще слеза долу веднага щом се облека. Имаме много за обсъждане.

— Така е. — Но той не помръдна от мястото си, чакаше.

— Ти ме излъга.

— Не съм.

— Прикриването на истината...

— Невинаги е лъжа. Понякога е просто лична работа.

— Казах ти всичко за себе си, всичко, което знам, а ти... какъв си ти? Магьосник?

Той трепна, опитваше се да преглътне обидата.

— Знам, че според някои хора думата означава човек, който върши злини. И даже че е самият дявол в човешки образ. Аз бих казал „вълшебник“, дори „вещер“, но предпочитам маг, както ти се представих, когато се запознахме.

В очите ѝ се четяха обвинения и по-лошо, много по-лошо — болка и разочарование.

— Знаеш какво мислех, че имаш предвид.

— Да, не ти казах цялата истина. Но аз действително си изкарвам хляба като маг. И съм отдаден с цялата си душа и сърце, и дарба, и морал на бялата магия. Как обаче да споделя това с човек, който не вярва на собствените си способности, фейд? Каква щеше да е реакцията ти, ако в началото ти бях показал и друго, освен обичайните фокуси?

— Не знам.

— Семейството ми крие какво е не защото се срамува, а от предпазливост. Ще ми се да можех да ти покажа какъв съм, кой съм, всичко, което съм по друг начин — не толкова драматичен, — но Нереза ми отне тази възможност.

— Тя искаше да ме отстрани.

— Изобщо не го очаквах... Съжалявам за това. Съжалявам, че не планирах по-добре нещата и не намерих по-добър начин. Но не мога да съжалявам за онова, което съм, или че чаках да се уверя в съекипниците си, преди да се разкрия пред тях.

— Затова ли ме целуна — за да ме накараш да ти повярвам?

Бран закри из стаята, изненадвайки я с буен изблик на гняв.

— По дяволите! Това е обидно — и за двама ни!

Той я сграбчи, притегли я към себе си без нежното внимание, което бе проявил, докато я лекуваше. Гневът, който пламтеше в него, се усети и в целувката.

— Сега знаеш всичко, така че защо е тази целувка според теб?

— Трябва да си помисля.

— Хубаво, помисли си!

— Ще слеза долу, щом се облека.

— Страхотно! — Той излезе от стаята и захлопна ядно вратата след себе си.

Тя се обърна, отиде до огледалото. На гърлото ѝ нямаше и следа от синината, а лицето ѝ бе възвърнало цвета си. Вече не се чувстваше слаба, осъзна Саша. А това бе дяволски добро начало.

Сойер вложи творчество в сандвичите с шунка и кашкавал. Аника отново направи пейзаж от салфетките, сгънати като цветя и аранжирани покрай криволичеща река от чинии. Отново облечена в една от своите рокли на цветя, тя спря работата си и се обърна, за да прегърне силно и сърдечно Саша.

— Изглеждаш чудесно и се чувстваш по-добре.

— Благодаря, така е. Ти ранена ли си?

— Съвсем малко, но Бран ни даде мехлем, който мирише много хубаво. Не се сърди на него.

— Работя по въпроса. Къде е... забравих му името.

— Имаш предвид Дойл. Дойл Макклиъри. Толкова е забавно да се возиш на неговия дракон! Той слезе долу, но отиде да се разходи около вилата, да разгледа.

— Разбирам го. Аника, благодаря ти, че ми помогна, когато ме раниха.

— Ние сме затова — да си помагаме.

Колко простичко го каза, помисли си Саша.

— Много си права. Хайде да пийнем малко вино.

— Обичам вино!

— Ще го донеса.

Тя отиде в кухнята, където Сойер нареждаше последните сандвичи върху едно плато, а Райли вадеше бира от хладилника.

— Сойер „Точния мерник“ има скрити заложби — уведоми я Райли. — Направи сос салца.

— Разполагах с нужните продукти. — Сойер се обърна. — Готови ли сте да хапнете?

Саша не беше мислила, че е възможно да сложи нещо в устата си, а сега установи, че е точно обратното.

— И още как, сандвичите ти изглеждат страхотно! Но Дойл и Бран ги няма.

— Сега намериха да се разхождат! Те губят — ухили се Райли. — Ти как си?

— Вече съм добре. Ами вие двамата?

— Натъртвания и драскотини — нищо, което един горещ душ и вълшебният мехлем на Бран да не могат да оправят. Може би не биваше да използвам думата „вълшебен“ — осъзна Райли.

— А как другояче да го наречеш? С Аника ще пийнем вино. — Тя избра бутилка, взе чаши и излезе с тях.

— Бързо й мина — отбеляза Сойер.

— Мъже. — Изпълнена със съжаление към него, Райли напъха половин дузина бири в кофа, която бе напълнила с лед. — Тя е бясна, красавецо. Гневът й вече изтлява, но е бясна — и се опитва да се примири с факта, че само преди часове се е целувала с мъж, който се е оказал вещер.

— Нима? Целували са се?

— Нали ти казах, нещо „тлее“. — Тя му намигна, вдигна кофата. И докато я изнасяше, забеляза, че Бран и Дойл се появяват иззад ъгъла. Изглеждаха така, сякаш вече се разбират чудесно.

— Носи кльопачката! — провикна се тя към Сойер, после измъкна една бира от кофата и се отпусна в стола. Изчака, докато Сойер донесе храната, докато другите си вземат вино или бира. И надигна бутилка. — Пия за успешната битка!

Когато Саша я погледна недоумяващо, тя поясни:

— Всяка битка, която можеш да полееш с изстудена бира, е успешна битка.

— Добре казано. — Дойл си взе сандвич. — Имам бира, имам храна — доволен съм. Но все още нямам отговори. Правещият магии е доста потаен. Време е да станем по-конкретни.

— Правещият магии! — Райли се изсмя кратко. — Харесва ми — настоя, когато другите не реагираха. — Саша, ти започни първа, от теб тръгна всичко.

— Не мисля, че е тръгнало от мен, но щом казваш... — Тя отпи от виното си, преди да продължи: — Аз съм художничка.

— Разбрах от скиците.

— Живея в Северна Каролина. Винаги съм имала...

— ... дарба — довърши Бран, сякаш я предизвикваше да го отрече.

Тя не му обърна внимание.

— Още в началото на годината започнах да сънувам сънища за нас — за всички нас тук — и за звездите.

Тя разказа на Дойл всичко до пристигането си в хотела в Корфу.

— Просто хвана самолета и последва сънищата си?

— Не можех да ги пренебрегна, нито да ги спра, така че, да, точно това направих. Райли, сега е твой ред.

— Няма проблем. Отличен сос — вметна тя и топна едно картофче в обилното количество сос, което бе изсипала в чинията си. — Аз проследявам легенди, митове, откривам антики и артефакти — с това се занимавам. Радарът ми отдавна е уловил звездите, успях да „изкопая“ известна информация и тя ме доведе тук. Просто бях приключила с една работа, имах малко свободно време — и реших да видя какво ще открия.

Тя размаха бутилката, продължи:

— Любопитното е — това не съм го споменавала досега — че не възнамерявах да отседна в онзи хотел. Изведнъж ме завладя някакъв импулс, само това мога да кажа. Я се поглези с един добър хотел за ден-два, Райли, отдъхни си малко. И така, седя си аз с едно много хубаво белини на хотелската тераса и насреща ми се задава една блондинка...

Когато тя свърши своята част от разказа, посегна към нова бира.

— Сега е твой ред, Бран.

Той все още не бе преценил точно колко да им каже, какво да премълчи. И накрая реши да е напълно откровен с тях.

— Член от семейството ни, поколение след поколение, е имал задачата да търси звездите и един ден да ги върне, откъдето са се

появили, за да не бъдат използвани за зли дела. Така че сега аз съм този член. Ние произхождаме от Селена.

— Богинята? — Райли остави изненадано бирата си. — Значи си бог?

— Не съм. — В гласа му прозвуча нетърпелива нотка. — Аз съм каквото ви казах. Вещер, и произхождам от нея. Тя е живяла с вълшебник — смъртен — и му е родила син.

— Полубогът Мовар — вметна Райли, — а името на вълшебника е Асалри.

— Точно така.

— Мовар е имал петима синове и три дъщери. Знам легендата. Или... — поправи се Райли — родословното ви дърво.

— Магьосническата ми дарба е наследена, както и задачата за намирането на звездите. Дойдох тук, защото, подобно на теб, Райли, попаднах на известна информация. Преглеждах книгите — за кой ли път — докато очите ми се зачервиха, и попаднах на абзац, в който се говореше за паднала звезда, огнена, която чака в зелена земя. Нормално е да се сетиш за Гренландия или за Ирландия, но имаше и още нещо, което ме убеди, че земята е тук. Пишеше, че звездата е скрита от момите на Керкира, далеч от майката на лъжите.

— И аз открих горе-долу същото — присъедини се Райли. — А съвпадението във времето, това, че се срещнахме — аз, ти, Саша — доказва, че сме на прав път.

— И аз като теб се регистрирах в хотела, следвайки някакъв импулс — бях възнамерявал да наема вила. Заради спокойствието, уединението, защото трябваше да работя, а хотелските стаи не са... удобни за някои видове работа.

— Когато правиш магии — уточни Аника и го накара да се усмихне.

— Когато правя магии, да. И така, излязох на хотелската тераса ядосан на себе си, че съм променил плановете и посоката си. Представете си изненадата ми, когато се озовах сред две красиви жени с интересни истории.

— И сформирахте екип... — заключи Доул.

— Аз съм последният, който би се усъмнил в съществуването на мощни енергии, на съдба. Освен това ги имаше историите, а също и скиците — блестящите скици на Саша, от които ясно се вижда, че ни е

писано да се съберем. И все пак ми се струваше, че е по-добре да не споделям за себе си това, което ви казвам сега. — Той погледна смръщено бирата си, сви рамене. — И други са били подвеждани от хубави лица, изумителни истории, от усещането за скрити енергии и обещанието за почтеност. Така че изчаквах известно време. Но не може да се каже, че съм прекалил с изчакването, нали? — В тона му се усети раздражение, когато погледна към Саша. — Само колкото да се уверя в онова, което усещах, което знаех, че е истина, и че тази среща, това обединяване на силите е правилната стъпка. — Той замълча, чудеше се дали да не си вземе нова бира. — Тъй че се натоварихме в наетия джип на Райли, която, бидейки находчива и с добри връзки, ни уреди това място. На връщане от хотела, където бяхме отишли да си приберем нещата, срещнахме Сојер, който вървеше край пътя. — Той реши все пак да си вземе бира. — Ето така — обърна се към Сојер — и ти попадна сред нас.

— И при мен е семейна традиция. Историята за звездите се предава в семейството. Аз не съм учен като Райли и повечето неща ги знам от тези истории. И... — Сојер се почеса по врата, смръщи чело.

— И ти не си ни казал всичко, нали? — попита Бран.

— Не точно. Това е нещо, което хората трудно възприемат, а и както ти каза, познавахме се отскоро. Едно е да си ясновидец — искам да кажа, много хора вярват в това. Направо си е занаят. Нищо лично, Саша.

— Няма проблем — увери го тя.

— Но след случилото се днес — мутираци прилепи от ада и зли богове, е, Бран — разбрах, че няма да ви се стори много странно. Пак е свързано със семейството. С мой праядо още през — макар че никога не е съвсем сигурен за точното време — четиринайсети век. Бил моряк и корабът, на който плавал, бил потопен по време на буря. Той започнал да се дави, но според историята бил спасен и изваден на брега от русалка.

Дошъл се изсмя кратко, Аника ахна.

— Да, да, знам, но това е историята. Той се събудил — единственият оцелял от целия екипаж — върху скалистия бряг на някакъв остров в Северно море. И... ъъ, русалката, тя се наранила, докато го спасявала — порязала се на скалите и нямала сили да плува. Вече умираше.

— Не! — възкликна Аника.

— Самият той бил доста натъртен, но намерил малко сухи дърва и листа и запалил огън. Не знаел дали да я отнесе до водата и дали тя няма да се удави, затова потърсил лековити билки и направил компрес за раните ѝ. Морето изкарало на брега част от припасите и отломки от кораба и той ги използвал да построи нещо като заслон, нахранил я, погрижил се за нея.

— Тя оправила ли се?

— Да, краят е щастлив.

— Хубаво е, когато краят е щастлив.

— Една нощ той се събудил и видял, че тя влиза в морето. И останал сам.

— Но това не е щастлив завършек — възрази Аника.

— Имай търпение. Няколко дни по-късно русалката се върнала и той нагазил в плитчините, за да я посрещне. За първи път тя проговорила. Била го извадила от морето, защото така ѝ било писано, а онези, които щели да дойдат след него, трябвало да търсят Трите звезди. Той трябвало да разказва историята на синовете си, а те на своите синове, докато звездите бъдат намерени и върнати у дома. Русалката му дала дар — компас, и казала, че той ще го води. Трябвало да го предаде на сина си, а неговият син — на своя, и така — от поколение на поколение.

— Компасът у теб ли е? — попита Райли.

— Да. — Той го извади от джоба си, постави го на дланта си, вдигна предпазния капак.

— Хубава изработка. Може ли? — Райли го взе, разгледа го. — Бронзова рамка, красив циферблат — добре си се грижил за него. Стар е, но според мен е по-скоро от седемнайсети век.

— Така ми е разказано.

— Това не обяснява защо си дошъл в Корфу — изтъкна Дойл.

— Ще стигна и дотам.

Сойер се надигна, измъкна пластмасов плик от джоба си и внимателно извади картата, сгъната вътре. Избута чиниите встрани и я разгъна. Протегна ръка, размърда пръсти към Райли да му подаде компаса.

— Точен е, както и да го завъртиш.

Той постави компаса върху картата. След секунди старата бронзова рамка заблестя, а циферблатът засия. Изведнъж компасът се заплъзга по картата.

— Като спиритическа дъска! — възкликна Райли.

— Не. — Бран поклати глава, докато наблюдаваше движението. — Тази не отваря врати. Показва пътя към тях.

— Може и така да се каже. Ето, вижте! — Сойер почука с пръст по картата. — Спира точно тук, върху Корфу. Затова последвах картата.

— Правел ли е това и преди? — попита Саша.

— О, да, много пъти. Винаги ме отвежда някъде, където откривам нова информация за звездите — или се уверявам в нещо, или просто трупам опит. Този път... Виждате ли как сияе?

— Красив е — промърмори Аника.

— Да, но този блясък? Това е ново. Винаги блести малко, но не толкова. Затова реших, че идването ми тук е дяволски важно. И се оказах прав. Бях тръгнал на автостоп — и ето ви вас тримата. С мен станахме четирима. Същата вечер отидох да се разходя по брега и видях Аника.

Той се обърна към нея.

— Твой ред е.

— Изпратена съм да ви помогна. Да бъда една от вас. — Тя наклони глава на една страна. — Не мога да обясня. Нямам магически компас, нито вълшебната сила на Саша и Бран. Не притежавам мозъка на Райли, но мога да ви помогна. Не обичам да се бия, ала ще се бия с вас. Не ме отпращайте.

— Хей. — Сойер я прегърна през раменете. — Никой няма да те отпрати.

— Дойдох при вас. — Тя се обърна към него. — Ти ме намери.

— Точно така. Засега ще оставим нещата както са. — Той погледна към Бран, сякаш го предизвикваше да възрази.

— Ти си една от нас, Аника, и това е повече от достатъчно. Няма нужда всички истории да се разказват веднага.

— Ами ти, Макклиъри? — Райли се облегна в стола, огледа го изучаващо. — Каква е твоята история?

— Семейна традиция и дългът, който върви с нея. Защо съм тук? Импулс, от който не успях да се отърся, ме доведе в Корфу, после и в

пещерата. Досега не съм бил толкова близо до звездите.

— А откъде си? С какво се занимаваш?

— От никое конкретно място. Оправям всичко, което има нужда от оправяне. Познаваме се само от няколко часа, така че това е всичко, което ще споделя с вас, докато не реша да ви кажа повече.

— Не ни вярваш. И защо да го прави? — Саша погледна към Райли. — Вярно е, че не сме прекарвали много време заедно, но то беше богато на събития. А днес в пещерата се бихме на живот и смърт. И ти, и Соьер носехте оръжие, но не ни казахте.

Соьер се размърда притеснено.

— По дяволите! При това боен нож!

Райли извади от ботуша си страховит двуостър нож.

— Нож за мятане.

— Което само доказва, че все още не сме достигнали точката, в която можем да сме напълно откровени. Знаем за Бран само защото той... използва онова, което има, за да ни измъкне от пещерата. А за компаса знаем, защото Соьер се почувства виновен, че не ни е казал, след като разбрахме за Бран. Аника не е готова, ами Дойл? Ти все още си ядосан, че ти се изпречихме на пътя.

— За това си права.

— Но всъщност не ти се изпречихме на пътя и го знаеш, колкото и да те е яд. Всички бяхме там, където трябваше да бъдем. Всички избрахме да влезем в пещерата.

— Какво? Почакай малко. — Златистите очи на Райли се присвиха. — Да не би да казваш, че това е било някакъв вид изпит?

— Не знам. Наистина. Но мисля, че боговете са доста възискателни. Ние всички влязохме в пещерата. Бихме се. Е, всички вие се бихте.

— Саша. — Бран посегна да я улови за ръката, но тя я отдръпна.

— Аз не се бих. Вцепених се. Но няма да се повтори. И все пак се измъкнахме и сега — вече шестима — седим тук заедно. Не съм чула някой да казва, че си тръгва. В пещерата се изправихме срещу богиня и никой от нас не заяви, че се отказва. Затова мисля, че издържахме изпита.

— И нейния мозък си го бива — обърна се Райли към Аника. — Имаш право, Саша. Във всички легенди боговете са пословично

взискателни. Освен това са изменчиви и често кръвожадни. Няма подвизи без изпити, саможертва и битки.

— Кръвта на Саша разбуди тъмните сили — отбеляза Аника и още докато го изричаше, се смути. — Извинявайте ме!

— Не, не, права си. И аз го почувствах и може би това е една от причините да се вцепеня. Не знам. Знам, че тя искаше да изсмуче силите ми.

— Защото не е задействала цялата си мощ — отбеляза Райли.

— Ако беше, сега да си в насипно състояние. — Дойл си взе нова бира. — Смъртни срещу богове? На кого бихте заложили?

— Аз бих заложила на себе си — отвърна рязко Райли — и на моите четирима приятели тук. За теб още не знам, храбрецо.

— Ние не сме точно простосмъртни — изтъкна Бран. — Колкото и да са изменчиви, боговете са ни дали известни способности. И ние ще ги използваме.

— Звездата не е в пещерата. Доста време я оглеждах — обясни Дойл, — преди да стане интересно.

— Има и други пещери. — Райли се загледа намръщено в бирата си. — Ще се обадя тук-там, ще се снабдим с лодка и оборудване. Говорехме да опитаем някои от подводните пещери. Може би това ще е следващата стъпка.

— Аз мога да приготвя някои неща, в случай че тя пак ни се нахвърли. Не бяхме готови. — Бран се изправи на крака. — Това е истината. Не бяхме готови, а *трябва* да сме.

— Тогава ще бъдем. Аз ще измия чиниите. — Саша стана, за да раздигне масата.

И тя самата имаше някои идеи.

9

Щом приведе кухнята в ред, Саша се качи горе за статива и боите си. Щеше да отдели един час за себе си, да успокои все още изопнатите си нерви. Настани се на терасата, присвои си една от масите и я застла с предпазната покривка от комплекта.

След като напълни няколко буркана с вода, тя извади четки, палетни ножове, палитра. И започна да подготвя платното. Избра златиста акрилна боя — тя щеше да придаде на картината, която виждаше в главата си, допълнително сияние. Първо се зае с ръбовете, после започна да втрива боята в платното, за да може да се просмуче в него. Внимаваше сместа да е с подходящата гъстота — отнемаше по малко от нея с четката, избърсваше я, докато остана доволна.

После постави платното върху статива си и започна да скицира. Облаци и море, очертанието на остров, висока скала, канал, който разсича пейзажа.

Прекрасна гледка, помисли си тя, а не драматичното, съсредоточено наблюдение, което бе принудена да претворява, не разтърсената от буря нощ, а сияен ден. Не фигури, уловени в бурята и един за друг върху скалата, а загатнати хора на брега и в морето, ярки цветове и живот.

Тя смеси боите — първо зелените — наситеното тъмнозелено на кипариса, по-мекия нюанс на маслината, по-богатия на цитрусовите дървета. Всичко това на фона на кафявите скали, просветлели от слънцето.

Това ѝ донесе покой — работата и възможността да предаде не само каквото вижда, но и каквото чувства с боя, четка и платно за рисуване.

Сините тонове — сънливи, смели, меки, остри — зеленото и аквамаринът тук-там около скалите. Бледозлатистият цвят на пясъка, преливащ в по-наситени тонове на местата, където вълните го миеха, оттегляха се, пак го миеха.

Облаците нарисова в памуково бяло на фона на яркосиньо небе, после смени четките, за да добави сенките им, като ехо върху морето.

Погълната от работата и удоволствието от нея, тя загуби представа за времето. Ярките цветове пред нея и върху платното ѝ помогнаха да забрави за студените тъмни сенки в пещерата сред хълмовете.

Отстъпи назад, за да огледа какво се е получило, добави още няколко мазки. Спря, когато до нея достигна гласът на Райли, чу я да изкачва стълбите към терасата.

— Точно каквото искам! Да, да, може би до девет. Благодаря и кажи на Ари, че съм му длъжница. — Тя се засмя, когато стигна най-горе. — Е, не му дължа чак толкова. До скоро.

Затвори мобилния си телефон и го пъхна в джоба си, щом видя Саша и статива.

— О, извинявай! Не знаех, че рисуваш тук. Току-що се снабдихме с... Леле! — Тя се закова пред платното. — Прекрасна е!

— Още не е довършена.

— Щом казваш, но на мен ми изглежда съвършена! Знаеш ли, прочетох за теб в Гугъл.

— Така ли?

— О, да, още първата вечер. Искях да знам кой кой е. Разгледах някои от картините ти и много ми харесаха. Но това тук? На живо е направо невероятно!

— Благодаря. Искях да направя нещо слънчево, чисто и красиво. Все едно прочиствам съзнанието си. — Изведнъж ѝ хрумна нещо. — Можем да сключим сделка.

— Моля?

— Ще ти дам картината, ако искаш.

— Порових се в интернет достатъчно, за да знам колко струва една оригинална „Саша Ригс“. Но... още няма да ставам майка, така че мога да си я позволя.

Заинтригувана, тя пъхна ръце в джобовете си, отново разгледа картината. Искаше я.

— Какво имаш предвид?

— Научи ме да се бия.

— Искаш да те науча да се биеш?

— Днес в пещерата не направих нищо. Сега, след като съм се успокоила и съм приключила със самосъжалението, допускам, че вината не е била изцяло моя.

— За гърлото те беше хванала богиня, Саша! Така че не се коси.

— Да, и това го имаше. Но през цялото време инстинктът ми подсказваше да си трая или да избягам и да се скрия. Не беше „стани и се бий“. Ти имаше оръжие, но сега, като се връщам назад, виждам всичко много по-ясно — ти не само стреляше. Използваше юмруците и краката си. Ритници и завъртания. А Аника...

— Да, тя е същински акробат.

— А аз просто стоях там, защото не знам как да се бия, в буквалния смисъл. Ти можеш да ме научиш.

— Няма нужда да ми даваш картината, за да те науча на основни неща. — Пъхнала палци в джобовете си, Райли отново разгледа картината. — Но тъй като не съм идиотка, ще я взема.

— Може ли да започнем веднага? Само трябва да почистя четките.

— Не виждам защо не.

— Но някъде на по-закътано.

— Облечи си тениска или потник — нещо, в което да се чувстваш по-свободно. Ще се видим в маслиновата горичка отзад.

— Добре. Благодаря ти, Райли!

— Хей, и на мен ще ми е забавно... а да не забравяме и картината. Ще ми трябва някои неща.

Саша почисти четките си, ножовете и бурканите, смени ризата си с черен потник. Когато отиде в горичката, Райли вече беше там и надяваше кожени ръкавици.

— Достатъчно ли е закътано?

Саша погледна към вилата. Можеше да видиш, ако гледаш, помисли си тя, но все пак беше за предпочитане в сравнение с терасата или моравата пред къщата.

— Да. Добре е.

— Окей, да караме поред. Свий ръката си в юмрук. — Когато Саша го направи, Райли поклати глава. — Точно както си мислех. Ако държиш палеца си вдигнат така, ще...

— Ох! — Саша дръпна рязко ръката си, когато Райли изви палеца ѝ назад.

— Именно. Винаги дръж палеца си свит. Ето така. — Тя ѝ показва.

Саша я изимитира.

— Палецът надолу.

— Винаги отвън, никога вътре в юмука. Хайде, удари ме.

— Няма да те ударя!

Подсмихването не закъсня.

— Знаех си! Хайде, опитай! — Тя потупа носа си. — Право в лицето или край на урока.

Раздразнена, заплашена, Саша посегна към Райли. Тя се изви на една страна и избегна удара, изпълнен с половин сърце.

— Този път сериозно. В лицето ми, Саша. Спокойно, няма да те оставя да ме нараниш. Имай ми малко вяра.

Май всичко се свеждаше до това, помисли си Саша. Във всяко отношение. Малко вяра. Тя отново замахна — достатъчно силно, така че, когато Райли отстъпи встрани, тялото ѝ се олюля напред.

— Добре, виж, ти удряш като момиче.

— Аз съм момиче.

— Никой не е момиче в боя. Ти си боец. Трябва да разпределяш теглото си, равновесието си, но първо да се научиш да стоиш здраво на краката си. Коленете — леко отпуснати, но трябва да се чувстваш стабилно на земята.

Райли я огледа.

— Така е по-добре. Когато замахваш, не накланяй цялото си тяло, нека ударът да излезе от рамото ти. Повдигни рамо, когато протягаш ръка. Не, не изправяй коленете. Силата идва от краката ти, а когато ги изправиш или наклониш напред, губиш равновесие и сила. Тялото ти трябва да е стабилно. И издишвай, когато удряш.

Райли кимаше или се мръщеше, докато се въртеше в кръг, нареди на Саша да опита с лявата ръка. Отново лява. Лява, после дясна.

— Не мятай лакти като пиле. Левият прав може да не е секси като кръстосания, но е най-силният. Защита, нападение. Удряш, буташ и най-вече разсейваш, докато...

Тя нанесе ляв прав на Саша, последван от десен кръстосан. И двата юмука спряха на сантиметри от лицето на Саша и бяха толкова бързи и опасни, че тя затаи дъх.

— Не видя откъде ти дойде десният, нали?

— Не видях и двата. В колко битки си участвала?

— Не си вода сметка. Виж сега! — Райли протегна облечените си в ръкавици ръце с дланите нагоре. — Първо в дланта, като топка в ръкавица. Ляв. Хайде, „заек“, ляв! Ляв. Десен. Ляв. Така е по-добре. Удряш с кокалчетата, издишваш, повдигаш рамо. Съсредоточи се. Искам да завъртиш ръка. Вдигаш я и докато нанасяш ляв прав, я завърташ. Сега всичко едновременно. Ляв!

Саша продължи да нанася леви прави, докато ръцете я заболяха.

Когато ги отпусна, Райли я сръчка.

— Хайде, дори не си се изпотила още! — Но бръкна в малката платнена чанта, която бе донесла, и подаде на Саша бутилка вода. — Да не се дехидратиращ.

— Мислех, че ще ме учиш на бойно изкуство, не просто да те удрям по ръцете.

— Без това не може, Саша.

Тя отвори бутилката и отпи.

— Досега не съм удряла човек.

Райли се ококори.

— Не думай!

— О, я стига! — Но докато разкършваше изтръпналите си рамене, Саша се засмя.

Бран реши, че ако поскубе малко бурени от зеленчуковата градина, това ще му помогне да се освободи от все още стаеното в него негодувание. А и докато го прави, щеше да набере някои билки и корени. Би могъл да ги използва. Въръжен с кирка и работни ръкавици от бараката, собствения си нож за рязане на билки, той се отправи към градинската порта. Чу смеха на Саша, извисил се над странно приятното кудкудякане на кокошките.

Жената го беше обсебила, помисли си той с горчивина. Тези големи сини очи, изпълнени с наранените ѝ чувства. И още по-лошо — с разочарование. Сякаш заявяването на всеослушание, че си наследствен магьосник, е неизменна част от обичайните разговори над халба бира.

Та той я познаваше едва от седмица, за бога! А и да не забравяме, че именно уменията му на магьосник я бяха спасили от

злощастна съдба!

Но не и преди да бъде наранена, помисли си той. Това направо го убиваше — че не бе имал време да ѝ помогне. Всички бяха попаднали в ситуация, която ставаше все по-тежка, и той не можеше да си позволи да се безпокои за нея така, както се улови, че се безпокои. Всеки от тях трябваше да се спасява сам, да използва каквито умения или сили притежава.

На риск беше изложено нещо твърде голямо. Разбира се, той можеше да я желае, помисли си, като отново хвърли поглед към горичката. Това беше разрешено. Сексът не е навредил никому, стига да се прави добре и двамата да го желаят. И помагаше много повече за оправяне на настроението и прочистване на ума от копаенето на лехи или плевенето на бурени.

Бран долови движение и изпълнен с любопитство, подпря мотиката на оградата и пристъпи към далечния край на градината.

През дърветата видя Саша в прилепнал черен потник да удря в разтворените ръце на Райли. Забеляза, че е вдигнала нагоре косата си и задната част на врата ѝ бе оголена.

Стана му забавно и очарован, се подпря на оградата, за да гледа.

Учеха я на десен прав, осъзна той.

Появи се Дойл и застана до него край оградата.

— Какво става?

— Прилича ми на урок по бокс.

Дойл се загледа.

— Брюнетката е в добра форма. Блондинката удря като момиче.

— Прав си, но на бас на двайсетачка, че няма да е така, когато Райли приключи с обучението ѝ.

Дойл продължи да гледа още известно време как Райли показва техниките или заобикаля Саша и я улавя за раменете, за да ѝ посочи как да движи тялото си при удара.

— Обречен бас, но приемам. Какво е животът без риск?

— Тя няма да се предаде, приятелю. И Райли няма да се откаже да я обучава. Може да не я направи състезател, но Саша ще се научи да се защитава. Нещо, от което се нуждаем всички ние.

— Можеш да се откажеш.

— Всички можем. Но никой няма да го направи, ако това се чудиш. Днес бяхме на косъм от смъртта и все пак сме тук. — Бран

посочи с брадичка към маслиновата горичка. — Виж ги двете — едната преподава, а другата получава уроци по бокс под маслиновите дръвчета. Мисля, че боговете не разбират колко упорити и жилави са смъртните. И затова ни подценяват.

Дойл пъхна палци в джобовете си, докато гледаше как Саша прави комбинация от леви прави и десни прави в ръцете на Райли.

— Уроци по бокс, да, в това има смисъл. Повече, отколкото магьосник да скубе с мотика плевели. Ти би могъл да се отървеш от тях и другояче. — Той щракна демонстративно с пръсти.

— Физическият труд е добър за мозъка, а и не бива да използваш магия, понеже те е домързяло. Обаче... — За да направи показно, Бран протегна напред ръце, разтвори ги. Нещо проблесна за част от секундата и от плевелите не остана и помен.

— Така е по-бързо — отбеляза Дойл.

— Да. Ти май не си много изненадан от магията.

— Ходех с магьосница.

Заинтригуван, Бран повдигна веждата с белега, облегна се дружески върху оградата.

— Нима?

— Червенокоса, така изваяна, че няма начин Бог да не е мъж.

— Не се ли получи?

— Известно време се получаваше. Тя не се стесняваше да използва даденостите си. Всъщност от нищо не се стесняваше — добави ухилено Дойл.

— Не можа ли да ти помогне с търсенето?

— Не и поради липса на желание. Но ми каза, че ще има още петима, всеки притежаващ определени способности. Щом се обединим, ще можем да изковем сабята, която ще пониже сърцето на отмъстителен бог. Каза ми още, че любовта ще пониже сърцето ми със зъб и с нокът и ще ме отведе на пътеката на смъртта. — Той се засмя с половин уста. — Знаеше как да ми влезе под кожата тая червенокоска. Ами ти... заплюл ли си си блондинката?

— Не. — Това беше детинско, той се държеше детински, по дяволите! — Да.

— Вече започвам да схващам урока. Хей, тази комбинация си я биваше. — Смръщен, Дойл видя как Саша я повтори. — Биваше си я

— повтори той. — По дяволите, май ще олекна с двайсетачка. Натам вървят нещата.

Тъй като му се видя глупаво да върне плевелите и отново да копае с мотиката и да ги скубе, Бран набра билките, от които се нуждаеше, после изкачи хълма през друга маслинова горичка за още корени и растения.

Ще продължи да работи в стаята си, реши той, тъй като не виждаше смисъл да навира в лицата на всички онова, което прави. Ясно беше, че и занапред ще се нуждаят от мехлем, ако се съдеше по първия им сблъсък с Нереза.

Освен това, както бе започнал да тупти хълбокът му, и той самият щеше да се нуждае от допълнително намазване. Бран смяташе правенето на мехлеми и обикновени отвари за домакинска работа — без да засяга домакините — тъй като беше едновременно досадно и необходимо.

И понеже беше такава, работата върху по-интересната отвара, която бе започнал, трябваше да почака.

Тъй като не беше в настроение за повече разговори, изкачи стъпалата към терасата, възнамерявайки да се затвори в стаята си, да свърши каквото има за вършене.

Видя статива, рисунката — и спря поразен.

Беше... великолепна, реши той. Почти можеше да помирише морския бриз, лъхащ от платното. Всичко сияеше, сякаш огряно не само от слънцето, а от някаква скрита, вътрешна светлина.

Съществуваха най-различни видове магии и тя също имаше своята.

Той я чу да идва — смеха ѝ или по-скоро весело пъшкане. Гласът ѝ се смеси с този на Райли, докато изкачваше стълбите. Вместо да се скрие в стаята си, Бран се обърна. Тя сияе, помисли си, също като рисунката. От слънцето, от тренировката и от... постигнатото, реши той.

— Тъкмо се възхищавах на работата ти.

— Не е довършена.

— Не е ли?

— И е моя — обяви Райли, — така че не си го и помисляй! Ако искаш нещо от селото, сега е моментът да ми кажеш. Отивам там да купя продуктите за моята световноизвестна маргарита.

— Всъщност има едно-две неща.

— Направи списък или ела с мен. — Райли се загледа в билките в ръцете му. — Обяд ли ще готвиш?

— Не, друго съм намислил, затова просто ще ти дам списъка, който вече съставих — възнамерявах да те помоля за джипа и да го изпълня сам.

Тя взе списъка, хвърли му бърз поглед.

— Ще видя какво мога да направя.

— Благодаря ти. — Той извади малко пари от джоба си. — Кажими, ако струва повече.

— Ще ти кажа, не се безпокой. Ще се видим по коктейлно време.

— И кога е това?

— Когато се върна. Ще ти намеря тези ленти за глава — обърна се тя към Саша и се отдалечи.

— Как е ръката ти?

— Добре — отвърна Саша малко рязко. — Благодаря ти за грижите.

Той я хвана за ръката, сам я огледа. Ако Саша го бе попитала — което тя не направи — той щеше да я посъветва да изчака поне ден, преди да вземе проклетите уроци по бокс. Сега превръзката изглеждаше по-розова, отколкото му се нравеше.

— Намажи се пак с мехлема, после още веднъж довечера. До утре сутринта ще ти мине.

— Хубаво.

— Ами глезенът ти?

— Добре е, Бран.

Той вдигна тези свои очи с паднали клепачи, впи ги в нейните.

— А би ли ми казала, ако е другояче?

— Всички трябва да сме силни и здрави, ако искаме отново да се изправим срещу Нереза. Разбира се, че ще ти кажа. За какво са ти тези билки?

— Тези? Повечето са за приготвяне на лекарства. По-добре да действам.

Той усети парене в хълбока си и за миг зрението му се замъгли.

— Какво има? Какво ти е? О, ти кървиш!

Той погледна надолу и изруга, когато видя кръвта върху ризата си.

— По дяволите!

— Много ли е зло? Дай да видя! — Преди той да успее да я спре — все пак не беше в най-добрата си форма — тя бе издърпала нагоре ризата му. — Божичко! Това днес ли се случи? Защо не си казал на никого? Защо се държиш като идиот?

— По-добре е, отколкото беше. Просто ми свърши мехлемът. Но ще направя нов. Ще се погрижа за това.

— Продължаваш да се държиш като идиот! Все още имам достатъчно мехлем. Влез и седни. Свали си ризата. — Тя докосна с пръсти червенината около няколкото отворени рани. — Пари.

— Мислиш ли, че не го усещам?

Едновременно ядосана и изплашена, тя грабна растенията от него, хвърли ги върху сгъваемата си работна маса.

— Влизай вътре и седни! По дяволите, суетиш се за някаква дребна рана на ръката ми, а виж какво имаш ти!

— Знам какво да правя! — тросна се той, докато тя го побутваше към френския прозорец.

— Чудесно. Ще ми кажеш какво е и аз ще го направя. Нищо чудно, че се е възпалило, щом си се лекувал сам. Не можеш да стигнеш до раните, а и мехлемът нямаше да ти свърши, ако беше оставил достатъчно и за себе си.

— Мислех, че съм го направил. — Заля го топла вълна и той си помисли, че може да припадне. — Казах ти, че това ми е силата — да лекувам.

Но седна отстрани на леглото ѝ, защото стаята се завъртя около него.

— Мислех, че съм почистил добре раните, но явно съм пропуснал нещо.

— Сваляй я! — Тя задърпа ризата през главата му, после я използва, за да попие част от кръвта. — Някои рани изглеждат доста добре, като тази на ръката ми, други са зачервени и леко подути. Но тази отзад, на гърба ти — тя е най-зло. Две пробождания.

Зъби, помисли си тя.

— Не е необходимо да съм лекар, за да видя, че се е инфектирала.

Той се изви, присви очи от болката, но продължи, за да види раната. Не обърна внимание на червените резки по кожата си.

— Явно съм я пропуснал, макар че уж я намазах с мехлема, затова сега... Имам нужда от някои неща от стаята си.

— Бял си като платно — промърмори тя, избутвайки го назад. — И гориш, лепкав си. Каж ми от какво имаш нужда, аз ще го донеса. Няма да пипам нищо друго — допълни тя през зъби, когато той се поколеба.

— По-добре недей. Имам нужда от нож — трябва да е на масата, която приготвих за работа. Има и едно кожено сандъче — мога да го отключа оттук. Вътре има шишенца и бурканчета. Трябва ми шишенцето с ромбовидната запушалка. Вътре има синя течност. Като очите ти. Ясна и кристално синя. И... Защо не се сетих досега? Малка медна купа. Три бели свещи няма да навредят. Има и друго сандъче, прилича много на първото. Отгоре е с триъгълен орнамент.

— Добре. Веднага се връщам.

Това не е много умно, помисли си той. Но хълбокът му беше в окаяно състояние и не можеше да види проклетите рани на гърба си. Сега, както каза тя, имаше инфекция, която бързо проникваше в тялото му, в кръвта му, и пътьом възпаляваше и останалите рани.

Той знаеше какво да прави и то щеше да му помогне.

При положение че не припадне и не умре, докато е в безсъзнание. Проклет да е, ако го допусне.

Тя се върна бързо с купата, свещите, шишенцето и трите ножа.

— Не знаех точно кой да взема.

— Вината е моя. — Фокусирането върху болката ускори сърдечния му ритъм. Той не успя да го забави. — Този със сребърната дръжка е най-добрият. Може ли чаша вода? Уискито е за предпочитане — но това е въпрос на вкус. Водата също ще свърши работа. Три капки от шишенцето — не, нека са пет, имам нужда.

Саша донесе чаша вода от банята, внимателно добави пет капки от шишенцето, върна запушалката на мястото ѝ.

— Какво е това?

— Нещо като антибиотик. — Той се намръщи на чашата с вода, но изгълта съдържанието ѝ. — Божичко! Уискито щеше да омекоти вкуса, но на харизан кон зъбите не се гледат. За другата процедура трябва да извикаш Сојер или Дойл.

— Защо?

— Защото не мога да стигна сам проклетата рана с ножа. Трябва да се отвори по определен начин и да съберем кръвта — и отровата в нея — в купата. Ще ни е полезна.

— Отровената кръв — полезна?

— Не ме питай, по-добре да не знаеш. Няма да е приятно, но така ще се излекувам. Повикай Сојер или...

— За толкова слаба ли ме мислиш?

— Изобщо не те мисля за слаба. — Той се олюля, трябваше да се улови за леглото и да седне с изправен гръб. — Просто това е...

Боейки се, че може да прояви слабост, тя побърза да вземе ножа със сребърната дръжка.

— Как да отворя раната?

— Добре, добре. Чакай да стана. — Той се хвана за една от колоните на леглото, изправи се. По кожата му изби още пот. — Свещите на пода трябва да образуват триъгълник.

Тя ги подреди.

— Трябва ли да ги запаля? Да потърся ли кибрит?

— Няма нужда. — Той протегна ръка и фитилите пламнаха. — Застани зад мен и дръж купата под раната в лявата си ръка, а ножа — в дясната. Когато ти кажа, ще опишеш кръг около двете рани.

— С ножа?

— Не дълбоко, само колкото да проникнеш под кожата. Щом ти кажа, ще отвориш раните кръстообразно. Направи го бързо и ако ти стане лошо, повикай някой от мъжете.

— Добре.

Бран се улови за колоната с две ръце и се вторачи в свещите.

— Каквото и да видиш или почувстваш, не спирай да правиш каквото ти казах.

Той си пое дълбоко въздух.

— Аирмед, Бригид, Сиан Сekt, чуйте вашия син и слуга. Приемете тази чиста светлина, по една за всеки от вас. — Докато говореше, пламъкът на свещите се разгоря и стана восъчнобял. — Прогонете тъмните сили от кръвта ми. Нека този кръг стане чист. Сега, Саша — нарисуй кръга!

Пръстите му върху колоната побеляха, докато ножът се врязваше във възпалената му плът.

— Призовавам ви, сила до силата, кръв до кръвта, нека черните сили да потекат чисти, да потекат здрави.

Той се приготви за болката.

— Отвори ги, подложи купата и гледай всичко да изтече в нея. Направи го бързо.

Сякаш Саша гореше плътта му с пламтящо острие. После огънят навлезе по-дълбоко, Бран го усети като нажежен метал в кръвта си. Кожата му настръхна, коленете му се разтрепериха и омекнаха.

Гласът ѝ достигаше до него като в мъгла.

— Само се дръж! Дръж се! Почти свърших.

Бран се вкопчи в този глас — и той трепереше, но тя продължи да му говори:

— Червенината избледнява. Колко още?

— Не е свършило. По-добре е, но не е свършило. — Сега Бран можеше да диша, замаяността му отмина и вече не стискаше толкова силно колоната.

— Вече изглежда чисто.

— Почти — промърмори той. — Близо сме.

— Как да разбере кога... — Изведнъж пламъкът на трите свещи лумна ярко и стана ослепителен, след което засия меко. — О!

— Мисля, че е достатъчно.

— Чакай да взема една хавлиена кърпа, за да спра кръвенето...
То спря!

— Е, три божества лечители би трябвало да могат да спрат кръвотечение, ако си го поставят за цел. Особено с добър помощник като теб. — Той се извърна, взе купата от нея.

— Черна е. Излизала е черна, докато... — При вида на кръвта стомахът ѝ се преобърна. — Какво трябва да направя сега?

— Би могла да намажеш раните отзад с мехлема, ако мислиш, че ще се справиш. Останалите мога да стигна и сам. Това би трябвало да е достатъчно.

Тя взе мехлема от тоалетката си, намаза раните колкото може по-нежно. После се премести към драскотините върху ребрата.

— По-добре го вземи — предложи му тя.

— Ще направя още.

— Колко време ти е нужно?

— Не много. — Тя ти помогна, напомни си той, затова ѝ дължиш точен отговор. — И един ден да се излекувам.

Саша кимна, взе още от мехлема, намаза с него одрасканата си ръка, после затвори бурканчето и изненада приятно Бран, като го пусна в един от джобовете на спортния му панталон.

— Ако имам нужда от още, ще те помоля да ми дадеш.

— Добре.

Тя погледна купата, начина, по който здравата му червена кръв бе изплувала над черната.

— Какво ще правиш с нея?

— Имам няколко идеи. Засега ще я запечатам. Ти имаш стабилна ръка, Саша. Благодаря ти.

— Само внимавай повече. — Тя се наведе за свещите, подаде му ги. — Ще отида да довърша картината, после с удоволствие ще пийна една от прочутите маргарити на Райли.

— И аз бих пийнал една. — Той остави свещите, пъкна ножа в колана си, взе ги отново. — Ще се видим долу.

Тръгна към вратата, спря и се обърна към нея.

— Никога не съм те смятал за слаба, нито за миг. Дано си престанала да мислиш за себе си по този начин.

— Престанах.

— Радвам се.

Той взе ножа си, свещите и медната купа с отровената и чистата кръв и ги отнесе в стаята си — върна се за билките и останалите растения. Трябваше му още един ден, за да се излекува, напомни си той, когато се изкуши да отложи правенето на мехлема.

Затова почисти ножа, запечата кръвта. И се залови с домакинската работа.

10

Райли би предпочела да пият маргаритите край басейна, но там нямаше електричество за блендера, затова се задоволи с терасата.

Заедно с пълната кана и чашите донесе и картите.

Наля първата чаша и вдигна палец с победоносна усмивка, след като я опита.

— Улучила съм я! Има и още — добави и седна. — Уредих ни НЛ — заяви.

— Какво е това? — попита Саша.

— Надуваема лодка — обясни ѝ Дойл. — Колко е голяма? — обърна се той към Райли, докато Саша мърмореше:

— Надуваема?

— Осем метра, с рулева рубка. Човекът каза, че развива 70 възела.

Бран се загледа в каната, после си каза: „Какво пък, по дяволите“, и наля чашите.

— Приятел на приятел на един чичо?

— Не и този път. Братовчед на съпруга на една приятелка.

— Извънбордов двигател? — попита Дойл.

— Да. Ти можеш ли да управляваш такава лодка?

— Мога, и съм го правил.

— Добре, значи ставаме двама.

— Когато казваш надуваема... — подхвана Саша.

— Широка, открита — стабилна. Чудесна е за гмуркане — увери я Райли. — Мога да осигуря и водолазна екипировка, но ще ни трябват повечко пари. Уредила съм я, но не е безплатна.

— Аз не мога да се гмуркам.

— Ще стоиш близо до мен, когато дойде време за това. Мисля да започнем с по-леснодостъпните пещери и да продължим нагоре — или надолу. Използвала ли си шнорхел?

— Не съм го правила от години.

— Бързо ще си върнеш формата.

Докато разговаряха, Соьер разглеждаше картите на Райли.

— Правил съм проучване на някои от тези пещери. Полеснодостъпните не са проблем. Което всъщност е проблем. Едва ли ще намерим каквото търсим на място, където може да влезе всеки.

— В това има логика. Но трябва да проверим всички. — Бран огледа масата за одобрение. — А ще натрупаме и опит.

— Ами твоят компас? — Саша отпи от маргаритата и си помисли, че Райли е права. Наистина я беше улучила. — Ще ни помогне ли с местоположението или посоката?

Соьер послушно го извади, остави го върху картата. Уредът остана там, неподвижен и смълчан.

— Да не му е паднала батерията? — предположи Райли.

— Не. Обикновено означава, че не мога да очаквам чудеса, докато не положа малко усилия.

— Така е редно — съгласи се Аника. — За да заслужиш чудесата, трябва да работиш и да имаш вяра... Това е много хубаво — каза тя на Райли, щом отпи от маргаритата.

— Неслучайно се славя с нея. Е, добре, ще мога да осигуря екипировка, гориво и кислород за определена сума, плюс сто евро на ден. Ако всичко е наред, ще можем да вземем лодката утре сутринта.

— Съвсем разумна цена — отбеляза Бран, докато умуваше над картите. — Бих казал, че след ден-два ще успеем да проучим и изключим някои от тези пещери. После ще се прехвърлим на не толкова достъпните.

— Звучи ми добре.

— Ще можеш ли да се гмуркаш? — Саша забеляза лекото раздражение в очите на Бран, но продължи: — Той е пострадал по-сериозно, отколкото ни каза. И няма смисъл да ми се сърдиш. Ние сме екип — напомни му тя. — Здравето на всеки от нас е обща грижа.

— Вярно ли е, ирландецо?

— Саша не е съвсем права. Просто беше по-сериозно, отколкото си мислех, но вече съм се погрижил и няма смисъл да повдигаме темата.

— Дай да видя! — Райли завъртя пръст във въздуха. — Хайде, покажи и разкажи! Никой няма да се гмурка, ако не е в добра форма. Задължителни предпазни мерки.

— По дяволите! — Той се надигна, издърпа ризата си.

Аника възкликна съчувствено, но Райли се изправи и огледа внимателно заздравяващите рани.

— Хммм, добре те е подредила кучката, но зарастват. Следващия път не се прави на стоик.

— Той каза истината. Пропуснал е да се погрижи за раната на гърба си и тя се е инфектирала. Бързо — додаде Саша. — Трябва да се лекуваме взаимно... ако и когато това... се случи отново. Възможно е всеки един от нас да не забележи колко зле е ранен и раната му да забере.

— Имаш право. Можем да вземем лодката утре сутринта в девет. Съгласни ли сте? — В отговор Райли получи кимвания или вдигане на рамене. — Значи е решено — обяви тя и си наля ново питие.

Саша предпочете да си легне рано. Схватка с богове сутринта, уроци по бокс следобед, маргарита вечерта, последвани от готвенето на вечеря за шестима, бяха в състояние да изтощят всеки.

А и не ѝ се мислеше за това, че утре трябва да надене кислородна маска и да скача от проклетата надуваема лодка.

Взе скицника в леглото си и остави френския прозорец отворен, за да чува морето. Зае се да рисува маслиновата горичка, пропъждайки рояка мисли от главата си, после добави с усмивка Райли и себе си в боксьорски шорти и ръкавици. Скицира по памет цъфналата бодлива круша и си помисли, че може да направи серия от картини — малки квадратни платна — на местната флора.

Унесе се, преди да е угасила осветлението, преди да е довършила скицирането на едно мандариново дърво.

В своята стая Райли работеше на лаптопа си. Търсеше информация и я записваше в дневника си. За нея знанието беше оръжие — колкото повече знаеш, толкова по-добре си въоръжен.

Тя бе залепила карти за огледалото в банята, за да прави бързи справки. Някои от книгите бе качила в таблета си, но имаше много, твърде много, които липсваха в системата. Затова Райли бе натрупала купчина книги до себе си и вече бе направила заявка да получи други от библиотеката.

Опитът в пещерата ѝ даде да разбере, че те не знаят почти нищо. Все още. Подобно на Саша, и тя остави френския прозорец отворен и се наслаждаваше на шума на морето, примесен с тихото похъркване на Аполон, който спеше блажено отпуснат до стола ѝ.

Тя бе оставила пистолета до себе си — зареден и изваден от кобура. И бе поставила ръката си върху него, когато нов звук — крака, пристъпващи тихо по камък — се прибави към останалите. Ръката ѝ се отпусна, когато през отворения френски прозорец влезе Саша.

— Здравей. Мислех, че спиш.

— Стаята на Бран е празна.

— Сигурно още е долу. Аз исках да свърша малко работа и... — Райли замлъкна, щом видя очите на Саша на лунната светлина. — О, ясно. Ти ходиш насън. — Тя стана от стола и Аполон се размърда с внушителна и шумна прозявка.

— Бран ли ти е нужен?

— Той трябва да знае. Всички трябва да знаете.

— Разбира се. Хайде да го намерим. — Райли пристъпи към Саша, постави ръка върху главата на Аполон, за да му попречи да се отърка в спящата ѝ приятелка. — Можем да слезем долу оттук.

— Да, ще отидем заедно. — Тя погледна към Райли, после, докато вървеше с нея, към небето. — Скоро ще настъпи пълнолуние.

— Да. Ти сънува ли го?

— Не още.

Слязоха по осветените от луната стълби на терасата и заедно завиха по посока на гласовете.

Тримата мъже седяха на дългата маса и пиеха бира.

Райли забеляза, че Аника я няма. Мъжка сбирка, което будеше подозрение.

— За спорт и борсови сделки ли си говорите, момчета?

Дойл я изгледа продължително изпод вежди.

— Да не си организирате нощно парти, момичета?

— Може да сплетем косата на Саша — когато се събуди. Къде е Аника? О, ето я, идва.

— Саша ходи насън. — Бран се надигна от масата. — Бъдете внимателни с нея.

— Тя дойде при мен, понеже не могла да те намери. Ти си мокра — обърна се Райли към Аника.

— Бях да плувам. Какво става?

— Нищо. — Бран много внимателно докосна Саша по рамото. — Имаш ли нужда от мен?

— Да. Имам. Ще имам. Тук има тайни, всички ги имат. Ще ги опазя, дори от себе си, докато... Тя не ги вижда. Макар че се чуди и наблюдава. Наблюдава дори сега, в Сферата.

— Сферата? — повтори Бран и погледна в протегнатата длан на Саша, свита като чаша.

— За нея е безценна, но не е нейна. Онова, което е придобито чрез лъжа и кръвопролития, не ти принадлежи. Но Сферата ѝ служи. А ние сме тук. — Тя сви длани и ги съедини. — Уловени сме в Сферата и тя ни вижда.

— Тогава нека види това! — Дойл показа среден пръст.

— Тя ще дойде. Имаме нужда от меча ти. Ще са нужни оръжия и воители, но също и хитрост и воля, вяра и твърдост. Съюз, който почива на доверие и откровеност. Тя ни наблюдава. — Саша постави ръка върху сърцето на Бран. — Ще спуснеш ли завесата?

— Ще се опитам.

— Не се опитвай, направи го! Съжалявам — веднага се поправи Сојер.

— Йода^[1] никога не греши — потупа го по рамото Райли. — Къде трябва да търсим, Саша?

— Където никой не е търсил досега. Тя наблюдава, но звездата изчаква. Огънят ѝ е студен на синята светлина, тя изчаква, първата от три, за които жадува сърцето. Нереза не вижда всичко и ще изсмуче силите ми, за да изостри зрението си.

— Няма да го направи. — Бран стисна ръката ѝ. — Кълна се!

— Тя разрушава любовта, защото не умее да обича. И когато идва, до нея крачи смъртта.

— Кога и къде? — поиска да знае Дойл. — Виждаш ли това?

— Аз... — Със задавен стон Саша стисна главата си с ръце. — Тя впива нокти в мен! В главата ми! Разкъсва и хапе. Спусни завесата! О, господи, спусни завесата!

— Събуди се! — Бран я улови за ръцете, разтърси я. — Саша, събуди се!

— Заключена съм. Тя ме заключва.

— Не, ти имаш ключ! — Той я повдигна на пръсти и сега очите ѝ бяха на едно ниво с неговите. — Ти си ключът! — Целуна я, не нежно. — Използвай силата си! — Отново я целуна и около тях проблесна светлина. — Събуди се!

Саша си пое дълбоко дъх — като някой, който е изплувал от дълбокото. Когато краката ѝ се подкосиха, Бран я подхвана и седна с нея в скута си.

— Добре си.

— Главата ми!

— Излезе от транса твърде бързо, но ще се оправяш. Само дишай дълбоко. Аника, би ли ѝ донесла чаша вода?

— Какво стана? Защо... — Саша спря, щом осъзна, че седи в скута на Бран навън, и то само по къса нощница. — О, божичко! Пак ли?

Когато придърпа нощницата си надолу, Райли се засмя с лаещ смях, в който се усещаше облекчение.

— Спокойно, облечена си. Ако аз бродех наоколо в съня си, сега щях да стоя гола пред вас. Имам колкото искаш аспирин и няколко перкоцета, които пазя за спешни случаи.

— Аз ще се погрижа за нея. Дишай — повтори Бран. — И се отпусни. — Той постави ръцете си върху главата ѝ, погали я, прокара пръсти през косата ѝ, после по челото ѝ, по темето ѝ по посока на тила.

— Отпусни се в ръцете ми — промърмори той, когато Аника дотича с чаша вода. — Това е само болка. Ще я облекча, ако се отпуснеш в ръцете ми.

— Спомням си.

— Добре. Това означава, че не се съпротивляваш. Колкото по-малко се съпротивляваш, толкова по-малка пролука ѝ оставяш.

— Сферата. — Тя отпи от водата. — Какво е това?

— Не знам. Но... — закле се Райли, — но ще разбера!

— Тя я има, в пещерата. Държи я в ръката си. Вие видяхте ли я?

— Стъклено кълбо — описа го Сојер. — Не успях да го разгледам добре — бях зает с друго — но в него имаше някакво движение. Ти каза, че не е нейно.

— Не знам чие е, съжалявам.

— Аз ще разбера — увери я Райли. — Това ми е работата. Сега ми кажи каква е тази завеса?

— Какво става, когато спуснеш завесата? — Бран не спираше да масажира главата на Саша. — Блокираш или скриваш нещата. Ще

поработя върху това. Ще спусна около нас завеса, образно казано, за да не сме толкова уязвими към атаките ѝ.

— Вече съм по-добре. Благодаря ти. — Когато Саша се опита да стане, Бран просто я задържа при себе си.

— Тук ти е добре.

— Не мога да помогна повече, поне не сега. Не разбирам половината от онова, което казах, и съм твърде уморена, за да мисля. Имам нужда от сън.

— Ще те заведа в стаята ти.

— Не е нужно да...

— Трябва да взема някои неща от моята.

Той я съпроводи, задържа я за миг на вратата.

— Мога да те предпазя, поне до известна степен.

— Моля?

— Талисмани и заклинания — поясни той и я дръпна към себе си. — Но се нуждаеш от разрешението ти.

— За да ѝ попречиш.

— Доколкото мога. Останалото ще направиш ти. Ти си ключът, Саша. Ти си господарката на дарбата си.

— Не го чувствам така. Но ти си прав. Блокирането ѝ ще помогне на всички ни.

— Тогава лягай, а аз ще започна да спускам завесата.

Той влезе в стаята си, събра каквото му беше нужно и извади книгата си. Направи два талисмана само за Саша. Когато се върна в стаята ѝ, тя спеше. Той плъзна единия талисман под възглавницата ѝ, след това повдигна главата ѝ и закопча около шията ѝ гердана от камъни, които бе нанизал на тънка кожена връв. Това щеше да свърши работа, поне засега.

— Останалото зависи от теб — промърмори той и като постави пръсти върху слепоочията ѝ, изрече заклинанието, което щеше да ѝ помогне да спи спокойно и без сънища до сутринта. После я остави, за да свърши същинската част от работата.

Завари останалите все още на терасата.

— Тя добре ли е? — попита го Райли.

— Спи.

— Какво има в чантата?

— Това-онова. — Той отстъпи назад и огледа къщата. — Проклетата къща, ужасно голяма е, а трябва да покрием всички врати и прозорци.

— Ние ще ти помогнем. Искаме да ти помогнем — увери го Аника.

— За по-обикновена защита съществуват основни магии, заклинания, талисмани. Но когато си имаш работа с бог... Въпреки това бихте могли да помогнете. Ще очертаем кръг, но първо можем да използваме метла.

— Сериозно ли говориш? — ухили се Сойер. — Нали няма да...

Той направи движение с ръка, имитирайки метене.

— Напълно сериозно! Две метли биха спестили време, ако намерите такива, а понеже се съмнявам, че разполагаме с котел — това скоро ще го оправя — потърсете голяма тенджерка, три купи. Стъклени или метални.

Докато останалите отидоха да вземат каквото е нужно, Бран оформи с бели свещи голям кръг върху тревата.

Постави в центъра му тенджерката, която Сойер донесе, кръстоса пред нея двете метли, подреди купите. Влезе в кръга с торбата си.

— Ще очертаем кръг в кръга — осведоми ги той и остави торбата. — Трябва да прочистите и отворите умовете си колкото можете. И не разкъсвайте кръга.

Той хвърли поглед към френския прозорец на Саша.

— Тя помоли за доверие, затова мисля, че е редно да споделя с вас какво мога. — Той разпери ръце и белите свещи пламнаха.

Аника изръкопляска, после се сконфузи и скръсти ръце пред гърдите си.

— Извинявайте ме.

— Няма за какво.

— Това е сериозно.

— Така е, но веселието е хубаво нещо. — Сега той държеше ръцете си с дланите нагоре, лактите му бяха свити и опрени на кръста. — В тази нощ, в този час призовавам древните сили. Очертаваме кръга с тази светлина и в него правим бяла магия. Аз съм ваш слуга, ваш войник, ваш син! Свърших всичко, както наредихте. Сърцата и умовете, които орисниците преплетоха, се съединяват тук с мен и сливат съдбите си. Да бъде!

— Огън ярък, свещи — в блясък! — Под тенджерата припламна огън и се разгоря, а свещите засияха с ярка бяла светлина.

— Земя — издигни се, въздух — понеси се! — Пръстта под купите се надигна в гладки могилки. Кръстосаните метли се понесоха половин метър над земята.

— Вода бистра, заври чиста!

Докато водата в тенджерата бълбукаше и вдигаше пара, Бран извади от торбата си кристали, стисна ги в юмруците си. Отново разтвори ръце и изсипа праха, в който се бяха превърнали, в кипналата вода.

Заедно с парата се издигна син дим.

— Това варя, това е бялата завеса и никой няма да се вижда след моята намеса! Нека бъдем защитени и телом, и духом! — Докато говореше, той обикаляше около тенджерата, направи кръг с ръка във въздуха и го раздвижи. — И никоя сила да не може да премахне тази завеса! И нека всичко в нея остане запечатано и моята кръв да е печатът.

Той извади ножа от колана си, срязва леко дланта си. Впръска кръвта си в парата. За миг тя стана червена и сякаш запулсира. После се надигна, гъста и бяла.

— Направено е — промърмори той. Погледна вторачено дланта си, сви пръсти около повърхностната рана.

— И на мен ми се ще да изръкопляскам! — Райли гледеше летящите метли и с мъка се сдържаше да не потупа едната, за да види какво ще стане. — Страхотно шоу, ирландцецо!

— ... Още не сте видели нищо. — Той ѝ се усмихна. — Вземи една метла.

Тя го направи, прокара пръсти по дръжката.

— Прилича си на метла.

— Защото е. Ако Аника вземе другата, ще може да минете всички врати и прозорци.

— Всички?

Той се засмя и потупа Райли по рамото.

— Знам, че е много работа. Дойл и Сојер, вие трябва да вземете по една купа и да я напълните от тенджерата. И да поръсите с вода первазите и праговете. Все едно ги грундирате.

След Сојер, и Дойл взе една купа, потопа я в тенджерата.

— А сега какво? — попита той.

Бран взе третата купа, загреба. Хвана я с две ръце и отново се усмихна.

— Ще спусна завесата, отгоре.

При тези думи се издигна във въздуха, над моравата, а после и над къщата.

— Не обичам да се повтарям, но — леле! На всички езици — ухили се Сојер.

— Той е много повече, отколкото показва. — Като размишляваше върху това, Райли нарами метлата. — Хайде, Аника, да вървим да метем.

Макар че едва се бе съмнало, Саша се упъти към кухнята. Реши да приготви закуската, за да се занимава с нещо и с надеждата да отклони мислите на останалите от факта, че предната нощ се е разхождала полугола наоколо.

При първа възможност щеше да се сдобие с пижама.

Завари Райли в кухнята, наслаждаваше се на аромата на кафето си.

— Мислех, че съм станала първа.

Райли продължи да вдишва аромата на кафето, поклати глава.

— Правех проучвания до късно, дремнах няколко часа. Събудих се неспокойна и нервна. Затова реших — ще си приготвя кафе. Мислех да си направя яйца за закуска — или каквото намеря — но ти вече си тук.

— Аз ще направя.

— Чудесно! Хубав гердан.

Саша вдигна ръка и го докосна, докато вървеше към хладилника.

— Беше на шията ми, когато се събудих. Сигурно означава нещо.

— Дай да го видя! — Райли плъзна пръст под него, огледа камъните и кристалите. — Нещо ми подсказва, че това са камъни за защита. Да пропъждат лошите помисли и намерения срещу теб. Бран ти я е сложил. Бих казала, че притежава голяма сила и целта ѝ е да те предпази от Нереза. Как ти е главата тази сутрин?

— Добре е. Трябва ми пижама.

С гръмогласен смях Райли отиде да си налее още кафе.

— Не мисля, че нощничката ти предизвика най-големия ефект. Не че ти не беше привлекателна.

— Майната ти, Райли!

— Така те искам! Та... оказа се, че ти си само за загревка.

— Какво? — Саша едва не изпусна яйцата, които бе извадила. — Какво се случи?

— Бран се случи. — Райли се облегна на плота, кръстоса глезени. — Знаеш ли, покрай професията си съм виждала всевъзможни ритуали и церемонии и какви ли не щури неща, но той надмина всичко. Имаме ли бекон?

— Да. Хайде, Райли, не ме мъчи!

— Гладна съм. Не виждам защо да не приготвяш закуската, докато говоря.

— Знаеш ли как да работиш със сокоизстисквачката?

— Ще се оправя.

— Портокали. — Тя посочи купата. — Сокоизстисквачка. Продължавай, слушам те.

Докато беконът цвърчеше в тигана, а сокоизстисквачката бръмчеше, Райли й разказа подробностите.

— Той е... летял?

— По-скоро се носеше из въздуха. Аника и аз бяхме с метлите. Признавам, че веднъж ягнах моята — исках да видя дали ще полетя. Уви! Но от време на време попадахме на нещо като тъмни петна. Нещо подобно на сянка, но по-осезаемо, первахме го с метлата и — пуф! Всичко изчезваше. А момчетата ръсеха с вода и мигом се образуваха облачета от бяла пара. Щура работа! И през цялото време Бран се носеше във въздуха с купата си, а парата се стелеше над къщата. Като завесата, от която ти каза, че имаме нужда.

Райли си наля малко сок в чашата, за да го опита.

— Вкусен е. Ти наистина пропусна много, Саша. Искаш ли мнението ми? Той може много повече, отколкото ни показва.

Саша се поколеба, хвърли бърз поглед към вратата.

— Сънувах всичко.

— Да, каза ни.

— Аз... не докрай. — Беше настоявала, или по-скоро проповядвала за нуждата от доверие, но самата тя не се беше доверила. — Там, на скалата, Бран и аз. Стояхме и имаше буря. Светкавици,

гръмотевици, вятър, море с големи вълни. Той предизвика бурята. Държеше светкавиците като юзди. И бяхме заедно. Не просто на скалата.

— Разбирам какво ми казваш. Защо се боиш да бъдеш с него?

— Защото не съм била с никого досега.

— Признавам, че човек би се замислил дали да прави секс с магьосник, но това... Леле!

— Винаги, когато съм на път да го направя — имам чувства, мисля, че съм привързана към някого — казвам нещо, което съсипва всичко, и мъжете се отдръпват.

— Първи урок — като правия лев. Защо си мислиш, че вината е твоя? Понякога — да. Всички правим грешки. Но всеки път ти да си виновната? Това са глупости!

— Защото аз съм тази, която казва или прави нещо. Забравям, че трябва да внимавам, и се изпускам. И от човек се превръщам в странна птица. Или в човек и странна птица. И виждам как чувствата им охладняват.

— Това си е техен проблем. Да, когато избереш неподходящия, вината е твоя, но трябва да опиташ с няколко, за да откриеш най-добрия. Така че съветът ми е — пробвай с него! Тук никой не те смята за странна птица, най-малко Бран.

— Едва ли сега е подходящият момент да... да опитвам с някого.

— И това са глупости. Ами ако изгубим? Аз лично нямам подобно намерение, но трябва да сме готови и за такъв развой. Искаш ли всичко да приключи, без да знаеш какво е? Помисли си върху това — добави Райли, когато чу стъпки от нечий ботуши. — И не се стягай толкова. Според мен си твърде строга с него.

Саша реши, че ще си помисли. Не беше сигурна какво я стресира повече — мисълта за близост с Бран или тази за предстоящото возене в надуваема лодка, а после и гмуркане под вода. И от двете неща я побиваха тръпки.

След закуската, която изядоха на смени, тя взе слънцезащитен крем, още една риза и скицника си. Поколеба се и отиде до френския прозорец на Бран. Той вдигна поглед от съдържанието на едно от своите сандъчета.

— Готова ли си? Ей сега свършвам.

— Исках да... да ти благодаря. Намерих торбичката и талисмана под възглавницата си. И това. — Тя докосна гердана.

— Помогнаха ли ти?

— Помогнаха ми.

— Този тук. — Той пристъпи към нея, потупа единия от камъните в огърлицата. — Издялан е малко набързо.

— Харесва ми. Исках да ти дам това. — Тя се отдръпна леко и отвори чантата си, а после и скицника, за да извади рисунката, която бе оставила в него.

Ведрата му усмивка се стопи; очите му се напрегнаха, когато я взе.

— Кога рисува това?

— Преди да те срещна. Беше един от най-ярките ми сънища и се повтаряше. Затова го рисувах, чувствах, че трябва. Знам, че човек може да промени нещата. Изходът зависи от избора. Поне понякога. Осъзнах, че като не ти показвам рисунката, не ти давам право на избор.

— Ами твоят избор?

— Аз вече го направих. Когато реших да ти дам това. — Като събра кураж, тя обгърна лицето му с ръце, допря устни до неговите. — Те ни чакат — предупреди го и се упъти към френския прозорец.

Той го затвори с мисълта си, преди тя да стигне до него.

— Да не мислиш, че ми трябва рисунка, за да реша, че те искам.

— Помислих си, че трябва да я видиш. Всичко е част от общата картина. Но не бива да се чувстваш обвързан, не и за нещо толкова лично.

Тя посегна нервно зад него, завъртя топчестата дръжка на вратата.

— Не.

— Те ще ни чакат.

— Да чакат, по дяволите! — Той пристъпи към нея, постави ръцете си на стъклото от двете страни на главата ѝ.

— Нервна ли си?

— Определено ме изнервяш.

— Трябва да си нервна. А също и да се страхуваш от онова, на което е способен мъжът, когото си рисувала.

— Ти не би ме наранил, а и аз не съм безпомощна. Вече не.

— Никога не си била. Моят избор? Нали това ме питаше? — Той впи устни в нейните, силно и бързо, притискайки я към вратата с тялото си, прокарайки ръце по нейното. — Това е моят избор! Това е моят избор, откакто дойде и почука на вратата ми, ходейки насън. Не твоите сънища ме теглят към теб. Ти го правиш.

Устните му отново се впиха в нейните, но този път тя откликна, изля себе си в целувката.

— Искам те, откакто те срещнах! Искам... — Тя млъкна, защото на вратата се почука.

— Потегляме! — извика Дойл.

— Добре. — Но Бран я целуна отново. — Ще довършим започнатото, фейд.

— Да. — Смехът изригна от сърцето ѝ. — Ще го довършим. Но сега трябва да отвориш френския прозорец.

[1] Един от главните герои в поредицата филми „Междузвездни войни“. — Б.пр. ↑

Лодката не приличаше на надуваема. Във въображението си Саша бе нарисувала жълт спасителен сал и когато видя истинска лодка с мотор, покрита кабина и пейки — която при това остана доста стабилна, когато тя пристъпи на борда — я заля вълна на облекчение.

Докато не видя екипировката за гмуркане.

— Горе главата! — Райли я тупна по рамото. — Ще се справиш. Ами ти, ирландецо, говори се, че магьосниците не можели да минават през вода.

— Не е въпрос на възможност, а на желание. — Той извади малко шишенце от джоба си, изгълта съдържанието. — Ще се справя. Кой ще управлява това нещо? — Райли се поколеба и хвърли поглед към Дойл, докато проверяваше екипировката в рубката. — Можеш ли да я управляваш?

Той сви рамене.

— Разбира се.

— Ще ти дам указания. Аз трябва да обясня на новациите как да боравят с екипировката.

— Тоест на мен — уточни Саша. — Не трябва ли някой да остане в лодката? Мога аз да го направя.

— Затова са котвите и буйовете. Ти гмуркал ли си се? — обърна се Райли към Бран.

— Няколко пъти, да.

— Ами ти?

Сойер кимна.

— Повече от няколко.

— Знам как се прави — каза Аника, преди Райли да я попита.

— Добре, обличайте неопреновите костюми и да тръгваме. — Тя отиде до рубката.

Саша може и да бе изпълнена със съмнения, но си каза, че ще се справи. Беше добра плувкиня, издръжлива, така че, ако нещата се объркат...

Съблече се по бански костюм — обикновен черен цял бански, не като микроскопичните бикини на Аника — и започна да се напъхва в неопреновия костюм, като извиваше тяло, докато Дойл отвързваше лодката.

— Забавно е — каза ѝ Сойер, докато вдигаше ципа на своя. — И трупаме опит.

— Имам чувството, че откакто съм в Корфу, всеки ден трупам опит.

Той ѝ се усмихна и се зае да проверява кислородните бутилки.

— Ето на това му викам забавление!

Когато Райли видя, че Сойер вдига един харпун и го разглежда внимателно, изведнъж си помисли, че той — че всички те — трябва да се приготвят за нещо повече от забавление.

— Добре. — Райли се върна от рубката, дръпна повдигащата се седалка на дълга ниска пейка. — Първото място за гмуркане е само на няколко минути оттук. Маски, регулатори, колани. Ще проверим всичко — успокои тя Саша. — На нашия капитан Блай^[1] няма да му е много приятно, но първо ще направим едно хубавичко лесно гмуркане. Едва ли ще попаднем веднага на блестяща звезда, но всички ще имат шанса да — ха-ха! — си оплакнат краката. Видимостта трябва да е добра, така че нека да останем заедно — доколкото е възможно — за да се виждаме един друг. Стандартно изискване за взаимопомощ.

— Аз ще поема Саша, Райли. — Бран извади собствения си водолазен нож от чантата. — Щом се гмурне, ще забрави, че се е бояла.

— Съмнявам се — промърмори Саша.

— Довери ми се.

— Сега за оборудването... — Райли вдигна дебела жилетка. — Компенсаторна жилетка — КЖ. Тя носи кислородната бутилка и ще ти помогне да поддържаш неутрална плавателност. Това е целта. Отначало ще плаваш на повърхността и тежестта на жилетката ще ти помогне да се гмурнеш. Колкото по-дълбоко слизаш, толкова по-малка ще е плавателността, затова жилетката ще я регулира. Искаш ли да чуеш техническите подробности?

— Не мисля.

— Имаш щипки за аксесоарите. Манометър на регулатора, дълбочинен манометър, нож. Всичко трябва да е добре прикрепено, за

да не ти се пречка.

Райли заговори за вдишването, балансирането, дихателните техники. В главата на Саша настъпи хаос, докато стоеше и слушаше обясненията за различните части от екипировката, които ѝ надяваха или прикрепяха към нея.

Дойл подрани с гасенето на мотора.

— Хайде да го направим за трийсетина минути, да видим как ще мине.

— Половин час? Там долу?

— Ще изтече по-бързо, отколкото си мислиш — успокои я Бран, докато компетентно се грижеше за собственото си оборудване.

Дойл спусна котвата; Райли хвърли във водата маркиращия буй.

— Пещерата трябва да е на запад. — Тя посочи към лицевата страна на скалата. — Сойер, по-добре ти и Аника да се гмурнете първи, Саша и Бран ще ви последват. С Дойл ще сме точно зад вас. Постой няколко минути с жилетката, за да свикнеш с нея — посъветва тя Саша и надяна своята.

Сойер си сложи маската и шнорхела и като седна отстрани на лодката, вдигна палец, преди да се изтърколи заднешком във водата.

Саша имаше време да си помисли: „О, божичко!“, преди Аника да се засмее и да направи същото като Сойер.

— Ти можеш да се гмурнеш с краката напред, ако предпочиташ — каза Бран.

— Стълбичката е откъм левия борд — обясни Дойл, докато вдигаше ципа на неопреновия си костюм.

— Позволи ми да ти помогна с костюма — продължи Бран.

Да ѝ помогне, помисли си Саша. Да я наблюдава, да се грижи за нея. Започваше да ѝ писва. Тя се насочи непохватно към ръба на лодката в плавниците си, пригответи се за гмуркане.

— Придържай маската си с една ръка. Просто се претъркулваш. — Бран я потупа леко по крака. — След две секунди съм при теб.

Преди да успее да реши какво да отвърне, Саша затвори очи и се претърколи.

Падането бе по-продължително, отколкото бе очаквала. Когато докосна водата, нададе кратък вик, вдиша твърде много въздух. Зарита яростно, за да излезе на повърхността, но Бран вече беше до нея, улови я за ръката.

Направи бавно движение надолу със свободната си ръка, давайки ѝ ясен сигнал да не бърза и да се отпусне. Тя ужасно искаше да се изкачи нагоре, обратно при светлината и въздуха, но той посочи надолу и я затегли със себе си.

Паниката стегна гърлото ѝ и я замая. Саша знаеше, че диша твърде бързо — точно както Райли я бе предупредила да не прави — но просто не можеше да се контролира.

После видя Аника през невъзможно прозрачната вода — правеше плавни салта, осветявани от слънчевите лъчи, проникнали през повърхността. О, сигурно е страхотно да си толкова свободен, помисли си тя, и изведнъж осъзна, че и тя е свободна — би могла да бъде. Нищо не я задържаше, освен собствените ѝ страхове. Може и да не беше готова за салта, но това не означаваше, че трябва да се предаде.

Започна да се бори с дишането си — все още твърде учестено, но по-овладяно — и леко стисна ръката на Бран, за да му покаже, че е добре.

И най-после се отпусна и започна да разглежда света около себе си.

Цветовете на коралите, толкова наситени и богати, полюшващите се растения, дръзко стрелкащите се риби. Далеч повече от видяното в съвсем елементарното гмуркане с шнорхел, което бе направила по време на зимната почивка в Аруба преди няколко години.

Този път не просто гледаше към света наоколо, сякаш надзърта през стъклена витрина. Тя беше част от него.

Заедно с Бран заплува покрай рифа и направи изумен жест, когато видя яркооранжева морска звезда, прилепена към една скала. Зърна още една, после тъмночервен сунгер, забеляза един рак, който припикаше по пясъчното дъно, сякаш закъснява за среща.

Когато видя отвора на пещерата, паниката отново се опита да я завладее. Райли изникна до нея, махна ѝ кратко с ръка и се понесе право към тъмното плитко устие отпред. Дойл се стрелна във водата подире ѝ и щеше да влезе пръв в пещерата, ако Райли не му беше препречила пътя.

Чакаха нея, осъзна Саша, и четиримата. Аника плуваше около останалите трима. Тя зарита с крака и се понесе напред, с Бран до себе си.

Шестимата влязоха в пещерата двама по двама и светлината помътня. Тук светът беше сумрачно зелен, а обитателите му приличаха на размазани петна. Постепенно петната се превърнаха в дълга гънеща се змиорка, двойка октоподи с поклащащи се пипала. Зад полюшващите се растения се криеха неща, които сигурно жилеха и хапеха, помисли си тя.

Чуваше ударите на сърцето си, докато плуваше през призрачната зелена светлина на тунела.

Той се разшири, напомняйки ѝ за наземната пещера, която бе решила, че принадлежи на Нереза. Погледна нагоре, почти очаквайки да види прилепи, които плуват и ѝ се нахвърлят. Вместо това видя светлина и дървета и се загледа изумено в отвора между световите. Поредният октопод, нехаещ за тях, се понесе по дъното на пещерата, а ято сребристи риби се стрелнаха като една, когато тя посегна да ги докосне. Саша забрави за страха си, докато изучаваше изумително красивите форми на коралите, живите сьонгери, странното плавно движение на морската звезда, която, обезпокоена, напусна убежището си.

Саша си помисли каква картина би могла да нарисува, ако успее да съхрани в главата си всичко това достатъчно дълго, за да го скицира. За известно време забрави страховете си и истинската цел, завладяна от трепета на откривателя.

Изненада се, когато Райли я потупа по рамото, посочи ѝ часовника, после тунела. Саша с неохота изплува навън с останалите.

Когато излезе на повърхността, яркият блясък на слънцето, вкусът на въздуха, допирът му до кожата ѝ я объркаха. Тя се изтегли нагоре и застана с маска в ръка, загледана във водата. Вече знаеше какво живее в нея.

— Ти си роден водолаз! — Райли я щипна леко по рамото, преди да седне, за да свали плавниците си. — Искаш ли да се гмурнеш пак?

— Да.

— Хубаво. Днес ще направим още едно-две по-лесни гмуркания. Ти не изпита ли някакво чувство, докато бяхме долу?

— Чувство? О! Не. Не, но не мислех за звездите, бях ги забравила. А трябваше да...

— По-добре ще ги усетиш, ако не си напрегната. — Бран ѝ подаде бутилка с вода. — Ако всички не сме напрегнати. Хареса ти,

нали?

— Ти беше прав. Трийсетте минути направо излетяха. Не ми се излизаше.

— Добре се справи. — Соьер взе кутийка кола от охладителя и когато Райли му кимна, я подхвърли към нея, извади друга за себе си. — Не всеки, който може да плува, се гмурка добре — поне не веднага. А нашата Аника? — Той измъкна още една кола, подаде ѝ я. — Ти плуваш като риба!

— Забавно е да плуваш с приятели.

— Едва ли ще намерим каквото търсим в другите две пещери тук. — Дойл си извади бутилка с вода.

— Само така ще можем да ги задраскаме от списъка, а и Саша трябва да се упражнява.

— Не се съобразявайте с мен. Ще се справя — увери ги тя.

— Да, сигурно. Но не бива да забравяш, че долу не е естествената ти среда и си жива само благодарение на екипировката. Ами ако попаднем в беда, докато сме под водата — както в онази пещера? Ще ни е нужен опит, за да можем да се измъкнем бързо.

Тя се обърна към Дойл, пхна ръка под лъскавата си мокра коса.

— Права съм, нали?

— Да. — Той отпи голяма глътка от бутилката. — Разбира се, че си права. А и разполагаме с достатъчно време — успокои той Саша.

— Но ти си готов да действаш.

— Аз съм готов много отдавна. — Той поклати глава и отпи отново, преди да тръгне към рубката. — Но има време.

Те се гмурнаха още два пъти и всеки път Саша се чувстваше все по-уверена. Но трябваше да признае, поне пред себе си, че вероятността да се изправи срещу зъл бог на девет метра под водата доста я притеснява.

Болка, припомни си тя. Сънищата ѝ бяха изпълнени с болка, кръв и битки. Но не си спомняше нищо за удавяне.

Може би това беше добър знак.

Те се насочиха обратно към сушата, за да заредят бутилките, и след общо гласуване обядваха в селото. Ядоха отвън на тротоара, като говореха за гмурканията и внимаваха да не споменават истинската причина за тях.

Комбинацията от храната, слънцето, гласовете, суетнята наоколо превърна въодушевлението на Саша в приятна, отпусканща умора.

Достатъчно свикнала с шофирането на Райли, за да се тревожи, тя се унасяше по време на краткото пътуване до вилата, представяйки си как ще се сгуши в леглото в тихата си стая и ще се наспи.

— Ще проверя някои неща. — Райли слезе от колата и кучето припна към нея. — Здравсти, Аполон, казах ти, че ще се върнем. — Тя хубавичко разроши козината му. — И утре ще е същото, затова трябва да си изработим стратегия, да опитаме по-трудно гмуркане — поне веднъж.

— Може ли да взема джипа? Имам малко работа в селото — обясни Сойер.

— Току-що бяхме там.

— Не исках да ви задържам.

Райли сви рамене и му подхвърли ключовете.

— Може ли да дойда с теб? Да пазарувам?

— Ами, всъщност... — Но Сойер направи грешката да погледне в сияйните очи на Аника. — Става.

— Сойер падна жертва — изкоментира ухилено Дойл.

— Май ще се наложи да извадиш няколко монети от торбата, Бран. Имам човек, който ще даде хубава цена за тях. Сама ще ги подбера, може да се отбием при него, преди да се качим на лодката утре сутринта. Така ще имаш достатъчно пари за харчене — обърна се Райли към Аника.

— За пазаруване.

— Да, точно така. Ще се свържа с човека. И да ми върнеш джипа цял и непокътнат! — предупреди тя Сойер и се упъти към вилата с Аполон.

— И аз имам работа. — Дойл тръгна след нея.

— Вземи малко пресни продукти — каза Саша.

Сойер й хвърли бърз поглед, докато се настаняваше зад кормилото.

— Да, май трябва да подновим запасите. Ще измисля нещо.

— Аз искам нови обеци. — Аника скочи на мястото до шофьора.

— Защо жените си умират за обеци? — зачуди се Сойер.

— Красиви са! Чао. — Аника помахна на Саша и Бран. — Отиваме на пазар!

— Дано боговете се смилят над него — промърмори Бран, хвана Саша за ръката и я поведе към стъпалата на терасата.

— Ще ми се да направя нещо продуктивно — каза тя. — Още няма три следобед.

— Продуктивно, значи.

— Трябва да скицирам каквото ми е в главата, каквото видях днес. Светлината в пещерата. Искам да я предам на платното. А знам, че не бива да го правя, когато се чувствам толкова отпусната.

— Тогава ще я предадеш по-късно. А междувременно...

Бран влезе в стаята ѝ с нея, затвори френския прозорец и я обърна рязко към себе си, така че тя опря гръб в стъклото.

— Мисля, че бяхме стигнали дотук.

Той впи устни в нейните.

— Сега?

— Абсолютно! — Той прокара мързеливо устни по шията ѝ. — Проблем ли има?

Всичко в нея се възпламени.

— Не. Не, сега е добре. Сега е чудесно. — Ръцете му се вдигнаха и погалиха лекичко гърдите ѝ. — Сега е прекрасно!

Изгаряйки от желание, тя се уви около него, очарована от ускорения си пулс, от прилива на собствените си нужди. Нуждите, които бе сдържала толкова дълго, сега бяха пуснати на свобода — и чувството беше толкова сладостно!

Саша се засмя, леко притеснена, когато той отново я обърна, поведе я заднешком към леглото, все още с устни, впити жадно в нейните.

Тя падна по гръб и той я последва. Боже, каква наслада бе да чувства тежестта и формата на тялото му, притиснати към нея, да усеща как му отдава своето! Ръцете му, толкова силни и уверени, я моделираха като глина, докато кръвта ѝ закипя.

Копнееше да го докосне, боеше се, че е непохватна, докато се мъчеше да свали ризата му. Искаше да почувства плътта му, мускулите му под ръцете си.

— Трябва да ти кажа...

Зъбите му ухапаха нежно шията ѝ; пръстите ѝ се впиха в лопатките му.

— ... в случай че объркам нещо...

— Нищо няма да объркаш. — Той разкопча припряно копчетата на ризата ѝ, устните му последваха пръстите му.

— Просто... възможно е да го направя. О, господи, толкова е хубаво! За първи път ми е, затова е възможно да направя грешка.

Тя осъзна, че току-що е направила такава, защото всичко спря. Притвори очи, попита се защо, защо не можеше просто да се остави на усещанията, да не казва нищо, докато не свърши всичко.

— Какво по-точно не си правила досега?

Тя отвори очи, видя, че неговите, потъмнели и напрегнати, търсят нейните.

— Секс. Не биваше да казвам нищо. Има ли изобщо значение?

Той се отместил от нея, седна, притегли я към себе си. И тя усети как цялата радост и наслада се оттичат от нея и се заменят с огорчение.

— Разбира се, че трябваше да ми кажеш, и разбира се, че има значение!

— Или ме искаш, или не. — Тя направи опит да демонстрира обида, нещо, с което да скрие унижението и сълзите, напираси да потекат.

— Не е там въпросът. Има значение — повтори той и я улови за ръцете, когато тя опита да се отдръпне. — За подхода, за тона. Първия път не бива да си бърз и ненаситен, а аз чувствам, че съм.

— Тъй като и аз чувствам същото, защо просто не...

— Защото не знаеш. Но ще разбереш. — Той повдигна ръката ѝ, обърна я и целуна лекичко. — Ако си сигурна. Това е дар, който не можеш да си вземеш обратно.

— Сигурна съм! Искам да почувствам онова, което ме караш да чувствам. Искам да съм с теб. Сега!

— Тогава ми се довери.

— Нямаше да съм тук, ако не беше така.

— Нужна ни е лунна светлина и звезди. — Докато Бран говореше, стаята потъна в син здрач. През него проблясваха светлини. Свещи? Звезди? — Песента на морето, уханието на цветята.

Саша чу вълните като шепот, когато той я положи обратно върху леглото, което се бе превърнало в нещо като беседка.

— Ти си много повече от онова, което ни показваш!

Илюзии, помисли си Бран, но моментът ги изискваше. И заради романтиката, и заради нежността. Той установи, че е способен да ѝ

предложи и двете и да ги извика толкова лесно, колкото извикваше вятъра.

Обгърна лицето ѝ с една ръка, пое устните ѝ бавно, бавно, дълбоко, още по-дълбоко, докато почувства как тя се разтапя в леглото му от перушина и цветя.

Той знаеше как да я прелъсти постепенно, да го направи бавно и разточително. Тя ухаеше на море, имаше вкус на мед. А под ръцете му кожата ѝ бе мека като сатен. Бран импулсивно прокара ръце през косата ѝ, разпръсна в нея миниатюрни розови пъпки. Погледна надолу, за да се наслади на начина, по който косата ѝ се разстилаше и преливаше от беседката.

— Приличаш на кралица на феите. Ако имах твоя дар, щях да те нарисувам, както си сега. Или... — Той прокара пръст през въздуха и Саша се оказа съвсем гола, посипана с венчелистчета.

— О! — Тя инстинктивно вдигна ръка да покрие гърдите си, но той я улови, поднесе я към устните си, докато плъзгаше поглед по тялото ѝ.

— Да, както си сега. Искам да си направиш този автопортрет. Кажу колко ще струва — промърмори той и отново пое устните ѝ в своите.

Как би могла да знае, че може да се носи във въздуха блажено и да лети, че може да се рее и гмурка в едно и също време? Че може едновременно да гори и да трепери? И да иска още и още, и още? Устата му пое нейната, целувките му проникваха в душата ѝ, той ѝ шепнеше думи, които тя не разбираше. Ръцете му се плъзгаха по тялото ѝ, предизвикаха нови трепети.

Палците му докоснаха зърната ѝ, после го направи езикът му, и дълбоко в утробата ѝ нещо се раздвижи. Устните му се впиха в нейните и това раздвижване, тази тежест, избухна в бърза, разтърсваща наслада.

Тя извика, изви тяло, сякаш я бе поразила стрела.

— Бърза си — промърмори той.

— Какво? Какво?

— Това е само началото. Само малка част. — Той притисна устни към бумтящото ѝ сърце. — Сега ти ще вземаш и вземайки, ще се отдаваш.

Той спря ръцете ѝ със своите, защото докосването ѝ, ласките ѝ го изкушаваха да я обладае веднага. Затова използва само устата си и заскита по тялото ѝ, оставайки доволен, когато коремът ѝ потрепери под езика му.

Тя простена от удоволствие, притисна се към него и смесицата от страст и отдаване подпалиха огън в кръвта му. В друго време той щеше да се остави на порива, в друго време щеше да даде воля на глада си. Но сега щеше да я прелъсти, сега щеше да измъчи и двамата.

Прокара устни по бедрото ѝ, а после и езика си по чувствителното място под пъпа ѝ. И зъбите си — едва-едва, докато дишането ѝ се превърна в продължително стенание и накрая тялото ѝ се разлюля.

Той усети, че тя е топла и влажна, готова да полети отново.

Беше като обливане с топло, течено злато, обливане с течни диаманти. Всеки сантиметър от тялото ѝ блестеше, сияеше, пламтеше. Светът беше топъл и мек, обвит в цветя, потопен в лунна светлина. И този свят бе само той.

Когато устните му отново се впиха в нейните, а ръцете ѝ, вече свободни, можеха да го докосват и галят, тя си помисли, че няма нищо по-хубаво от това.

— Ще ме погледнеш ли сега? Погледни ме, Саша.

Тя отвори очи, потъмнели и натежали от великолепия товар на удоволствието.

— Бран...

— Това е наше, само наше.

Той отхвърли дори и мисълта за болка, докато потъваше в нея. И тя научи, че има още красота. Отвори се за нея, посрещна я с радост. Като държеше очите си вперени в неговите, започна да се движи заедно с него, позволи на тази красота, на това великолепие да я изпълни докрай.

Удоволствието я издигна високо, въздухът се разреши, светът се завъртя. Когато дори въздухът около нея се разтресе, тя постави ръката си върху бузата му.

— Да! — промълви. — Да — въздъхна и се понесе надолу.

Представи си, че от тялото ѝ се излъчва светлина. Бледорозова и златиста. Топла и мека, прекрасна. Той изцяло покриваше тялото ѝ със

своето, затова тя си представи как светлината прониква и през него и изпълва стаята с цвят.

Зачуди се как на хората им се занимава и с друго, когато сексът те кара да се чувстваш така.

— Е, доста често си мислим за него.

— Какво? На глас ли го казах?

— Да. — Той вдигна глава, огледа лицето ѝ с тъмни, сънливи очи. — Направи ми чудесен комплимент.

— Ти ме дари с легло от цветя и с лунна светлина. Заслужаваш го.

Той се отмести и се извъртя леко, за да я гушне.

— Искам тази картина.

Тя се засмя, щастлива, че може да облегне глава на рамото му.

— Не знам как изглеждах.

— Ще се погрижа за това. Защо досега не си била с никого?

— Мислех, че трябва да съм откровена, преди да спя с някого. И когато се стигаше до този момент, мъжът или се отдръпваше, или твърде много се интересуваше от ясновидските ми способности. Вече не го привличах, не искаше мен. А ти имаш нещо... което балансира нещата. Извинявай, прозвуча сухо.

— Не, прозвуча човешки.

Тя се отмести леко от него, понадигна се, за да вижда лицето му.

— Това — посочи към цветята, лунната светлина, — което притежаваш, което си. Очарователно е. Привлекателно е. Но не затова съм с теб.

— Не. — Той постави ръка върху слепоочието ѝ. — Онова, което имаш ти, също е очарователно и привлекателно. Но не затова съм с теб.

Доволна, тя отново се отпусна в прегръдките му.

— Толкова много неща имаме да правим, да организираме. Богове и звезди, пещери и изчезващи острови. В момента не ми изглеждат реални. Но са.

— Ще направим каквото трябва да се направи. Ще намерим звездата, която е тук и ни чака. Ти си я видяла.

— Не всичко се случва точно както съм го видяла.

— Ще вярваме и ще продължим да търсим, докато намерим звездата.

— Ти си имал повече време от мен да повярваш в това. На мен все още ми е трудно. Май трябва да слезем долу и да се заемем с планирането на утрешното търсене.

— Да бъдем добри войници — съгласи се той и прокара пръсти по дължината на ръката ѝ.

— Може ли първо да ти задам един въпрос?

— Може да ме питаш за всичко.

— Винаги ли е така? Сексът? Мислех, че не е... не и от това, което съм чела или чувала. Дали не беше невероятно, защото ми е за първи път, или заради нас?

— Не знам, но съм сигурен в едно — ще разберем.

Когато той се претърколи върху нея, тя се засмя.

— Предполагам, че могат да започнат и без нас.

[1] Уилям Блай (1754–1817 г.) е морски капитан, чието сурово отношение към екипажа води до бунт на поверения му кораб „Баунти“.
— Б.пр. ↑

12

Вторият път наистина беше невероятен, а колкото до третия — сексът под душа беше преживяване, което тя определено искаше да повтори. Неведнъж.

Саша се зачуди дали липсата на секс през целия ѝ зрял живот не е причината за ненаситния ѝ сексуален апетит. Все едно, вече беше напълно задоволена и се отправи към кухнята, за да се погрижи за другия си апетит.

Умираще от глад.

Взе една ябълка от купата, наля си чаша вино, преди да огледа съдържанието на хладилника.

Забеляза, че някой беше напазарувал. И тъй като тя все още нямаше никакъв принос, реши да се заеме с агнешките пържоли — ако никой не възрази. Като си тананикаше, приготви лесна марината, изнамери достатъчно дълбока купа, в която да държи дузината пържоли, изля маринатата, остави купата настрана.

Обърна се и извика леко, когато видя Райли, облеганата на касата на вратата.

— Божичко! Уплаши ме. Не те чух.

— Беше твърде заета да пееш на птичките и пеперудите и да майсториш дъги.

— Мариновам агнешки пържоли.

— Аха. — Райли забеляза бутилката с вино, наля си чаша. — Е, ще трябва да се откажа от идеята да те използвам, ако имаме нужда от девственица.

— Какво? О! Много смешно.

— Няма нужда да питам добре ли си, от ушите ти излизат дъги.

— Беше невероятно. Не спирам да използвам тази дума. Трябва да има и по-силна.

— И тя става. — Райли вдигна чашата си за на здравица. — Поздравления.

— Някой знае ли какво... че ние...?

— Всеки, който има малко мозък в главата. Къде е твоят магьосник жребец?

Саша трепна, погледна към двете врати.

— Имаше да свърши нещо, а аз умирах от глад.

— Добрият секс гори много калории.

Саша вдигна три пръста.

— Три пъти? Започвам да завиждам.

— Обичайно ли е? Сигурно въпросът ми е глупав, но няма кого да питам.

— Само ще кажа отново — поздравления. — Райли подскочи и седна върху масата. — Три е доста за първото ти родео, но пък изглеждаш свежа. И пак да кажа: браво на жребеца.

— Той го направи вълшебно. Буквално. Вероятно не бива да говоря за това. Да споделям с теб.

— О, *au contraire*^[1]! Трябва да го правиш, но най-добре стъпка по стъпка. Колко време ще се киснат? — Райли посочи купата.

— Поне час.

— Страхотно. Хайде да се поразходим, тъкмо ще ми разкажеш подробностите. — Райли скочи от масата. — Виж, Аника може да е повече жена от мен, но и аз съм достатъчно жена, за да знам, че когато става дума за секс — особено въведението към него — ти е позволено да споделяш. Освен това самата аз не съм правила секс от известно време и малко припомняне ще ми се отрази добре.

— Къде са всички останали?

Райли допълни чашите им.

— Сойер — трябва да му благодарим за провизиите — отиде да поплува. Беше леко изтощен, защото Аника го е влачила из селото за обеци. Тя е или горе и им се възхищава, или също е отишла да плува. Седмият самурай...

— Кой?

Докато излизаха навън, Райли изимитира вадене на меч от ножница и размахването му.

— О, Дойл.

— Да. Тъй като всички останали бяха, хммм, ангажирани, с него седнахме и разгледахме картите. Голямо кюскане падна по въпроса къде да търсим. Той има много яка глава.

— Къде ще отидем?

— Аз избрах. И той — добави Райли. — Споразумяхме се, преди да се стигне до проливане на кръв. Затова потегляме в седем и половина. Сега можеш да ми опишеш вълшебния секс в границите на приемливото, докато упражняваш комбинациите.

— Комбинациите? — Саша замахна озадачено с юмрук. — Но аз съм пила.

— Саша. — Поклащайки глава, Райли остави чашата си на каменната стена. Най-добрият бой става, когато си пил. — Тя затанцува на пръсти, приведе рамене. — Покажи ми какво можеш.

— Добре тогава. Но не знам как ще мога да замахвам и в същото време да говоря за секс.

— Задача с повишена трудност.

Докато работеше, Бран долови движение отвън. Спря, пристъпи до отворения си френски прозорец и видя, че Саша тренира бокс с Райли.

Вече не под прикритието на маслиновата горичка, отбеляза той. А на открито. В толкова отношения се беше променила.

Изглеждаше му невероятно, че бе изминала по-малко от седмица, откакто бе излязъл на хотелската тераса и я бе видял за първи път. Пръстът на съдбата. Пръстът на съдбата и за шестимата, всички толкова различни, от различни места, но събрани заедно. За да се обединят в търсенето, което бе част от семейното му задължение, част от техния дълг още от време оно.

Но дали съдбата го караше да изпитва толкова силни чувства към ясновидката от Америка? Привличането, желанието? Да, бяха истински, нормални, искрени. Но останалото... трябваше му време да проучи и прецени останалото. А времето му беше кът. Той бе прекарал с нея повече, отколкото трябваше. А сега губеше още време, като я наблюдаваше. Но пък беше хубаво да я види как се засмя, когато Райли отметна глава, размаха ръце и се строполи на земята, сякаш я бяха нокаутирали.

Това е приятелството, помисли си Бран. Необичайно силно за толкова кратко време. Коравата малка археоложка и самоизолиралата се от света художничка.

Докато разсъждаваше върху това, на стълбите откъм скалата се появи Аника, около миниатюрните ѝ бикини се развяваше пъстър саронг.

Още една странна птица, помисли си той, докато Аника вървеше към другите две жени, Саша изпълняваше нещо като страничен ритник, а Райли клатеше развеселено и леко снизходително глава.

Трите стояха под отслабващата слънчева светлина, всичките красавици по свой уникален начин. Аника обвини ръце около Саша в характерната за нея жизнерадостна прегръдка, после направи три странични премятания и саронгът ѝ се развя — а кучето се втурна след него. Сигурно за да не бъде надмината, предположи той, Райли направи предно кълбо. Аника — кълбо назад. После двете жени продължиха да обучават Саша — която определено се нуждаеше от обучение. Бран ги наблюдаваше още известно време, заплепен от начина, по който залязващото слънце проблясваше върху тях, начина, по който смехът им достигаше до него, довян от вечерния бриз.

Най-сетне се върна към работата си. Смехът беше като тоник, помисли си той, но уроците бяха като точенето на хладно оръжие.

Той се канеше да направи същото.

Когато се върна в къщата, Саша завари Сойер да души маринованите ѝ пържоли. Той вдигна поглед към нея.

— Как ще ги приготвиш?

— Ти какво предлагаш?

Той сви рамене.

— Просто щях да ги метна на грила. Това изглежда засукано.

— Не, не е. Помислих си — в Гърция сме, значи агнешко, и снощи прочетох няколко рецепти. Съвсем лесно и бързо е. Запържваш ги леко в зехтин и чесън. Малко подправки, малко лимонов сок.

— Действай тогава.

— Не съм приготвила гарнитурата, а вече става късно.

— Аз ще се заема с нея. — Той извади една бира. — Работа в екип. — Отвори бирата, отпи. — Ти изглеждаш... здрава.

— Здрава?

— Да. — Той се ухили. — Здрава. Ще ида да набера малко билки.

— Може да сложа мащерка в агнешкото.

— Имаш я. — Той я потупа по бузата, докато минаваше край нея.

— Здрава.

Страхотно, помисли си тя, и се премести на мивката, за да се измие. Нямахше нищо лошо в това млада жена да изглежда здрава. Просто не беше сигурна дали трябва да ѝ личи толкова, а случаят очевидно беше такъв.

Извади огромен тиган, зехтина, взе главичка чесън. Аника влезе с танцуващи стъпки да вземе чиниите. Саша чу гласа на Райли отвън и този на Дойл, докато прибираше косата си, за да не ѝ пречи в готвенето.

Докато чистеше чесъна, Сојер се върна с билките. Постави тенджерата с вода върху печката, преди да изсипе няколко пресни червени картофа в мивката.

— Сваряваш ги, докато омекнат — каза той, докато ги миеше. — После ги сотираш или както там се казва, в масло и билки, розмаринът трябва да преобладава. Изглежда сложничко, като твоите пържоли, но не е.

— Екипна работа.

— Абсолютно.

Тя му се усмихна широко, после видя да влиза Бран. И се почувства много, много здрава.

— Истинска домашна обстановка! Трябва ли ви помощ?

— Знаеш ли как се приготвят аспержи? — попита го Сојер.

— Идея си нямам — отвърна Бран, отпивайки глътка вино от чашата на Саша.

— Ще трябва да се научиш.

Тя загрея зехтина, докато картофите се варяха. Даде на Бран собствена чаша вино, докато Сојер го инструктиреше как да приготви аспержите. Райли влезе, за да нахрани кучето. Дойл си взе бира и попита кога, по дяволите, ще ядат. Аника влезе за още свещи.

Като семейство сме, помисли си Саша. Чувстваше ги като семейство.

Каквото и да се случеше утре, тази вечер тя имаше семейство.

Разбра какво е да делиш легло с мъж. Мъжете заемаха прекалено много място, но преживяването сутрин си заслужаваше.

Като остави Бран да се погрижи за закуската, тя отдели време да напише имейл на майка си с прикачени снимки от изгледите наоколо. Онова, което липсваше като подробности — сексът, отмъстителните богове и обучението в боксиране — бе компенсирано с жизнерадостно бърборене.

Помисли си колко ще се зарадва майка ѝ, че тя се наслаждава на... почивката си. И си създава приятели.

Щом изпрати имейла, Саша взе ластичите за трениране, които Райли ѝ бе заела, и ги използва, както бе инструктирана, за натоварване на бицепсите и трицепсите, за латерално раменно повдигане.

Помисли си, че има и още упражнения, но не можеше да си ги спомни — и тъй като ръцете ѝ скоро я заболяха, прекрати тренировката. Грабна чантата си, шапката и излезе през френския прозорец.

Ослепително яркото слънце я накара да вдигне ръка, за да заслони очите си, докато с другата ровеше в чантата за очилата. Когато стигна в подножието на стълбите и си ги сложи, светът стана тъмен като нощ.

— Така — промърмори тя и вдигна ръка, за да посочи към морето. — Черните ѝ кучета идват, псета, яхнали нощта с прилепови криле. Създадени единствено да сеят смърт. Стомана, която реже, разкъсва. Но огънят, червен като кръв, жежък като ада, от който изскачат хрътките ѝ, трябва да гори, да гори, да гори. Червена е звездата, сърцето ѝ е огън. Огънят ще я предпазва. Времето за трансформация е дошло. Ярката бяла луна и ярката бяла магия с избраните шестима и всичко, което те могат. Срещу това ще удари тя. Срещу нея ще се изправим ние, на живот и смърт. Затова сме създадени. Затова сме се събрали. А световите чакат, защото съдбата им е в нашите ръце.

Когато тя се олюля, Бран я улови през кръста, за да я задържи.

— Господи, главата ми!

— Ще продължаваш да се борис с нея — каза той нежно и я пусна да седне на масата. — Това е несъзнателно. Навик.

— Малко сок. — Аника коленичи до нея. — Или искаш вода?

— Не, благодаря. Сокът е добре. — Все още разтреперана, Саша отпи.

— Помниш ли какво каза?

— Не я закачай! — Райли смъмри Дойл.

— Просто зададох въпрос.

— Няма нищо. Да, мисля, че помня. И виждам. Изведнъж денят се превърна в нощ. Все едно си угасил лампа. И ги видях как летят над водата и идват насам. Като прилепите в пещерата, но по-големи.

— Нарече ги кучета... — подкани я да продължи Бран.

— Да, приличаха. Като... гаргойли^[2]. Безформени тела, много големи глави. Нокти, зъби. Нападаха ни.

— Кога?

— Не знам. Не е ясно. Нощ. Тази вечер? Утре вечер? Следващата седмица? Не знам. Тя е с тях и се храни с тяхната и нашата кръв. Като вампир. Храни се с кръвта и смъртта.

— Ти говореше за огън. Като оръжие и щит за звездата.

— Ще ми се да знам какво означава.

— Светла магия. — Бран я погали по косата.

— Бяла магия. Борим се с Нереза чрез нея, докато тя се бори срещу нея. Но има и още нещо. Ще се опитам да се съсредоточа.

— А междувременно? — попита Дойл. — Това време на трансформация? Какво е това?

— Не бих се оглеждал за Оптимус Прайм^[3] — вметна Сойер. — В известен смисъл ние сме тези, които се трансформират. От самотни търсачи — в хора, които работят в екип. Може би още не сме изминали целия път, затова ще трябва да пореботим още по въпроса.

— Може и така да е, но докато това трансформиране е в ход, ни предстои битка. Рано или късно — отбеляза Дойл. — Струва ми се, че твърде много разчитаме на магьосничеството.

— Когато се изправям срещу бог убиец, предпочитам да имам поддръка някой магьосник — отвърна рязко Райли.

— Не съм против. Но тъкмо защото ще се изправим срещу бог убиец, трябва да имаме план за битката.

Райли кимна.

— Прав си. Хайде да хапнем, после тръгваме и ще пореботим върху този план в лодката. И студената закуска си е закуска — каза тя, докато седнаше.

Бран махна с ръка към яйцата с бекон върху платото.

— Сега е топла.

— Видяхте ли това? — Райли щастливо отрупа чинията си с храна. — Хубаво е да имаш подръка магьосник. — Тя потупа бедрото на Саша под масата с една ръка, загреба яйца и ги изсипа в чинията ѝ с другата. — Дори когато си малко замаян. Храната ще ти помогне да се справиш, освен това ни чака цял ден работа.

Ще се взема в ръце, зарече се мълчаливо Саша. И въпреки че беше леко замаяна, взе вилицата и започна да се храни.

Саша направи всичко възможно да се успокои по пътя към първата пещера. Предния ден се бе справила добре с гмурканията — дори ѝ беше харесало. Но видението от сутринта я беше разтърсило и напрегнало. Надяваше се хладният влажен вятър и проблясващото на слънцето море да успокоят нервите ѝ. Когато не го сториха, зарови в чантата си за скициника.

— Всичко ще е наред. — Когато тя хвърли поглед към Бран, той потупа с пръст слепоочието ѝ. — Няма нужда да си ясновидец, за да го знаеш. По-добре се отпусни. Тук сме с определена цел и тя не е да се провалим в нещо, което едва сме започнали.

— Подушвам кръв — каза тя тихо. — Чувам писъците, които надават тези създания, когато се изсипват от небето. Усещам лудостта им. Нейните създания, Бран, изтъкани от омраза и лудост. Единствената им цел е да сеят смърт.

— А нашата е животът. Вярвам, че ако животът се бори за себе си, ще спечели. Повярвай в живота! Повярвай в себе си и в това, което е в теб.

— Опитвам се.

Докато обличаха екипите, Сојер закачи на своя и камера.

— Купих я вчера от селото. Снима на дълбочина до шейсет метра. Реших, че трябва да започнем да документираме.

— Аз си водя дневник. — Райли разгледа камерата. — Хубава играчка. Добра идея, Сојер. Снимки и видео?

— Да. Ще направя и едното, и другото, да я видя как работи.

Макар гмуркането да се окаже приятно и красиво, дори забавно, защото Аника изпълни подводни гимнастически номера за пред камерата, не откриха друго, освен обичайното. И макар Саша да се улавяше, че се оглежда през рамо и очаква да види черен облак от

крилати създания, изскачащи от морето, установи, че се чувства все по-уверена по време на гмурканията.

— Хидратирайте се. — Райли бръкна в хладилната чанта за вода, след като бе прибрала използвания си кислороден апарат. — Дотук огледахме три. Сега ще избира аз — добави тя и подхвърли бутилка към Дойл.

— Аз ще разгледам снимките.

— Искам да ги видя. — Аника се сгуши на пейката до Сойер.

Тъй като се бе наклонила към Сойер и бе поставила ръка на рамото му, Саша почувства как го обладава страст. Изненадана от откровената ѝ проява, притеснена, че не я е блокирала, тя се отдръпна леко.

Не че някой може да го вини, помисли си, докато Аника се навеждаше още по-близо. Но да го разбере и да го почувства бяха две различни неща. За да не го притеснява, Саша се премести от другата страна на лодката, където Дойл старателно изучаваше картите.

— Спря ли се на друго място? — попита го тя.

— Възможности много. Трябва да ускорим темпото.

— Което е бавно, защото аз нямам опит.

— Справяш се.

Дойл вдигна очи към нея и тя почувства нещо скрито и старателно пазено.

— Оглеждаш ли се за нещо?

Тя отговори също толкова нехайно:

— Опитвам се да не го правя.

Той взе бутилката с вода, като все така я наблюдаваше.

— В семейството ти има ли и други ясновидци? Обикновено е наследствено.

— Не. Поне аз не знам да има.

Изведнъж Саша си помисли, че не го познава, не и както чувстваше, че вече познава останалите. Дойл беше твърде сдържан. Което означаваше, че и той не я познава. Може би трябваше да се постараят да променят това.

— Пък и семейството ми не е кой знае колко голямо — продължи тя. — И двамата ми родители са единствени деца, виждах бабите и дядовците си само от време на време. Баща ми си тръгна, когато бях на дванайсет. Не можеше да понесе дарбата ми. Мама му се извиняваше

вместо мен, после се извиняваше на мен. Мразех я за това, което не е съвсем честно. Тя правеше всичко по силите си. Но предвид всичко, предпочетох да живея сама, за да не се притеснявам от дарбата си. На място, където мога да се фокусирам върху изкуството. И ми хареса.

Тя погледна към останалите четирима, които се въртяха около камерата на Сојер.

— Но това ми харесва повече. Макар да знам какво може да се случи, какво ще се случи. Това е по-добро. Ами ти?

— Какво аз?

— Имаш ли семейство?

— Не. Вече не.

— Трудно е без семейство. Не го осъзнавах, докато... — Тя отново погледна назад. — Струва ти се, че е хубаво да си сам, преди да осъзнаеш, че грешиш.

— Има си и предимствата. Тревожиш се само за един човек. Искаш да поемеш наляво — поемаш наляво, защото никой не те кара да вървиш надясно.

— Предпочитам да вървя надясно, поне да пробвам да вървя надясно, отколкото отново да съм сама. Харесва ми как Сојер говори за семейството си, особено за дядо си. И Райли и Бран за техните. Те не знаят какво е да си сам, поне не като нас. А Аника...

Тя не можеше да си представи, че Аника е сама, но изведнъж ѝ хрумна, че никога не я е питала.

— Аника? Имаш ли семейство?

— Семейство? — Аника отметна назад дългата си плитка и се усмихна. — Да. Имам шест сестри.

— Шест... — поде Сојер.

— ... сестри? — довърши Райли.

— Да. Аз съм най-малката. Шантала е най-голямата, после Лорели, след това...

— Ти си седмата дъщеря — прекъсна я Бран.

— Татко казва, че е прокълнат. Шегува се — добави тя.

— А майка ти? — Дойл се премести по-близо. — Тя има ли сестри?

— Има шест, също като мен.

— И е най-малката? — Бран хвърли поглед към Дойл, докато Аника кимаше.

— Гледай ти! — Райли върна камерата на Соьер. — Значи си имаме седма дъщеря на седма дъщеря. А притежаваш ли ясновидска дарба, Аника?

— О, не като Саша. Знам някои неща. Просто понякога знам. Знаех, че трябва да съм на брега, за да ме намери Соьер. Да съм тук — в това време, на това място. Затова дойдох. Не обичам да се бия, но знаех, че ще го направя. Саша вижда неща, които помагат. Които предупреждават. Аз виждам само какво трябва да правя.

— Онова, което виждаш, може да помогне — увери я Соьер. — Трябва да го споделяш с нас.

— Искам да помогна. Когато намерим огнената звезда, ще стане по-трудно. Нереза ще се разгневи, че имаме нещо, което тя желае.

— Звучи логично — съгласи се Райли.

— По-добре задай курса, Дойл. — Погледът на Бран бе твърд и блестящ. — Да видим колко можем да я ядосаме.

Не намериха нищо, въпреки че направиха цели три гмуркания. Умората тегнеше над лодката като облак по време на обратния път до пристанището. Саша се помъчи да се отърси от нея, като си повтаряше, че едва са започнали. Едва ли щяха да се натъкнат на наградата без усилия и проливане на пот.

Но чувството за приключение в този ден се бе стопило, останала бе само бледата сянка на страха.

Той изглеждаше заразителен.

Соьер си играеше с компаса, потънал в мисли. Райли се бе навела над дневниците си. Дори Аника бе изгубила част от блясъка си и седеше свита на пейката, вперила неподвижен поглед във водата.

— Ти си ме видяла — каза накрая Бран. — На скалата, в бурята. Да викам бурята. Светкавиците. Може би е време.

— Не! — Паника сви стомаха ѝ.

— Не бива да позволяваш на страха да замъглява преценката ти.

— Наистина я замъглява, но не е само това. В действията ти имаше нещо спешно, неотложно, дори отчаяно. Независимо от опасността, независимо от отсрещната мощ. Не се отнася за настоящето. Не знам кога или защо, ала съм сигурна, че не се отнася за този момент.

— Но ще кажеш, когато моментът настъпи, нали? — Той покри ръката ѝ с длан, преди тя да отговори. — Истината, Саша. Обещай!

— Да. Ще ти кажа, въпреки че ти също ще го усетиш.

Това само увеличи страха, докато се оправяха с апаратурата и екипировката. Имаше нужда да рисува, реши Саша. Да се изгуби в работата за час. Когато Райли спря пред вилата, а Дойл изрева зад нея с мотоциклета си, тя вече бе планирала нова серия за местната флора.

— Отивам в селото — обяви Райли. — Трябва да говоря с някои хора, да ударя една-две жици.

— Мога да дойда с теб — предложи Аника.

— Няма да пазарувам. Не ме чакайте за вечеря — добави тя. — Всъщност изобщо не ме чакайте. Може да си легна с някой готин тип.

— По-добре не излизай сама — промърмори Соьер.

— Мога да се грижа за себе си, каубой! — Кучето завря глава в джипа, завъртя опашка като метла. — Ти ще ме чакаш тук, красавецо. — Макар да разроши козината му, тя го отпъди. — Ще се върна, когато се върна.

Кучето се загледа печално подире ѝ, докато тя се отдалечаваше с джипа, след което облегна едрото си тяло на Аника.

— Всичко е наред. Аз ще играя с теб.

Всички се разотидоха, само Саша остана загледана в праха, който се вдигаше подир джипа по тесния път.

— Какво има? — попита я Бран.

— Не знам. Имам някакво чувство. За нещо.

— Отвори се за него, Саша. — Той постави ръце върху раменете ѝ, потърка ги.

— Не мога да стигна толкова далеч. Тя не го иска. Просто знам, че не ни каза истината — или поне не цялата. Трябва да се освободя от това. Имам нужда да рисувам известно време.

— И аз имам работа.

— Ние не сме истински екип — продължи тя, докато вървяха към къщата. — Нямам предвид теб и мен. Имам предвид всички нас. Снощи ми се стори, че наистина сме близки. Но сега имам чувството, че всички сме се затворили в черупките си. Може би затова нещо не е наред.

— Според мен сме уморени. Имахме тежък ден.

[1] Напротив (фр.). — Б.пр. ↑

[2] Гротескни фантастични същества. — Б.пр. ↑

[3] Основен персонаж във всички сериали, комикси, филми, книги и видеоигри за трансформърите (чуждопланетни разумни машини, които могат да се трансформират в автомобили, камиони, самолети, хора, животни и пр.). — Б.пр. ↑

13

Саша спря да рисува чак когато слънцето прокърви на западния хоризонт. Не успя да се отърси докрай от особеното чувство, но се поуспокои. Надяваше се да види как джипът се връща, докато почистваше четките си, но по неравния тесен път не се задаваше нищо. Искаше й се Райли да се върне, искаше новото й семейство да е събрано под един покрив, колкото й глупаво да звучеше. Но тъй като беше усетила, че Райли иска точно обратното, а знаеше какво е да се нуждаеш от уединение, си наложи да се прибере.

Вероятно пак трябваше да приготви вечерята и не биваше да се мръщи само защото е в лошо настроение.

Но когато пристъпи в кухнята, завари Аника, която старателно режеше чушки.

— Сойер ме учи да готвя. Обичам да се уча.

— Бързо схващаш. Приготвяме зеленчуци по китайски — обясни той на Саша. — Реших да ги метна в уока^[1]. Ако някой зеленчук не ти харесва, не го яж.

— Става. Имате ли нужда от помощ?

— Може да отвориш бутилка бяло. Все едно какво. Малко за уока, малко за нас.

— Добре.

Тревожното й чувство започна да заглъхва, докато гледаше как Сойер показва на Аника техниките на рязане и си отпиваше от виното. Притъпи се още повече, когато Бран влезе в кухнята и я обърна към себе си за целувка.

— Хубаво е — отбеляза Аника с продължителна въздишка. — Хубаво е да се целуваш.

— Тогава да го направим пак. — Бран отново улови Саша, този път целувката беше по-страстна. — Май вече не си уморена. — Макар пулсът й да препускаше лудо, Саша се обърна, за да даде на Бран чаша. — Напредвам с една магия. Още не е готова, но определено напредвам.

— Това е нещо, което човек не чува всеки ден. Напредък с магия.

— В моя свят е различно. — Бран взе виното, което му предложи Саша. — Каквото и да готвиш, Сойер, ухае божествено.

— Още десет минути и ще видим дали и вкусът му е божествен.

— Тъй като днес Аника е помощник-готвач, ние ще наредим масата. — Саша се обърна, събра шест чинии една върху друга и изведнъж си спомни: — Сигурно Райли ще вечеря с някой от своите познати, но трябва да кажем на Дойл, че ще ядем.

— Аз ще ги взема. — Бран пое купчинката от пет чинии. — И ще му кажа.

— Може тя да се върне, преди да седнем на масата.

Аника поглади ръката на Сойер.

— Не се тревожи. Райли е много умна и много силна.

Саша си помисли, че това е отличен съвет, и се опита да го последва. Когато приключиха с яденето — с благодарности към готвача и неговия чирак, тъй като ометоха и последното зрънце ориз — слънцето вече бе залязло, луната, плоска и бяла, беше изгряла.

— Може би двама от нас трябва да идат да я потърсят.

Дойл изви вежда по посока на Сойер.

— С какво?

— Твоят мотоциклет?

— Тя няма нощен час, татенце. Ако беше девица, изпаднала в беда, бихме могли да отидем и да убием дракона. Но тя има берета, боен нож, и е корава жена. Може да се грижи за себе си. Освен това... — Дойл размаха бирата си. — ... ако е решила да се гушка с някой от познатите си, спасителната ни акция само ще я ядоса.

— И аз се безпокоя. Според мен не говореше сериозно, когато каза, че няма да се върне тази нощ. А и... — Саша вдигна телефона си. — ... не отговаря на есемесите ми.

— Отговори на моя — каза Бран.

— На твоя? Кога?

— Преди да сляза долу. Изпратих й един да я питам дали всичко е наред. Тя ми отвърна: тип-топ. Това й бяха думите.

— И какво точно означава „тип-топ“?

— „Добре съм“ — обясни Дойл на Саша. — „Всичко е наред.“

— И добави, че вероятно ще си легне с едно гадже в селото.

— Какво гадже? — Саша се спря, пое си дъх. — Не е наша работа. И Дойл е прав. Ако някой е въоръжен и опасен, това е Райли

Гуин. Неспокойна съм, защото свикнах всички да сме тук.

Тя се надигна, засъбира празните чинии.

— Ще измия чиниите, за да се успокоя.

Когато чиниите не се оказаха достатъчни, тя се зае с кухнята. Търсеше какво още да почисти, когато забеляза, че Бран се е облегал на вратата и я наблюдава.

— Още ли си нервна?

— Не мога да се успокоя.

— Имам нещо, което ще ти помогне. — Той взе бутилка вино, две чаши, после ръката ѝ. — Ела с мен.

— Къде?

— Ще пийнем на терасата. Както ти каза по-рано, сякаш всички сме се затворили в себе си. Може би тази вечер имаме нужда от това. Но според мен ти и аз се нуждаем от друго. Ние имаме среща.

— Среща?

— Да. Питие на терасата на лунна светлина, разтоварващ разговор. А след като те успокоя с помощта на виното, ще влезем вътре и ще ти покажа какво друго мога.

— Нямах нужда от вино за това.

— Истината е, че ти си ми дар от бога, фейд. Но виното и разговорът са хубава прелюдия. Ти си поговори с Дойл на лодката.

— Попита ме дали ясновидството ми е наследствено. Знаеш ли, никога не съм се замисляла за това. — Изненадана от себе си, тя поклати глава. — Никога не съм питала дали някой в семейството ми е имал подобна дарба. Никой не е говорил за това и съм решила, че съм единствената. Странната.

— Има разлика между странна и специална.

— Вече започвам да го осъзнавам. Мисля, че в семейството ни бяхме — сме — затворени в себе си. Ако има проблем, не го споделяй или го замажи с извинения.

— Ти не си проблем и никой не бива — включително ти самата — да мисли за теб по този начин.

— Може би затова е толкова лесно да съм част от това тук — никой не ме смята за проблем. И затова ми беше толкова лесно да се махна. Обичам майка си, но и на двете са ни достатъчни телефонните обаждания, имейлите, редките и кратки посещения. Изглежда, просто нямаме много допирни точки.

— Сега вече би ли я попитала дали в семейството ви има друг с твоята дарба?

— Бих могла, ако почувствам нужда да знам. Тя ще ми каже, ако съм настояща. Не мисля, че ще ме излъже, а ако го направи, ще разбере. Но... — Саша погледна към пълната бяла луна, носеща се над тъмното море. — Вече не ми изглежда толкова важно. — Тя отпи от виното, усмихна се, когато той взе ръката ѝ в своята. — Преди мразех срещите, затова се отказах от тях. Вече е различно.

— Трябва да намерим време за истинска среща.

— Тази е истинска. — По-истинска, по-реална, по-прекрасна, отколкото тя бе имала някога. И съвършена. Нежна нощ, пълнолуние, песента на вълните и ръка, стиснала нейната.

Той отново ѝ подари романтика.

Когато Бран се изправи, Саша също стана, обърна се към него.

— Още ли си напрегната?

— Не. Но май пак ще стана. — Уви се около него и го притегли към себе си. Този път тя притисна устни в неговите. И се наслаждаваше на мисълта, че може да го направи.

— Хайде да се уединим — промърмори — в нашето си място.

— Подлудяваш ме, Саша — прошепна той.

Поведе я към стаята, затвори вратата подире им. Лунната светлина им беше достатъчна, сипеше се бледа и синя в стаята. Двамата сякаш танцуваха, докато Саша обвиваше около него ръце, а той я насочваше към леглото. Тя се надигна на пръсти, за да му поднесе устните си, мислейки си, че е цяло чудо да намери толкова много така бързо. И че може да изключи всичко останало, освен това, освен него. Че то ѝ принадлежи. Че той ѝ принадлежи.

Бран издърпа шнолата от косата ѝ и тя се разпиля. Слънчева светлина, която си съперничеше с лунната. Саша бе като топла коприна в ръцете му и той си помисли, че е истинска благословия да притежава някой толкова открит, толкова честен. Освен на лицето и формите, които го притегляха — бяха го притегляли от самото начало — той се наслаждаваше на благородството и куража ѝ, който тя не разпознаваше.

Не би могъл да има по-добър партньор в това рисковано начинание. Ръцете ѝ, тези силни ръце на художник, се плъзнаха под ризата му и подпалиха нови огънове от страст. Той я положи на

леглото, напомняйки си, че трябва да е много нежен. Тя все още бе олицетворение на невинността.

Саша се премести над него, възпротиви се на контрола му дори с това обичайно движение. И като се усмихна, прокара връхчетата на пръстите си по лицето му.

— Толкова добре познавам това лице. От толкова много сънища. То ме ужасяваше.

— Защо?

— Ами ако... — Тя плъзна пръст по скулите му, по устните му, по очертанията на челюстта му. — Ами ако мога да създам идеалния си любовник? Мъжа на мечтите ми? Но той ще е само там. — С въздишка тя опря чело в неговото. — Върху моето платно, в главата ми. Само там. А когато се събудя или оставя четката, ще съм сама.

— Не си сама.

— Мислех си, че е най-добре да съм, и затова се убеждавах, че ми харесва да съм. — Тя го целуна лекичко по устните. — А сега искам толкова много. Но малко се плаша. — Прокара устни по местата, където се бяха плъзгали пръстите ѝ. — Толкова пъти ни сънувах така. Ще се опитам да ти покажа.

И както го бе сънувала, тя докосна устните му със своите, много нежно. Веднъж, два пъти, преди да издърпа ризата му през главата и да я свали. Тялото ѝ се отдаваше напълно на удоволствието, всяка частица от него. Целувките ѝ изкушаваха, наподобяваха фино докосване с четка.

Устните ѝ се плъзнаха по челюстта му, надолу по силния му врат. Тя усети пулса му, хареса ѝ, че успява да го ускори.

Усети властта си и удоволствието да се движи надолу, да изучава тайните му, както той бе научил нейните.

Бран сви ръка в юмрук отзад на гърба ѝ, бореше се с бруталното желание да разкъса ризата ѝ. Реши да я остави тя да определя ритъма и тона и бавното ѝ и — да — мечтателно изучаване го изпълни с мъчително удоволствие.

Тя го разсъблече — на лунната светлина, в сенките, с въздишки и нежен шепот. И потопа и двамата в море от наслада. Въздухът около тях сякаш се сгъсти, движенията им станаха забавени, пулсът им отекваше в тишината.

Тялото ѝ отново се плъзна върху неговото, бавно и страстно, устните ѝ се впиха в неговите. Този път целувката не беше като фин допир на четката, а силно, дълбоко сливане, което го изпълни с емоция и тялото му се изви от удоволствието.

Тя се надигна, обляна от лунната светлина, отметна назад косата си и като кръстоса ръце, започна да сваля ризата през главата си. Когато той се опита да ѝ помогне, тя поклати глава и продължи да се съблича, както бе съблякла и него. Бавно, мъчително.

— Като в съня ми — напомни му тя.

Продължи по същия начин, сега го възседна, както го беше направила преди — без да откъсва очи от него, поглъщайки го бавно, постепенно.

Той чу как тя затаи дъх, когато ръцете му докоснаха гърдите ѝ.

— Искам да... искам да...

Тя се залюля, започна да го язди.

Подлудяваш ме, беше казал той, но не знаеше до каква степен тя може да го контролира. Бран беше очарован, омагьосан, неин пленник, когато тя го пое с полюшващи бедра. Синкави лъчи лунна светлина докосваха нежно кожата ѝ, косата ѝ беше бледа завеса от мека слънчева светлина. А тялото ѝ ту бе гальовно като вода, ту опънато като тетива.

Когато Саша достигна върховното удоволствие, той се надигна, прегърна я страстно. Със сърце, допряно до нейното, я облада отново и се остави да полети заедно с нея.

Продължи да я държи в прегръдките си, галеше косата ѝ, гърба ѝ, опитваше се да възвърне силите си. Никоя жена не го беше завладявала до такава степен, не беше сливала толкова дълбоко тяло, сърце и ум с неговите. Той не беше съвсем сигурен как точно се чувства.

После тя прошепна името му, само името му, и той реши да остави размишленията за по-късно.

— Тези твои сънища...

Тя се засмя, въздъхна.

— Те са отпреди три месеца.

— Значи имаме доста да наваксваме. — Той се отпусна назад, за да я погледне. — Но сега на теб ти се спи. Личи си.

— Отпусната съм.

— И двамата трябва да се отпуснем. Утре ще е също толкова трудно, колкото и днес.

— Дали Райли се е върнала? Може би е добре да проверя.

— Сутринта ще е тук.

Той я остави да легне до него, гушна я. А когато тя се унесе, стана внимателно и се залови за работа. Час-два, помисли си, и ще има нещичко, което би могъл да използва, ако на сутринта тя отново получи видение.

Отдели повече време, отколкото бе възнамерявал, и изчисли, че ще може да спи до нея три часа, преди да съмне. Силата, която бе извлякъл, все още караше кожата му да настръхва. Може би затова тя промърмори в съня си, потрепери лекичко. Той отново я гушна, за да успокои и двамата, докато се унесе заедно с нея.

Събуди се в тъмното.

Тя стоеше на лунната светлина, тялото ѝ бе напрегнато и обърнато към френския прозорец.

— Какво има?

— Те идват! Ставай, облечи се! Нямаме много време!

Той махна с ръка, за да стане по-светло. Пак ходи насън, помисли си, когато забеляза очите ѝ.

— Кой идва?

— Кучетата ѝ! Нашите го знаят. Не ги ли чуваш да вият? Побързай! — Тя грабна дрехите си, заоблича се припряно, докато той ставаше от леглото.

— Къде ми е лъкът? — попита рязко.

— Лъкът ти?

— Ето го! — Тя взе... нищо. Направи движение, сякаш премяташе презрамка през рамо. — Побързай, Бран, трябва да събудим останалите.

— Добре. — Той си навличаше панталоните. — Остани тук. Саша, изчакай ме!

— Побързай!

— Остани тук! — Той излезе, потропа с юмрук по вратата на Сойер. — Ставай! — извика силно. — Събуди останалите. Нещо идва!

Не изчака и пое към стаята си, преди Сойер да отвори вратата.

— Какво става?

— Не знам какво. — Бран продължи да върви. — Но събуди останалите и се въоръжете.

Той се зае да приготвя риза, нож и няколко от шишенцата с отварата, която току-що бе направил. Трябваше да престоят още няколко часа, но се налагаше да ги използват и така.

Когато се върна в стаята на Саша, тя си надяваше ботушите и якето. Все още сънena, помисли си той, но изглеждаше... по-силна, по-смела.

За миг се поколеба, но когато чу Аполон да вие — в гласа му звучеше продължително, мрачно предупреждение — той разбра, че не може да я остави да ходи насън.

Отиде до нея, постави ръце на раменете ѝ.

— Събуди се! — нареди ѝ. — Събуди се веднага!

Тя примигна, отстъпи леко назад.

— Какво става?

Аполон отново зави и в отговор се чу друг вой. По-дълбок, по-див.

— Не сънувам — каза тя.

— Вземи това! — Той пое ръката ѝ, постави ножа в нея. — Омагьосан е. Довери му се, повярвай и в себе си. Искам да стоиш близо до мен, Саша!

— Те идват. Онова, което видях тази сутрин.

— И аз мисля така. Няма да рискуваме да останем в къщата и да чакаме да видим какво ще направят.

— Не. — Саша погледна към ножа, блестящото сребърно острие. И се замоли ръката ѝ да не затрепери. — Останалите!

— Идват. Ти ни предупреди навреме. Стой близо до мен! — повтори той и се упъти към френския прозорец.

Вятърът нахлу в стаята и внесе едва доловимо зловоние. Саша се възхити на смелостта на Бран, когато го видя да излиза навън без капчица колебание. Пое си дълбоко дъх, стисна ножа и го последва.

— Затвори след себе си! — нареди ѝ той, докато оглеждаше внимателно морето и небето. — Засега не виждам нищо. Но...

— Те идват! Ти беше прав. Трябва да ги причакаме по-далеч от къщата.

— Където има повече пространство — допълни Дойл, докато крачеше към тях по терасата с развят около коленете шлифер. — Да идем при маслиновата горичка. Можем да се скрием там при нужда. — Той подуши въздуха като вълк. — Ама че воня!

— Не е дамски парфюм. — Сойер ги приближи заедно с Аника с пистолет на всяко бедро.

— Заклучих Аполон — осведоми ги Аника, докато той продължаваше да вие. — Може да пострада, ако излезе.

— Всичко ще е наред. — Сойер я стисна лекичко по рамото. — Райли не се е върнала, затова сме с един по-малко. Но... — Той потупа пистолетите си. — ... ние сме готови.

— Около час преди съмване — отбеляза Дойл, докато слизаха заедно по стълбите. — Преходно време, така да се каже. Може би това имаше предвид?

— Не знам. — Саша поклати глава. — Но лунната светлина избледнява, нали? За тях това е предимство.

— Или за нас. — Бран извади шишенцата.

— Какво е това? — попита Сойер.

— Нещо, което исках да довърша, но се налага да го използваме както е сега. Трябва да поставя шишенцата в четирите точки на компаса.

— Ето! — Саша показва облака, който се носеше по небето. — Те идват!

— Добре, дръжете ги по-далеч от мен. И от нея — добави Бран, — докато подрежда шишенцата. Ще подгоним колкото може по-голям брой към точките. Така ще изравним силите.

Саша искаше да го извика обратно, когато той хукна, но Дойл вече раздаваше заповеди:

— Подредете се в кръг! Накарайте ги да дойдат към нас, докато Правещият магии си свърши работата!

Сойер извади и двата си пистолета.

— Няма проблем!

Вятърът се превърна във вихрушка, фучеше между дърветата. Разнесе се див вой. После се чуха пронизителните писъци на онова, което се задаваше от морето.

Страхът напираше да се откъсне от гърлото ѝ в подобен писък. Дъхът ѝ свистеше уплашено, когато Дойл застана до нея.

Не мисли, нареди си тя. Ако си позволиш да мислиш за онова, което идва, може да побегнеш. Помни! Помни сънищата с битките, с борбата!

Първите изстрели отекнаха в нея и тя видя как две от телата проблясват, изпадат от зловонния облак. Последваха ги още и още, докато въздухът замириса на барут, изпълни се с гъст пушек.

Но продължаваха да ги заливат като вълна, въоръжени със зъби и нокти.

Тя едновременно чувстваше и виждаше рязкото замахване на сабята на Дойл, която отделяше противни глави от телата им. Докато изстрелите ехтяха, а Аника раздаваше яростни ритници, Саша усети, че ръката ѝ, краката ѝ, юмрукът ѝ знаят какво да правят.

Тя сечеше, удряше, завърташе се. Кръвта, която се стичаше от димящите тела, беше като бързо парливо ужилване. Саша не виждаше Бран, докато сечеше с ножа, и се молеше да не са го надвили. С яростно ръмжене Аполон се стрелна край нея, скочи и впи зъби в едно от крилатите кучета, разтърси го. Тя едва не напусна позицията си, когато видя как част от облака се откъсва, за да го нападне.

От сенките връхлетя тъмен силует, извиси се над Аполон, който дереше с нокти и щракаше с челюсти. Сабята на Дойл изсвистя зад гърба ѝ миг преди зъбите да се забият в плешката ѝ.

— Пази си гърба, русокоске!

Думите отекнаха в главата ѝ заедно с изстрелите, писъците, воя, докато тя замахваше с ножа, за да прониже едно от създанията на Нереза.

Изведнъж разбра какво трябва да направи.

— На север. Бран иска да ги изтласкаме на север — извика тя.

Направи го веднага — втурна се натам. Като ругаеше, Дойл си запробива път след нея. Аполон се стрелна край тях, следваше по петите черното куче — сега тя видя, че не е куче, а вълк.

Разнесе се пистолетен откос, разкъсвайки криле, раздробявайки тела, но те продължаваха да идват.

През димната завеса Саша видя Бран — стоеше с вдигнати ръце, сякаш викаше зверовете при себе си. Тя усети как я пронизва страх, изкрещя разтреперено името му. Но той не помръдна дори когато облакът убиец се спусна към него.

— Пазете се! — изкрещя той.

Разтвори широко ръце.

Светлината проблесна, червена като кръв, гореща като адови езици. Силата ѝ щеше да запрати Саша назад, ако Дойл не я беше уловил за ръката. Заслепена от нея, тя разчиташе само на инстинкта си и спомените от сънищата.

— На изток! — извика задавено, загуби равновесие. — По посока на часовниковата стрелка! Подгонете ги натам!

Всичко се завъртя в лудешка вихрушка — безумието на смъртта и битката, горещата кръв, вонята на пушек. Светлината проблесна отново, доби форма на гъба и изпълни света със своята мощ и обреченост. В косата на Саша се впиха остри нокти. Докато се бореше с тях, вълкът скочи. Писъкът на нападателя ѝ заглъхна в челюстите му, после звярът се изгуби в гъстия дим.

Сега светлината експлодира от юг и този път силата ѝ я повали на земята. Задъхана, с кънтящи уши, тя успя да се изправи на крака. Усети, че е изгубила напълно чувството си за ориентация.

Вой, стрелба, писъци, викове — всичко бе заглушено от мъглата. Саша различи сенките на онези, които се биеха редом до нея, грозните безформени силуети на нападателите. Насочи се към тях, но внезапно пърхане на криле ѝ отрязва пътя и тя трябваше да отстъпи.

В този момент ръката на Бран се уви около нея и едва не я вдигна във въздуха за втори път.

— Много си близо! Стой зад мен! Зад мен, Саша, и покрий очите си!

Тя усети как светлината залюля земята под краката ѝ, отекува болезнено в цялото ѝ тяло. Въпреки че бе закрила очи с ръка, тази червена светлина изпълни главата ѝ.

Силата, която той бе освободил, подпали кожата ѝ, проникна в кръвта ѝ.

Краката ѝ омекнаха и тя се свлече на колене, зарови пръсти в тревата, докато земята се люлееше.

— Стой настрана! — извика той. — Стой зад мен и ме остави да довърша!

— В моята светлина да изгорите! Чрез нашия гняв да се стопите! Нека онова, което ви е създало, да види силата ни, нека знае, че в този час, както е предречено от нашата ясновидка, ще натирим кучетата ѝ обратно в ада. Чрез силата, която ми е дадена — да бъде!

Последва ужасен писък, сякаш изригнаха хиляда побеснели гласове. Не бяха хиляда, осъзна Саша. Само един.

Нереза.

— Ранена ли си? — Бран ѝ помогна да се изправи на крака.

— Не знам. Ти кървиш! — Лицето му, забеляза тя. Ръцете му, дланите му.

— Май всички сме така. Но за тази вечер приключихме. Чакай да изчистя малко от проклетия дим — каза той, но от него изникна Сойер, прегърнал здраво Аника през кръста.

— Ранена е. Кракът ѝ е най-зле.

От раната, спускаща се от коляното и стигаща до глезена, сълезеше кръв.

— Да я вкараме в къщата! Къде е Дойл?

Нещо изръмжа, ниско и свирепо.

— Проясни се! — извиси глас Бран и махна с ръка към мъглата.

Сойер отново извади пистолета си.

Вълкът стоеше до Аполон. Голямото бяло куче лежеше на хълбок, кожата му бе сплъстена от кръвта, дъхът му бе примесен със стенания.

Дойл отстъпи крачка назад, впери очи във вълка, от вдигнатата му сабя капеше кръв.

— Не! Недей! — Саша мина напред, за да го спре.

Аника се отдели рязко от Сойер и накуцвайки, се втурна към Дойл. Пъхна се под сабята му и обви с ръце вълка, докато Сойер тичаше след нея.

— Аника! Какви ги вършиш?!

Искаше да я издърпа на безопасно разстояние, но тя не се пускаше от вълка, затова Саша отиде при тях и избута Сойер настрана.

— Спри! Просто спри! Това е Райли.

— Тя е ранена. И Аполон също. — Аника загали и двамата, като им говореше мили думи. — Помогнете им.

— Сигурно се шегуваш! — Сойер пъхна пистолета си обратно в кобура. — Райли е върколак?

Вълкът му се озъби и той отстъпи предпазливо крачка назад.

— Спокойно, момиче! Аника, трябва да те внесем в къщата, да спрем това кървене.

— Първо Аполон! Той е невинна душа. Дойде да ни помогне, а това не е негова битка. — Тя обърна умоляващи очи към Сойер. — Моля те!

— Добре. Разбира се. Добре. Само не ме хапи — предупреди той вълка. — Просто ще видя колко зле е ранен.

— Нека да видя какво мога да направя още тук. — Бран приклепна, прокара ръце над Аполон. — Голяма тайна си пазела от нас, доктор Гуин. Не е зле, не, не е зле. — Той облекчи болките на кучето. — Но дори повърхностните рани може да се инфектират и това важи за всички ни. В къщата имам неща, които ще свършат работа.

Докато говореше, избледняха и последните звезди. Слънцето вече оцветяваше хоризонта на изток. Вълкът зави — продължителен вой, който можеше да е от болка или защото животното тържествуваше.

И започна да се променя.

Клекна, мускулите и козината му потрепериха. Костите сякаш сменяха местата си, променяха формата си. Само очите останаха същите. С разцъфването на светлината се появи жената.

Райли седеше гола, с ръце, увити около коленете, които притискаше плътно към гърдите си.

— Майко мила!

Възклицанието на Сойер накара Райли да вдигне глава.

— Не че съм от свенливите, но може ли някой да ми даде дреха? Наложил се да оставя раницата си в джипа.

Без да каже дума, Дойл свали шлифера си, подхвърли го към нея.

— Благодаря! Може ли да ми спестите въпросите, коментарите и забележките си, докато влезем вътре и преценим състоянието на пациентите? Не е страшно, както ти каза — обърна се тя към Бран, — но го боли.

Все така мълчаливо Дойл се наведе, вдигна тежкото тяло на Аполон. Райли пъкна ръце в ръкавите на шлифера, уви го около себе си и замърмори успокоително на кучето, докато вървеше редом с Дойл.

Аника направи три крачки с куцукане, преди Сойер да я вдигне и понесе към къщата.

— Райли била върколак!

— Ликан^[2] — тросна се тя през рамо. — Наречи ме още веднъж „върколак“ и ще те накарам да съжаляваш!

— Можеш ли да ходиш? — обърна се Бран към Саша.

— Да. Просто съм... и аз не знам.

— Откъде знаеше, че това е Райли?

— Просто знаех. Когато той — тя — излезе от тъмнината, вече знаех. Но не се изненадах. Сега просто се чувствам отпаднала.

Докато слънцето се издигаше, тя, която преди седмица никога не бе държала каквото и да било оръжие в ръка, вървеше обратно към вилата, стиснала нож, все още влажен от кръвта.

[1] Дълбок тиган, използван за бързо пържене с разбъркване. — Б.пр. ↑

[2] По-усъвършенствана форма на върколак, която може да контролира трансформирането си от човек във вълк. — Б.пр. ↑

— Първо Аполон. — Все още облечена в шлифера на Доул, Райли седна на пода и взе главата на кучето в скута си.

— Ще ми трябват някои неща — започна Бран. — В стаята си имам подходящите лекарства.

— Аз пък имам комплект за първа помощ. Не е вълшебен, но може да свърши работа.

— Ще взема и него. Трябват ни много хавлиени кърпи, но засега ще оставим раните да кървят.

Когато Бран излезе от стаята, всички заговориха едновременно. На Саша ѝ се стори, че думите им блъскаат като малък чук по слепоочието ѝ.

— После ще говорим! — каза тя остро и всички млъкнаха изненадано. — Доул, хавлиени кърпи! Соьер, остави Аника на масата! — Докато изстрелваше заповеди, махна купата за плодове от масата и извади най-голямата тенджерата от един шкаф. Завъртя кранчето, за да я напълни, пъкна ръце в косата си и се обърна. — Соьер, донеси на Аполон купичка с вода и няколко от кучешките му бисквити. Ако Бран му даде лекарство, така ще го преглътне по-лесно.

— На твоите заповеди, капитан Саша! — промърмори Райли.

— Просто импровизирам. — Тя взе няколко кърпи от Доул и сгъна една под крака на Аника, за да го повдигне. И въздъхна облекчено, когато Бран се върна.

Той кимна, когато тя сложи тенджерата с вода да заври.

— Добре си се сетила. Но хайде малко да ускорим нещата. — Той направи жест с ръка и водата закипя. — По десет капки на всеки от тези три шишенца. В този ред — заобяснява той на Саша. — Кафяво, синьо, червено. Точно десет. Можеш ли да го направиш?

— Да.

Той коленичи до кучето.

— Гледай да не лае и да не мърда — каза той на Райли и прокара ръце по гърба на Аполон. — Първо трябва да почистя раните му, да

отстраня всички отрови. Той как успя да се измъкне от къщата?

— Счупи стъклото на прозореца. Ще трябва да го оправим — добави Райли с крива усмивка. — Не ми се ще да изгубим депозита за наема.

Той я потупа успокоително по рамото.

— Саша, ти готова ли си?

— Да, точно по десет, от кафявото, синьото, червеното.

— Сега се отдръпни от тенджерата.

Бран протегна ръка към тенджерата и вторачи поглед в нея. Промърмори някакво заклинание и от врящата вода проблесна светлина, изригна, после се завъртя в кръг и се върна обратно, както се завихря водата в мивката, докато влиза в канала.

— Сега една от големите чисти бутилки. Дръж я пред теб. Не се безпокой. Ще я улуча.

Отварата му се надигна от тенджерата, стрелна се към бутилката.

— Сега следващата — каза той и повтори процедурата.

— Дай едната на Сойер. Ти я излей, но бавно, върху раната на крака ѝ. Продължавай, докато кръвта се изчисти. Малко ще боли, скъпа — предупреди той Аника.

— Нека аз да го направя. — Дойл взе бутилката от Саша. — Защо не се притиснеш към него, красавице?

Аника кимна и скри лицето си в гърдите на Сойер.

— Донеси ми онази бутилка, Саша. Двете заедно гледайте кучето да е спокойно и да не мърда.

Докато той работеше, Саша почувства болката на Аполон — приличаше на бавно изгаряне — и страха му от нея. Кучето потрепери под ръцете ѝ, обърна глава към Райли и изскимтя, пак и пак, сякаш я молеше да спре болката.

Саша почувства и болката на Аника — рязко затопляне, като тънка огнена линия.

Почувства и едва потисканата ярост на Сойер, хладния самоконтрол на Дойл, борбата на Райли със сълзите ѝ. И пълното фокусиране на Бран. Почувства бушуващите им емоции, както я бяха наобиколили — тяхната болка, мъка, решимост. Прииска ѝ се да се отдалечи от тях, да се изолира. В този миг ръката на Бран докосна нейната.

— Почти свършихме — каза тихо. — Почти сме готови. Ще издържиш ли още малко?

Тя кимна. Бликнаха сълзи — сълзите на Райли, осъзна тя, и почувства как се стичат по собствените ѝ бузи.

— Още веднъж, Дойл. Сега няма да пари толкова. Ето, вече е почисто. Каквото гори, се отмива, каквото почернява, се излива в светлина!

— Не искам да спирам, Саша, но ми трябва бутилката — онази, която ти ми донесе, когато имах нужда от нея. Четири капки във водата за Аника, след това дай бутилката тук за Аполон. Нали разбра?

Тя изпълни нарежданията му и накара Аника да изгълта сместа.

— Изпий я цялата! После е мехлемът, нали?

— Точно така.

Когато Бран кимна, тя извади мехлема от ковчежето му, подаде го на Сойер.

— Ще ми трябва за Аполон, когато свършите. Колко капки за Аполон? Мога да ги сложа в купичката му за вода.

— Още четири. Гледай да я изпие цялата, Райли, после намажи раните му с мехлема. Той ще заспи — добави Бран. — И докато спи, ще се излекува.

Отново се изправи, отиде при Аника.

— Това е добре. Виж, вече започва да заздравява. Сега ми кажи къде другаде те раниха, скъпа.

Щом се погрижи за раните ѝ, той се обърна към Саша.

— Ти също. Дай да те погледна.

— Само драскотини. Нищо особено. Заради ножа е, нали? Ножът, който ти ми даде.

— Радвам се, че е свършил работа. Не бях съвсем сигурен — призна той, докато вдигаше ръката ѝ, след което се зае да обработи драскотините, спускащи се от рамото ѝ.

— Сойер има по-лоши. Но ти... — Той погледна към Дойл. — Ти нямаш никакви рани.

— Чист късмет, предполагам.

Не, помисли си тя, и тук имаше неразкрити тайни.

— Раните на Райли минават от само себе си!

— Рани, нанесени, когато съм във формата на вълк, се лекуват бързо. Едно от преимуществата. — Тъй като Аполон заспа, тя се

надигна. — Знам, че имате въпроси, но първо трябва да хапна нещо. Докато се променяш, все едно спринтираш на маратон — освен всичко останало — и се чувствам отпаднала.

— Тъй като въпросите са много, биха могли да почакаат, докато почистим. Къде е най-лошата ти рана, Сойер? — попита го Бран.

— На гърба ми.

Райли отвори широко хладилника, грабна буркан с маслини — първото, което видя.

— Ще си взема набързо един душ и ще се облека.

Когато избърсаха цялата кръв и кухнята отново стана чиста, а Саша също си взе душ, самата тя беше прегладняла.

Слезе долу и завари Райли и Бран заедно да приготвят закуската.

— Реших, че мога да ям, докато готвим.

— Цветът ти се възвръща. — Саша отиде направо при кафето.

— Да, понеже напълних тумбака. Вижте, съжалявам. Знам, че сте ми ядосани, разбирам ви и съжалявам.

Саша само кимна и изнесе кафето си навън.

— Ти лесно се сприятеляваш, нали? — каза Бран, докато трупаше планина от яйца върху платото.

— Май да.

— Тя обаче не е имала приятелка преди теб.

— По дяволите!

— Изнеси това отвън. Аз ще донеса останалото. Можеш да ни обясниш всичко, докато се храним.

Тъй като не знаеше откъде да започне, Райли напълни чинията си и започна да се храни лакомо, докато се засити напълно.

— Може би просто трябва да задавате въпроси, да ми дадете нещо като начален старт — предложи тя.

— Ухапана ли си? — попита я Сойер.

— Не, наследствено е.

— Значи идваш от семейство на върко... на ликани?

— Точно така. Нека първо си изясним нещо — ние не ядем хора. Не ги хапем и не ги ядем. Не че между нас няма бандити, но моята глутница — моето семейство — не ловува и не убива. И не се интересуваме от създаването на още ликани чрез инфектиране. Правим ги по старомодния начин. Чифтосваме се.

— А чифтосват ли се с хора? — полюбопитства Аника.

— Човек не знае в кого ще се влюби, нали? Така че, да, случва се.

— Могат ли да се раждат деца?

— Разбира се. Но са наполовина ликани, така че всички се обучават за промяната. Първоначалната трансформация се извършва през пубертета — който и без това те разтърсва из основи. Голяма церемония, подаръци, празнуване. Нещо като бар мицва. Всяко дете полага клетва да не ловува, да не убива, да не инфектира.

— Случвало ли се е някой да наруши клетвата?

Тя погледна Дойл.

— Разбира се. Тези, които го правят, ги наказват или прогонват, в зависимост от престъплението и обстоятелствата. Ние сме социални животни. — Тя погледна към Аполон, който дремеше кротко в краката ѝ. — Най-лошо е да те прокудят — по-лошо и от екзекуция. Ние сме цивилизовани — имаме правила, закони. Три ноци месечно...

— Нощта преди пълнолунието — додаде Сойер. — Предната и следващата нощ.

— Да, три ноци — освен в случай на синя луна, тогава имаме шест — се трансформираме от залез до изгрев. И през това време постим.

— И се трансформирате както го направи ти. За бога, Райли, можех да те застрелям! — Сойер я смуща в ребрата. — Размина ти се на косъм.

— Нямах да пострадам особено, освен ако куршумите ти не са сребърни.

Изражението му се промени — беше едновременно озадачен и очарован.

— Истината ли казваш? Сребърни куршуми?

— Сребърни куршуми, сребърно острие. Ще боли, ако те прострелят или прободат с нещо друго, но няма да е фатално.

— Ти ни изостави — каза тихо Саша. — Вместо да ни се довериш, ни излъга и ни изостави.

— Не се отдалечих много и се върнах веднага щом осъзнах какво се случва. Не можех да рискувам да остана тук. Най-малкото Аполон щеше да усети предстоящата промяна. Да подуши вълка в мен. А и какво би станало, ако се заключа в стаята си и някой от вас все пак влезеше?

— А ако просто ни беше казала истината — контрира я Саша, — както аз ти казах моята? Бран отначало също не споделяше нищо и знаеш колко неприятно бе това. Заедно сме от цяла седмица, бием се заедно. Вече два пъти. Ако днес преди съмване можеше да се измъкнеш, щеше да го направиш.

— Щях да се опитам — призна Райли. — Но едва ли щеше да ми е от полза. Ти знаеше, Саша. Ти знаеше още преди да стана пак Райли. Това донякъде ме успокоява. Защото съм дала клетва, Саша. Свещена клетва, която съм положила на дванайсет. Не се разкриваме, не и без разрешение от Съвета на законите.

— А ако го направите? — попита я Бран.

— Наказанието, първото нарушение... Затварят те за три цикъла, никакъв контакт. Може да не изглежда кой знае какво, но да те оковат, докато си вълк? Ужасно е. Освен това губиш честта си и доверието на околните.

— Клетвата е священо нещо — промърмори Аника.

— Да, така е. Малко е късно за това, но преди три дни поисках разрешение. Такава ни е политиката, провеждат се сериозни дискусии и спорове. Мислех си, че ще го получа, като се има предвид какво правим, но са нужни няколко седмици, за да се преодолее системата.

Аника попита съчувствено:

— Ще те накажат ли?

— Малко вероятно. Аз съм поискала официално разрешение и съм нарушила клетвата си само защото сме били нападнати. Някои от членовете на съвета са доста консервативни, но накрая гласовете ще са в моя полза. В най-лошия случай ще отложат присъдата, а ако намерим звездите, ще им е много трудно да затворят някой, който е помогнал за откриването им. И в двата случая ще се справя.

— Значи си искала разрешение да ни кажеш? — попита Саша.

— Това отнема време, повярвай ми. Нямах да оцелеем като вид, ако не пазехме онова, което е тайно и священо. Нужно е да следваш определен ред, когато искаш да споделиш какъв си — при това повечето молби се отхвърлят. Но това, което правим тук, е много важно. Сигурна бях, че ще получа разрешение преди следващия си цикъл. Искях да го изчакам, но се наложи да се разкрия.

— Клетвата е нещо священо. Приемам обяснението ти.

— Все още си ми ядосана.

— Ще ми мине. Имахме нужда от теб снощи. Ти дойде, би се заедно с нас.

— И сритахме доста задници — отбеляза Сойер.

— Твърде лесно беше — каза нехайно Дойл и продължи да се храни.

— Лесно? — Сойер се намръщи през масата. — И на това му викаш лесно?

— Само един от нас — като изключим кучето — е със сериозни наранявания, прогонихме ги за няма и двайсет минути. — Той погледна към Бран. — И ти мислиш така, нали?

— Да, Нереза ни провери, за да види какво имаме, какво бихме направили. Следващия път ще е по-трудно. Мислих за това.

— Мислил си, значи! — възкликна Саша и стана рязко от масата. — И това ако е екип! Все говорим, че трябва да сме единни, но не сме. Снощи се бихме, но не бяхме едно цяло. Ти ми даде ножа, който притежава известна защита, а дори не ми обясни свойствата му.

— Не бях сигурен дали съм успял — оправда се Бран.

— Не ми каза — повтори тя. — Не ни каза какво правиш със светлината. Не ни каза, че притежаваш изключителни способности, докато не се наложи. Точно както и Райли не ни каза коя е. Разбира се, за това си има причини. Винаги има причини. Сигурна съм, че и останалите имат добри причини да не издават тайните си. Продължавайте в същия дух, щом така искате. Но аз знам, че нямаме никакъв шанс да спечелим тази битка, ако не станем истински отбор. Крайно време е да решите как ще постъпите, иначе следващия път тя ще ни изпепели.

Саша се отдалечи от масата, изкачи стъпалата към терасата и затвори френския си прозорец с решително щракване, за да има това, което бе търсила винаги.

Спокойствие и уединение.

Заспа. Беше водила битка, лекувала ранените, почиствала кръвта и завърши сутринта с четене на конско на „екипа“ си.

Затова заспа и се събуди, чувствайки се по-отпочинала — но пак толкова ядосана.

Ако планираха да ходят да се гмуркат по-късно, помисли си тя, трябваше да минат без нея. Тя възнамеряваше да се разходи по брега, да порисува малко и да мисли много.

Сложи каквото ѝ бе нужно в една платнена торба и излезе. Бран се появи на терасата секунди след нея.

— Отивам да се поразходя — каза му тя.

— И аз имам нужда от същото — трябва да събера някои неща за отварите си. Ще ми помогнеш ли? — Той я приближи. — А ако ми отделиш малко време след това, ще ти покажа как работя. Ще ми бъдеш от полза.

— Нима? Досега се справяше чудесно и сам.

— Така е. Но малко помощ винаги е добре дошла. Беше права за всичко, което каза. Не мога да говоря от името на останалите, но ти обещавам, че помежду ни няма да има повече тайни. Не беше толкова въпрос на доверие, Саша, колкото на навик. Сега те моля за помощ и полагам усилия, за да свикна да го правя.

— Тогава ще е чиста проклетия да откажа. Мисля, че вече съм изразходвала дажбата си за деня.

— Но я изразходва добре. Трябва да взема торба за билките и нещо, с което да ги бера.

Той се върна с торба, праметната през рамото му, и ножа, който ѝ беше дал преди, този път в груба кожена кания.

— Трябваше да ти кажа как го заредих със сила. — Бран го закачи на колана ѝ. — Но не знам дали пак ще издържи, ако тя предприеме различен вид атака.

— Ще разберем, когато му дойде времето.

Той я улови за ръката, докато слизаха по стълбите.

— Вече не се боиш.

— Част от мен все още е ужасена. Признавам, че тази сутрин исках да избягам с писъци. Не знам защо се отказах — но се радвам, че го направих. Къде са всички останали?

— Райли спи. Снощи почти не е спала. Според мен се притеснява какво ще отсъди тоя техен съвет, макар да не го показва.

— Ако вземат решение да я накажат, ще трябва да минат през нас!

— Чуй се само! Толкова си гневна!

— Няма смисъл да ѝ се сърдя, но все още мъничко ме е яд на нея. Знаем какво е да имаш тайни и въпреки това...

— Ти сподели своите с нея, с мен. А ние не го направихме.

— Разбирам защо. Все още ме боли, но ви разбирам.

— Ще ти кажа нещо, което може да те зарадва — когато ти стана от масата, Сојер изглеждаше замислен и неспокоен. Явно има още нещо, което не е споделил с нас, и води вътрешна борба дали да го направи, или не. Аника? И там се крие нещо дълбоко.

— Знам, че тя е готова да се раздаде. Дойл...

— Да, Дойл. Каквото и да крие, ще продължи да го прави, докато не реши, че е време да изплюе камъчето. Но аз му вярвам.

— Защо?

— Защото е истински боец. Ще се бие до последния си дъх и ще защитава всички, които се бият редом с него. А това включва и кучето. Той пренесе Аполон дотук след битката.

— Прав си. — Саша въздъхна. — Прав си, обяснението ти е добро. За момента. Какво ще търсим сега?

— Някои растения и корени, а на връщане ще наберем подправки от градината. И костите са хубаво нещо, стига да намерим такива.

— Кости?

— На птици, гущери, малки бозайници. Естествени неща, които може да използвам за целите си. Ще трябва да поръчам някои от по-сложните съставки или неща, които не растат тук, но можем да увеличим запасите ми. Ето, за начало, тези макове.

Той ѝ обясни как да бере растенията, корените, листата. Щом ѝ покажеше нещо непознато, тя го скицираше.

Когато се върнаха във вилата, ѝ показа как да използва хавана и чукалото, как да затваря в буркани и да слага етикети.

— Не всичко е щракване с пръсти или движение на китката. — Тя отбеляза стъпките за дестилиране на мака в своя скицник.

— Силата трябва да дойде от работата, от отделените време и старание. От желанието — добави той, — както е при всички важни неща. Свикнал съм да правя тези неща сам — призна той. — Или с друг магьосник. Но ти се учиш бързо и помощта ти ми спестява време.

— Правя го с удоволствие.

— Виждам.

— Може да ми покажеш още. Особено за лекарствата. И двамата с Дойл мислите, че последната атака е била проверка и че следващата ще е по-сериозна.

— Така е. — Той задържа ръка върху малък връщ казан, за да провери докъде е стигнал процесът.

— Мога да почувствам раните, ако си поставя за цел. Но не знам как да използвам това, което правиш, за да ги лекувам. Или не достатъчно.

— И аз самият имам още какво да уча, знахарството не е силната ми страна. Ще продължаваме да се усъвършенстваме. — Той я погледна през тънкия дим. — Заедно.

Даде ѝ книга за изкуството на лечението. Тя реши да прекара известно време край басейна в изучаването му, за да се запознае с основните положения.

Саша си водеше бележки как да използва черния оман за изгаряния, белия трън за навяхване. Как да приготвя ехинацеята за множеството ѝ приложения. Вдигна поглед, когато видя Дойл на моравата — очевидно майстореше нещо от... брезент.

Сам, разбира се, помисли тя, леко раздражена.

Забеляза Райли, която изкачваше лекото възвишение към басейна, понесла две чаши с широко гърло, пълни с ледена течност.

— Великолепни маргарити! — обяви тя и подаде едната на Саша.

— Благодаря.

— Още ли си сърдита?

Тя отпи глътка — наистина беше великолепно.

— Уморих се да се сърдя.

— Тогава ще седна при теб. Сериозно четиво — додаде тя, хвърляйки поглед към дебелия том с гравирани кожени подвързии.

— Уча се как да помагам на Бран да лекува рани.

— Тази сутрин свърши добра работа и без книгата. Аз обаче не се справих много добре — продължи Райли. — Промених се пред публика и първоначално бях малко обезпокоена. А Аполон...

— Къде е той?

— Отиде на брега с Аника. Добре е. Все едно нищо не се е случило.

— А ти?

— Както казах, ако ме ранят като вълк, ми минава бързо, дори и след промяната. Виж, знам, че криенето на истината също е лъжа, но...

— Положила си клетва.

— Положих клетва и пред теб.

Най-после го каза, помисли си Саша. И остатъкът от гнева ѝ се стопи, след като видя, че приятелката ѝ я разбира.

— Да, така е. А сега, понеже се уморих да се сърдя, виждам, че правиш всичко възможно да не нарушиш и двете. Изглежда цяла вечност, Райли, но става дума само за няколко дни. Няма да те накажат.

— За жалост, ти нямаш думата.

— О, напротив! — Тя отпи отново. — Мисля, че всички имаме думата. И те ще трябва да ни послушат.

— Откога стана толкова „печена“?

— Може би откакто престанах да се питам: „Защо аз?“. Ако хората ме мислят за слаба, ако Нереза мисли, че съм такава, това е защото бях слаба. Нека тя продължи да си го мисли, може да се окаже преимущество. Но никой друг няма да го прави повече. Включително аз.

— Ако това има значение, никога не съм те мислела за слаба. Ти се справяш чудесно, предвид краткото време, за което трябваше да се научиш. Хайде да се върнем само месец назад. Тогава вярваше ли в магьосници?

— Сънувах един — него — но не. Наистина не вярвах.

— В ликани?

— В никакъв случай! Все още работя по въпроса.

— Но ето те сега и не бих казала, че поведението ти говори за слабост. Вълшебни компаси, заклинания, трансформации. Каквото и да крие Аника в ръкава си, освен факта, че е седмата дъщеря на седма дъщеря, не би ме изненадала особено, предвид собствените ми произход и възпитание.

— Мислиш, че и тя крие нещо?

— Как може някой да е толкова щастлив! И тази торба с монети... Бих казала, че е фея, но те не са толкова освободени.

— Да не искаш да ми кажеш, че феите съществуват?

— От собствен опит знам, че всичко, залегнало във фолклора, се основава на факти. Сигурно тя ще изплюе камъчето първо пред Сойер. Много си пада по него. А и този наш мачо... — Райли отпи бавно, докато гледаше как Дойл повдига нещо голямо, дебело и кръгло. — Постоянно мълчи, но слуша всичко.

— Крие нещо от нас.

— Безспорно. Може да е някакъв вид демон.

— О, я стига!

— Не всички са изчадия адови, също както и не всички ликани са човекоядци. Той доста харесва Бран и цени точното око на Соьер. Каквото и да е, и той е мъж и намира Аника за очарователна. Още не е решил какво да мисли за теб и мен.

— Съгласна съм с всичко, което казваш.

— И не вярва докрай на никой от нас. Би предпочел да действа сам.

— И тук съм напълно съгласна с теб, но ще му се наложи да се промени. И какво, по дяволите, прави сега?

Саша се надигна, защото нямаше друг начин да разбере. Като пъкна книгата под мишница, тя се упъти към него. Райли сви рамене, също се изправи и я последва.

Приближавайки Дойл, Саша видя, че той закрепва мишена за един ствол, и се зачуди защо човек, който предпочита мечове, се нуждае от мишена.

После той разтвори ципа на един калъф, оставен на земята.

Лъкът беше черен и лъскав. И смъртоносен. Саша почувства как кожата ѝ настръхна, когато Дойл пъкна крака си в стремето, запъна лъка. Хвърли бърз поглед в тяхната посока, праметна колчан, пълен със стрели, през рамото си. Постави една на лъка, вдигна го, прицели се. Стрелата се заби в мишената на около сантиметър от центъра.

— Добра стрелба — кимна Райли. — „Страйкър“, нали? От новите. Каква е силата на опън?

— Едно петдесет и пет.

— Ти ме изненадваш, мислех, че можеш да опънеш повече.

— Не ми е основното оръжие. А ти колко можеш?

— Мога това. — Тя подаде чашата си на Саша, протегна ръка.

Дойл се поколеба, но ѝ подаде лъка.

— Хубав е, лек. Няма да ти тежи по време на лов.

Също като него и тя пъкна крак в стремето, бицепсите ѝ се надиплиха, запъна арбалета. Взе си една стрела от колчана, зареди.

Улучи десетката от другата страна, горе-долу на едно и също разстояние от него.

— Заглушителят е добра идея. Бих казала, че е... колко, около деветдесет мвс?

— Да, нещо такова. — Той отново погледна към Саша. — Бран каза, че си търсиш арбалет?

— Да, така е.

— Не знаех, Саша. Искаш ли да се научиш да стреляш?

— С удоволствие.

Райли веднага подаде лъка на Дойл, взе очилата и книгата от Саша.

— Опъването може да те затрудни. Имам устройство за опън.

— Трябва да се науча да го опъвам ръчно. — Тя взе лъка и го нагласи като тях, пъкна крак в стремето. Но Дойл беше прав, не успя да го опъне. — Ще стана по-силна. А и Бран може да измисли нещо, за да го зареждам. Ще ми помогнеш ли?

— Разбира се. Трябва ти време да свикнеш с тежестта му. Ще скъсим малко разстоянието до мишената.

— Не! Оттук.

Той сви рамене.

— Стрелата е въглеродна. Няма смисъл да си хабим времето с друга. Трябва да се увериш, че е нагласена добре, иначе...

— Остави ме да опитам. — Тя просто взе стрелата, зареди я. И с едно движение се прицели и стреля.

Стрелата ѝ попадна между техните две, право в десетката.

— Да му се не види! — Райли зяпна към мишената, засмя се с лаещ смях. — Май не е само късмет на начинаещия.

— Използвала съм такъв в сънищата си. Чувството е същото. — Саша свали лъка, за да го разгледа. — Познавам го. Ти каза „мвс“ — това са метри в секунда. Знам го.

Дойл отиде до мишената, извади трите стрели. Когато се върна, взе лъка, нагласи го.

— Направи го пак.

Тя за втори път улучи десетката.

— Не, не е късмет. Или натрупай мускули — добави Дойл, — или използвай устройство за опън. Или пък виж какво може да направи Бран. Вземи за известно време лъка и две дузини стрели.

— Благодаря.

— И го пази. Когато свършиш, ми го върни. — Той отново го нагласи, вторачи се в мишената. — Мислех, че ще стоя тук цял ден и ще те уча как да се прицелваш. Отивам за бира. — Когато той се отдалечи, Райли отпи голяма глътка от маргаритата си.

— Май току-що получи наградата „Дойл Макклиъри“.

— Спечелих нещо по-добро от това. — Саша закова втората стрела на милиметри от първата. — Той беше готов да стои тук и да ме обучава цял ден.

— Надушваш ли вече екипен дух?

— Така мисля. — Този път тя сама прибра стрелите си. Осъзна, че дори това ѝ се струва познато. Рутина.

— Няма да използвам устройството за опън. Никога не съм го използвала във виденията си. Ще дам лъка на Бран — мисля, че така ще мога да го зареждам. Докато стана по-силна.

Тя се зае да прибира лъка и стрелите в калъфа.

— Къде отиде, Райли? Когато тръгна вчера.

— Не много далеч. Трябваше да скрия джипа. И себе си. За предпочитане е да си гол преди промяната. След залез-слънце се върнах обратно — достатъчно близо, в случай че нещо се случи. Така и стана.

— Тази вечер няма нужда да се криеш.

— Права си, излишно е.

— Как се чувстваш по време на промяната.

— Боли. Ставаш по-силен. Получаваш обрив. Всичко в теб препуска. А когато вълкът в мен се освободи, всичко се усилва. Миризми, звуци, зрение, скорост. Но аз си оставам аз. Човешкото винаги е в мен, също както и вълкът.

— И тъй като по залез-слънце ще се лиша от компанията ти, сега ще пийна още една маргарита.

— Навита ли си?

— Защо не?

В своята пещера Нереза беше създала палат. Смяташе, че си го е заслужила, затова се заобиколи със злато и сребро, с диаманти, които искряха на светлината на факлите. Родена беше да управлява и дългото чакане скоро щеше да свърши.

Не беше нужно да разрушава светове, за да постигне своето. Звездите щяха да ѝ осигурят цялата необходима сила — и когато се сдобиеше с тях, когато се върнеше на Стъкления остров, за да се възкачи на трона, който ѝ се полагаше по право, щеше да създаде каквото си пожелае.

Светове от огън и бури. Светове от роби и страдание. Свят подир свят, които да изпълняват заповедите ѝ. Това беше истинско управление, а царуването ѝ щеше да е безкрайно.

В сферата тя видя как ясновидката използва глупавото си оръжие. Нека си играят, помисли си тя, нека да се наслаждават на привидната си победа — ясновидката, ликанът, магьосникът и...

Удари с юмрук по златната облегалка на трона си, толкова силно, че стените се разтресоха. Около сферата се образува мъгла, едва успяваше да види какво става.

Магьосникът го е направил, помисли си тя. Щеше да му види сметката. О, щеше да я види!

Но още по-дразнещо беше, че не можеше да види какво точно представляват останалите. Това беше работа на Селена — Селена, Луна, Арианрод. Те бяха блокирали възможността ѝ да научи нещо дори от сферата. Ала всичко беше напразно.

Те щяха да се разкрият, точно както бе направила вълчицата. А направят ли го, щеше да знае как да ги унищожи.

Когато му дойде времето, помисли си тя и вдигна обсипано с диаманти огледало, за да се наслади на себе си.

Първо ще ги използва, ще ги остави да я отведат при Огнената звезда.

Тогава ще ги смаже и ще им я отнеме. И звездата ще я отведе при останалите две. Тя ще използва всичко, което имат, ще изсмуче силите им, ще се зареди с енергията им и ще ги остави да изгният.

И ще бъде вечна. Няма никога да остарее, ще е по-красива от слънцето, по-могъща от всички богове.

Но докато се оглеждаше, отражението в стъклото започна да избледнява, кожата да увисва и да прилепва към черепа. Абаносовата коса изтъня, посивя и стана суха, докато огледалото ѝ показваше как остарява в течение на години, десетилетия, векове.

С яростен вик тя захвърли огледалото, разби стъклото и скъпоценните камъни. С трепереща ръка повдигна бокала до себе си, отпи бързо и жадно. И заедно с отварата и волята си възвърна младостта и красотата. Беше се изтощила по време на снощната атака и се нуждаеше от още отвара. Прогонването ѝ от Стъкления остров я бе лишило от правата ѝ — от тази младост, от тази красота.

Тя започваше да старее. Не като жалките човеци. Не, дори това унижение не беше чак толкова голямо. Но тя старееше. Тялото ѝ постепенно губеше формата си, кожата ѝ — своята еластичност, лицето ѝ — своята красота.

Щеше да си ги върне в действителност, не само илюзията за тях. И щеше да накаже онези, които я бяха довели до това положение, докато се превърнат в прах. Щеше да е кралица на всички и всички, които ѝ се противопоставят, щяха да загинат.

Но първо щяха да страдат.

Тъй като всички останали сякаш нарочно се бяха изпокрили, Саша се замисли какво да приготви за вечеря. Слънцето — тя провери — щеше да залезе след около час. Ако Райли наистина постеше до съмване, първо трябваше да се нахрани добре.

Саша трябваше да признае, че се бе уморила да готви за малката им армия, но предвид обстоятелствата — пълнолунието — не можеше да предложи да си починат малко и да отидат да вечерят в селото.

Тъкмо се бе спряла на паста — нейната обичайна храна — когато се появи Дойл.

Остави три големи кутии пица на масата.

— Реших да отскоча до селото.

— О! Това е страхотно! — зарадва се тя искрено.

— Сигурно трябва да се притоплят. Може и Килиан да размаха вълшебната си пръчка.

— И в двата случая ще си спестя готвенето.

— Трябва да направиш график, за да не готвиш само ти. Моя начин на готвене вече го знаеш, така че може да ме отметнеш.

— Разбира се.

Той отиде до хладилника, пхна вътре бирата, която бе донесъл заедно с пицата, и извади една за себе си.

— Имаш ли и други умения, за които си сънувала?

— В сънищата си съм добра, когато се бия. Не съм добра с премятането, подскоците и ритниците като Аника или Райли, но може да се разчита на мен. Само че... — Тя си наля чаша от слънчевия чай^[1], който някой бе приготвил този следобед. — ... за разлика от лъка, това не ми се удава лесно. Преди известно време Аника се опита да ме научи на елементарното предно кълбо. Получих три минус.

— Трябва да стегнеш мускулите в горната част на тялото си. Тези тренировъчни ластиси, които ти даде Райли, не са достатъчни. Започни да плуваш, прави много дължини. Започни да упражняваш лицеви опори, набирания. Практикуваш ли йога?

— Малко.

— Прави повече планкове^[2] и крокодилски пози^[3], използвай тежестта на тялото си. Не прави едно и също всеки ден. Сменяй упражненията, но тренирай всеки ден. Увеличавай времето, докато усетиш истинска умора.

— Добре.

— Какво? — попита той рязко, когато тя продължи да го гледа.

— В момента водим истински разговор, при това го започна *ти*.

Дойл сви рамене, отпи от бирата.

— Няма смисъл от разговори, ако нямаш какво да кажеш. Снощи ти се би храбро. Донякъде ти помогна ножът на Бран, но основната причина е, че си смела. Май не беше такава, когато се запознахме.

— Прав си.

Пронизващите му зелени очи я измериха от главата до петите.

— Аз дойдох по-късно. Вие вече бяхте група — не много преди да дойда, но вече бяхте група. И ти си спойката.

— Аз съм... — Думите му я изненадаха и тя замълча.

— Точно така. И това, което каза тази сутрин — беше права да ни упрекваш. Истината си е истина, дори когато не ти се ще да я чуеш. Хората не се разкриват веднага, защото просто не им е присъщо, особено на такива, които известно време са следвали своя собствена програма. Но ти беше права. Снощи излязохме да се бием и отблъснахме атаката. Извадихме късмет, защото не се бихме като екип. Това трябва да се промени и аз мога да ти помогна да го направим.

— Как?

— Планиране на битката, русокоске. Обучение. Дисциплина.

— Това звучи... много военно.

— Затова войните се водят от военните. — Дойл понечи да отвори капака на една от кутиите с пица.

Саша постави ръка отгоре, задържа я затворена.

— Ще ядем заедно — и това влиза в обучението, нали?

— Съгласен. По-добре да ядем вътре. Задава се буря.

— Тогава да идем да кажем на останалите. — Тя тръгна да излиза, но се обърна и зачака, докато той се отдели от плота и я последва. — Може ли да пробвам и другия ти лък?

— Силата му на опън е сто и осемдесет. Дори и с мускули ще ти е трудно да го заредиш.

— И все пак искам да опитам.

— Лицеви опори — посъветва я той.

Първата приглушена гръмотевица отекна, когато тя изкачваше стълбите.

Докато всички се съберат около кухненската маса, небето вече бе надвиснало мрачно над земята. Светкавиците зачестиха, а гръмотевиците се чуваха по-близо, носени от силния вятър.

— Няма нищо по-хубаво от една добра буря! — заяви Райли. — Освен ако не е пица.

— Дори и лошата пица е добра. — Соьер взе едно парче, отхапа. — А тази не е лоша.

Аника също взе един резен, отхапа предпазливо.

— Чудесна е. Къде правят най-добрата пица?

— В Ню Йорк — каза веднага Бран, а Райли поклати глава, докато дъвчеше.

— В семейната пицария в едно селце в Тоскана. Невероятна е. Саша?

— Не мога да споря с нито един от вас, тъй като не съм яла пица на тези места, но веднъж ядох страхотна пица в Париж.

— Френска пица? — изсумтя Соьер. — Забрави! Колебая се между Ню Йорк и онази тратория във Флоренция. Ами ти? — обърна се той към Аника.

— Тази — каза тя и си взе още едно парче.

— Килдеър — призна Дойл, когато всички погледнаха към него.

— Ирландска пица? — Райли се засмя и посегна към второ парче. — Тя е след френската.

— В ресторант, ръководен от италианци — добави той. — Печеля, защото е необичайно.

— Като говорим за печелене — вметна Саша, — трябва да обсъдим дали снощи наистина победихме, или Нереза просто ни изпитваше. Дойл повдигна въпроса за нуждата от планиране на битките, за обучение.

— Обучение? — Очите на Райли се присвиха. — Какво например?

— Бран не може да ни обучава. — Дойл си взе още едно парче от същата пица като Райли — с колбас и пеперони. — Няма как да придобием неговите умения. Но Саша беше права. Снощи не се бихме

като екип. Не можем да рискуваме това да се повтори. Трябва да знаем каква сила притежава Правещия магии.

— Прав си. — Бран кимна, наля си вино. — И от сега нататък ще знаете. Нуждаем се от стратегия и план. Ако действаме без тях, и то индивидуално, ще загубим.

— Няма спор, но какво обучение? — отново попита Райли. — Аз вече уча Саша и Аника на ръкопашен бой и защита. Освен това днес разбрахме, че Саша е като Дарил Диксън с арбалета.

— Арбалет? — Сойер, който тъкмо се канеше да отхапе от парчето пица, замълча изненадано. — Как съм го пропуснал?

— Кой е Дарил Диксън? — попита Саша.

— „Живите мъртви“^[4] — с готовност обясни Сойер. — Справяш ли се с арбалета?

— Очевидно.

— Да се справя?! Това беше... — Райли имитира стрелбата ѝ. — Право в десетката. Нямам нищо против да съм до нея в който и да е зомби апокалипсис.

— Благодаря ти, но това, което Дойл иска да ни каже, е, че трябва да започнем да работим и да се обучаваме заедно. Разбрахме се, че действаме като екип. Трябва да се научим да се държим като такъв. Бран започна да ми казва какво използва за лековете си, мога да ви науча на това.

— Обичам да се уча! — веднага откликна Аника.

— Всички трябва да знаете основните положения. Каква отвара, какъв мехлем, каква тинктура се използват — за какви рани. Знам, че можете да оказвате обичайната първа помощ — добави Бран. — Но нещата няма да са обичайни.

— И ако някой бъде ранен, няма да знаем какво да използваме. Добре — съгласи се Райли. — Ще отделим време за няколко урока по знахарство.

— Нужни са ни и други умения. Ти и Сойер? — Дойл поклати глава, изразявайки неохотно възхищението си. — Не съм виждал подобри стрелци, и двамата запазват хладнокръвие. Започнете да обучавате и останалите.

— Не харесвам оръжията! — каза бързо Аника.

— Няма нужда да ги харесваш, красавице, просто трябва да се научиш да си служиш с тях. Освен това имаш своите техники.

— Спокойно може да се изправи срещу Черната вдовица. Ще ви купя цял куп комикси, момичета — добави Сойер, когато и Аника, и Саша го погледнаха недоумяващо.

— Трябва да обучиш Саша, да направиш Райли още по-добра — и ти владееш някои техники, Райли, но Аника е по-бърза, по-гъвкава.

— Нима? Ами ти? Ами Бран и Сойер?

— Всички ще се упражняваме. И на ръкопашен бой. Обучение — повтори той. — Трябва да отделяме по няколко часа на ден, поне толкова. Саша може да състави график.

— Защо аз?

— Защото ти започна всичко, русокоске. Беше права, а сега имаш възможност да поемеш нещата в свои ръце.

Райли видя сметката на второто парче пица.

— Тази вечер си доста приказлив, Макклиъри.

— Защото имам какво да кажа. — Проблесна светкавица, след нея отекна силен гръм и Аполон се запровира по корем под масата, докато главата му легна върху краката на Райли. — Бих се два пъти с вас, видях много умения и никакво единство.

— Значи, усъвършенстваме уменията и се обединяваме — довърши Сойер. — Съгласен. Мисля, че ако сме обединени...

— Съжалявам. — Райли се надигна от масата. — Трябва да хапна и да потичам.

— Да тичаш? — Сойер погледна към прозореца, навън вече валеше силен дъжд. — Къде?

— За начало в моята стая. Скоро ще се стъмни и тъй като не ми се ще да се разсъбличам в кухнята, ще се кача горе.

— Можеш да се върнеш, ако искаш — предложи Саша. — Няма нужда да стоиш затворена в стаята си.

— Благодаря ти. Но първо ще потичам. Все едно дали навън вилнее буря или не, трябва да изразходвам първоначалната енергия. Ще се върна скоро. Ако остане малко пица, ще я довърша на зазоряване.

Тя взе трето парче и излезе, съпроводена от Аполон.

Бран погледна след нея, после към Сойер.

— Та ти казваше?...

— Тъж... Загубих си мисълта. Да, говорех за единството. Харесва ми, че ще се учим да боравим с оръжия. Ти къде намери този

арбалет?

— Дойл — отвърна Саша. — Той има два.

— Ти стрелял ли си с арбалет? — попита Дойл.

Сойер поклати глава.

— Не, но с удоволствие ще се науча. След снощи ще са ми нужни повече оръжия. Май и на Райли ще й трябват още. Мисля, че ни е нужен списък на необходимите припаси и човек, който да отговаря за изпълнението му. Аз бих избрал Райли — тя има най-много контакти.

— Припаси не означава само оръжия. Нужна ни е храна — изтъкна Саша. — И домакински препарати.

— За това бих предложил себе си. Или теб. Ами твоите припаси? — обърна се Сойер към Бран.

— Аз ще имам грижата за тях. Някои можем да набавим лесно, като припасите за домакинството, но за други ще изпратя човек. Вече сме си разпределили задълженията в къщата и градината, но бихме могли да сме по-организирани.

— Нямам против да приготвям вечерята със Сойер, но е хубаво да имаме свободна вечер.

— Вечер на пицата — ухили се Сойер. — Веднъж седмично.

— Става. — Бран вдигна наздравица за идеята. — И тъй като Саша и Сойер са добри готвачи, предлагам да не ги ангажираме с купуването на пици. Останалите може да се редуваме.

— Обичам пица! — Аника, вече изгълтала едно парче пица, посегна за второ.

— Съжалявам тези, които не я обичат. Колкото до стратегията... — Бран впери очи в Дойл.

— Мисля, че тримата можем да измислим такава.

— Имаш предвид вие тримата. По мъжки.

Дойл сви рамене при тези думи на Саша.

— Обичаш да водиш войни, а, русокоске?

— Не и досега.

— Играла ли си си на война? — попита Сойер. — Като дете?

— Ами... не. — Тъй като Аника явно не се обиди, че не я включиха в изработването на стратегия, Саша се почувства длъжна да защити честта на жените. — Но съм сигурна, че Райли го е правила.

— Бас държа, че е участвала в доста битки. Да видим какво ще ни каже и тя.

Дойл отново сви рамене.

— Както искаш, Бран.

— Но трябва да продължим да търсим. — Аника изглежда всички един по един. — Не можем да спрем.

— Няма да спиране — увери я Бран. — Но май ще наложим по-строги правила, поне засега.

— Ще съставя моята част от списъка с припаси. — Соьер се надигна. — Но първо ще запаля огън в дневната. Сигурно е станало по-хладно заради бурята, а и скоро ще си имаме два мокри до кости... вълка.

— Аз ще ти помогна. — Аника стана с него. — И ще измия чиниите. Сигурно е мой ред.

Доволна, че я отменят, Саша се отпусна на стола с виното си.

— А аз какво ще правя?

— Ще следиш за снабдяването с продукти. Ще определяш задачите и графиците на всеки от нас — знаем, че ще постъпиш справедливо. Трябва да сме по-организирани. А графикът за обучението ще е твоя работа, Дойл.

— Не бива да губим време, започваме рано сутринта — Райли има още един ден, който свършва по залез-слънце.

— Колко рано? — учуди се Саша.

— На разсъмване. Калистеника^[5]. Ако искаш да натрупаш мускули, това му е майката. После закуска — с много въглехидрати. Май ще ни е необходим цял ден за стратегията и тренировките с оръжия, преди да се върнем към гмуркането. Когато Соьер свърши с паленето на огъня, може да започнем с изготвянето на програмата. Нападение, но също и отбрана.

Дойл се изправи.

— Първо ще отида да се поразходя.

— Навън е буря — напомни му Саша.

— Не ме е страх от дъжда.

— Ще се качи горе — каза Бран, когато Дойл излезе — и ще си вземе меча и шлифера. И ще обходи периметъра, както се казва. И ще направи същото в полунощ.

— Той е войник до мозъка на костите си.

— Две мнения няма.

— Но не е готов да ни разкаже всичко. Сойер е готов. Искаше да ни каже нещо, когато Райли го прекъсна, понеже трябваше да тръгва.

— Мислиш ли?

— Сигурна съм. Не знам какво точно, но се канеше да ни каже още нещо. Бран?

Той се усмихна.

— Слушам те, Саша.

— Нуждая се и от друго обучение — и мисля, че ти можеш да ми помогнеш. Не това — каза тя със смях, когато той се ухили доволно. — Е, и това също. Би могло да се нарече обучение. Но трябва да се науча да използвам по-пълноценно възможностите си.

— Вече го правиш. Знаех за арбалета, защото те наблюдавах. И за миг не се поколеба. Взе го и го използва. Защото знаеше как.

— Не и съзнателно. Точно това искам да променя. Съмнявам се, че някога ще мога да контролирам виденията си, поне не напълно. Изглежда, така е писано. Но ако искам да съм ви полезна, имам нужда от известен контрол. Толкова години се опитвах да потисна способностите си — сега искам да ги използвам докрай. Можеш ли да ми помогнеш?

— Мисля, че мога.

— Добре. Сега ще се кача да поработя върху припасите и задачите. И ще ви оставя да свикате военния съвет — по мъжки.

Когато тя понечи да тръгне, той улови ръката ѝ, целуна я.

— В този съвет много скоро ще седят шестима. Това е само началото.

— Значи ще започнем с войника, печения стрелец и магьосника. Добър старт.

— Прибави и ликана.

Това я поукроти.

— В твоята стая ли да чакам, или в моята?

— Както решиш. Аз ще те намеря.

Когато тя си тръгна, той си помисли, че вече я е намерил. А това, също като невероятната пица на Дойл в Килдеър, беше неочаквано.

Саша отиде в стаята си, преоблече се в удобни памучни панталони. Реши да оформи графициите като таблица — с имена, дните на седмицата и съответните задачи и задължения.

Преди да започне, отиде до френския прозорец, отвори го и вътре нахлу шумът от бурята.

И тогава видя сянката на вълка.

Едва се сдържа да не извика.

— Господи! Изплаши ме, Райли. — Пое си дълбоко дъх, защото гласът ѝ трепереше. — Боже, не знам дали ме разбираш! Забравихме да ти зададем този въпрос.

А когато вълкът пристъпи в стаята ѝ, тя отново преглътна вика си.

— Май получих отговора. Бих ти предложила хавлиена кърпа, но ми се струва малко странно. Всъщност доста странно. А, Сойер е запалил огън в камината долу — за теб. Много е мил и съобразителен.

Вълкът просто стоеше и я наблюдаваше. Изнервящо е, помисли си Саша, да погледнеш в издължените, влажни и безмилостни очи на вълка и да видиш очите на Райли.

— Опитай се да поспиш тази вечер — не знам дали можеш, но е добре да подремнеш малко. Дойл иска да тренираме калистеника още по изгрев-слънце.

При тези думи вълкът изръмжа тихо.

— Добре, определено ме разбра. Всъщност в това има смисъл. Ще отида да направя списък с необходимите препарати за домакинството и график на задълженията. А утре започваме с комбинирано обучение. Мъжете ще се съберат долу в кухнята да обсъдят бойните стратегии.

Ръмженето се повтори и вълкът се заразхожда неспокойно из стаята.

— Да, и моята реакция беше подобна, но ти също си поканена във военния съвет.

Когато вълкът спря да се разхожда, Саша кимна.

— Точно така. Решихме, че притежаваш известен опит, какъвто ние с Аника нямаме. Но ще го натрупаме. Ще използваме утрешния ден максимално — тъй като ти не разполагаш с дълъг ден — и ще започнем да се обучаваме заедно. Звучи разумно, нали?

Тя не беше сигурна дали звукът, който вълкът издаде, беше израз на съгласие или недоволство, но не приличаше на ръмжене.

— Трябва да слезеш долу да се стоплиш и изсушиш. Може и да не успееш да участваш пълноценно в съвещанието на съвета, но ще

присъстваш.

Вълкът отиде до вратата. Саша го последва, отвори я.

— До утре сутринта.

Затвори тихо вратата след най-странния „разговор“, който бе водила някога.

Внезапно я осени една мисъл. Ами ако тя може да долавя чувствата на Райли — докато е вълк? Чувствата бяха отражение на мислите. Тоест, ако тя успееше да ги долови, това наистина щеше да прилича на разговор.

Ще попита Райли дали е съгласна да опитат.

Но сега, докато бурята отминаваше към морето, щеше да направи преглед на припасите и да състави таблица.

Направи чернова, преработи я, после я редактира отново. Отне ѝ повече време, отколкото бе предполагала. Завърши я, поработи още малко върху нея и направи списък на необходимите припаси, но вече много по-уверено.

След като свърши, си наложи да се упражнява петнайсет минути с фитнес ластичките на Райли и направи няколко лицеви опори. Трябваше да стане по-силна.

Все още сама, се пъкна в леглото със скицника си.

И заспа с половин дузина рисунки на вълка върху листа.

Когато Бран се мушна до нея, тя усети топлината му, обърна се към него.

— Късно е. — Той докосна с устни челото ѝ. — Заспивай.

И тя продължи да спи. Сънува бляскава стая, облицована със злато и сребро и обсипана с диаманти.

Сънува богиня, която седеше на златния си трон и се взираше в тези диаманти, а красотата ѝ бе мрачна и неземна.

По стените играеха безброй отражения — всичките сбръчкани, противни, изкривени.

Богинята нададе яростен вик и диамантите се разтрошиха.

И стените се покриха с кръв.

[1] Чай, който се приготвя с вода, затоплена от слънцето. — Б.пр.

↑

[2] Опора на ръце, която натоварва цялото тяло и особено корема. — Б.пр. ↑

- [3] Поза от йогата за болки в гърба. — Б.пр. ↑
- [4] Фентъзи сериал, базиран на едноименния комикс. — Б.пр. ↑
- [5] Тренировъчен метод, използващ собственото тегло за основен източник на съпротивление. — Б.пр. ↑

Ставането на разсъмване си беше изпитание. Ставането на разсъмване за йога и разгривка всъщност се оказа доста приятно. Но след тази доста приятна разгривка последваха напъни с прикляквания и промениха всичко. Саша не се предаде, макар да не бе пила и глътка кафе, но напъните и подскоците с разтваряне на краката и ръцете — редом до усмихнатата Аника, която дори успяваше да се засмее с глас от време на време, докато тя едва се справяше — накараха Саша да поиска да изпробва десен прав върху красивото лице на приятелката си. После дойде ред на ужасните лицеви опори.

Единствено тя от шестимата не можеше да направи повече от две. По-точно една и половина, ако трябваше да е честна. Дори със свити колене — поза, която Райли наричаше (с открито презрение) „момичешка“, пак ѝ беше трудно.

Трябваше да стане по-силна.

Набирания — нито едно. Коремни преси, докато мускулите ѝ пламнаха. Още разгривка — слава богу — после бягане по стъпалата в скалата, по брега и обратно.

Където тя просто се строполи на тревата, задъхана и изпотена.

— Мразя ви! — едва успя да изрече. — Особено Дойл! Мразя ви всичките!

— Кой отговаря за закуската? — попита Дойл, без да обръща внимание на думите ѝ.

— Графикът е в моята стая. Някой, който още е в състояние да ходи, може да го донесе.

— Аз ще го донеса. — Без следа от умора Аника хукна към къщата.

Легнала по корем, Саша оголи зъби.

— Както върви, ще я намразя повече и от Дойл.

Претърколи се с пъшкане, изправи се с мъка на треперещите си крака.

Демонстративно се намръщи, когато Аника дотича с графика.

— Днес готвим аз и Сойер. Мога да направя кафето. Знам как. Толкова е хубав!

Тя завъртя графика така, че да го видят всички.

Саша го бе нарисувала в различни цветове и тъй като беше в настроение преди това сутрешно мъчение, го бе илюстрирала.

Красиви малки рисунки на тенджери и тигани, косачка за трева, градина, кокошки, които кълват зърна, басейна и така нататък — заедно със скици на всички до имената им.

— Искам го! — заяви веднага Сойер. — Искам го, когато свършим! Засега ще стои в кухнята, но си го заплювам. Хайде да вървим да готвим, Аника.

— Може ли аз да счупя яйцата — попита тя, докато крачеха към вилата. — Много е забавно.

— Ето една жена, която сама си намира забавления. Хайде да видим дали може да прави и кафе.

— Чакай малко — обърна се Дойл към Райли. — Владееш ли тайчи^[1]?

Райли потупа с юмрук разтворената си лява длан.

— Разбира се.

— Дай на Саша един урок за начинаещи.

— Какво? Защо? О, не! — Макар да я беше срам, Саша се чувстваше толкова слаба, че се обърна за помощ към Бран. Но той само се усмихна, потупа я окуражително по ръката.

— Ще ти помогне за равновесието и устойчивостта — обясни Дойл. — Трябва ти допълнително обучение, ако искаш да си като останалите. Двайсет минути са достатъчни. Ще ми покажеш ли какво си свършил напоследък, докато те готвят? — обърна се той към Бран.

— Добре. — Бран обгърна лицето на Саша с ръце, целуна я лекичко. — Двайсет минути — повтори и я остави.

— Искам кафе! — настоя Саша. — Искам да седна! Искам при мама!

— Хленченето няма да ти помогне. Разтвори леко крака, отпусни коленете. Дишай оттук. — Райли перна Саша по натъртените ребра.

— О, боже!

— Нали настояваше за екип, Саша? Май получи каквото искаше.

— Боли ме!

— Без болка няма напредък — изстреля Райли бодро и безмилостно. — Ще продължим да философстваме по-късно, защото и на мен страшно ми се пие кафе, но засега — дишай от центъра и прави каквото правя аз.

Поне упражненията бяха бавни и тя, ще не ще, се възхити на плавните движения на Райли, докато се опитваше да ги имитира. Но това не означаваше, че четириглавите мускули на бедрата ѝ не я боляха като развалени зъби.

Когато най-после седна на масата, ѝ идеше да се разреве и да захленчи за кафе, но вече чудесно знаеше къде е центърът на тежестта ѝ, защото той потрепваше от изтощение и плачеше за храна. Соьер бе приготвил цяла златиста планина от палачинки.

При други обстоятелства не би изяла повече от една, но сега изгълта цели три и дори се замисли дали да не хапне четвърта, но реши, че може да ѝ прилошее от преяждане.

Дойл погледна през масата към нея.

— Бива си те.

— Не искам да ме бива! Изтормозих се!

— Според мен Дойл има предвид красивия ти и оригинален график. — Бран посочи към стола, където Аника бе подпряла таблицата, все едно е член от екипа им.

— О! Добре. Двамата с Бран се заемаме с почистването, Райли — с Аполон и кокошките.

— Вълк в кокошарника.

Райли отпрати на Соьер бърза, мила усмивка.

— Голям шегаджия си.

— Двете с Аника ще се погрижим за градината — бране и чистене на плевели — продължи Саша.

— Тук пише, че аз трябва да се заема с басейна, Бран — с косенето на моравата, Аника — с прането. — Соьер се ухили, докато разглеждаше графика. — Което означава, че за снабдяването ще имат грижата Райли и Дойл. Най-много ми харесват рисунките на чантата с провизии и на кутиите с муниции.

— Дайте ми десет минути за билетата, още десет да си взема един душ. — Райли изгълта остатъка от кафето си. — И още пет да се обадя по телефона, за да видя къде можем да купим най-добрите муниции.

— Списъкът с необходимото за домакинството е на скрина в стаята ми.

Като кимна към Саша, Райли се надигна от масата.

— Ясно. Най-много петнайсет минути — каза тя и се отдалечи тичешком.

Как намира сили да тича — зачуди се завистливо Саша, — за да нахрани пилетата.

— Може първо да поплувам, преди да почистя басейна.

Заедно със Сојер стана и Дойл.

— Имате петнайсет минути, ако искате да добавите нещо към списъка. Няма да чакам повече.

Аника не тръгна веднага след останалите, погледна извинително към Саша.

— Не знам как да пера. Ще ми покажеш ли?

— Вървете. — Бран махна с ръка. — Чух какво каза, Аника.

Докато Саша свърши с обучението на Аника — разпределяне на дрехите, температура на водата, вид програма, той почти бе измил чиниите.

Затова тя и партньорката ѝ за сутринта поеха към градината с мотики, гребла и пластмасово корито от бараката.

Докато работеха, Аника си тананикаше весело. Саша чуваше бръмченето на косачката, жуженето на пчелите и плясъка на вълните в основата на скалата.

Всичко е толкова нормално, помисли си тя, толкова спокойно. Ако някой гледа отстрани, ще види група хора, които изпълняват домакинските си задължения. Но те бяха много повече от това.

Тя изчака подходящия момент, виждайки, че Аника се усъвършенства във ваденето на плевели с мотиката също толкова бързо, както се бе научила на основните неща при прането.

Но беше явно, че никога преди не е прала, нито плевела.

— Значи имаш шест сестри — подхвана Саша.

— Да.

— Сигурно ти липсват.

— Така е, но тук ми е добре. Въпреки че трябва да се бием и част от работата е трудна.

— Шест сестри — повтори Саша. — И никога досега не си прала?

— Днес го направих.

— Значи имате персонал?

— Персонал?

— Хора, които се грижат за прането, готвенето и чистенето.

— О, това ли е персонал?

Аника избягваше да гледа Саша в очите.

— Така и не ни каза къде живееш.

Аника продължи да плеви, после спря и се обърна към Саша.

— Ще ми бъдеш ли приятелка?

— Аз съм ти приятелка.

— Ще ми бъдеш ли приятелка, която не задава въпроси, на които не мога да отговоря? Кълна се, не крия нищо лошо. Това е...

— Нещо като клетва.

— Да.

— Добре.

Аника пристъпи към Саша и я прегърна.

— Благодаря ти. Ти ме научи да пера. — Тя се отдръпна, усмихна се. — Аз пък ще те науча как да... — Като се изви назад, тя направи абсурдно гъвкава стойка на ръце.

— За това трябва много повече време, отколкото да се научиш да переш.

— Аз ще те науча. — Аника отново застана на крака. — И ще намерим звездите. А когато го направим и те отидат където им е мястото, ще мога да ти кажа всичко.

— Добре. Каквото и да е то, пак ще си останем приятелки.

След работата в градината и прането, след като прибраха покупките в шкафовете и изядоха гиросите^[2], които Райли донесе от селото, Саша получи първия си урок по безопасна употреба на огнестрелно оръжие.

Изненадващо търпелив, Соьер прекара значително време с нея и Аника — единствените, които никога не бяха използвали огнестрелно оръжие — показвайки им как да го зареждат, да изправят пълнителя, да презареждат, как да се целят, как да вдигат и спускат предпазителя.

Аника вкара пълнителя в един от деветмилиметровите пистолети на Соьер.

— Не го харесвам. Много е студен и зловещ.

— Няма нужда да го харесваш. Трябва да го уважаваш. Много огнестрелни рани се получават от небрежност. Обикновено се случва на хора, които не боравят правилно с оръжието, не го обезопасяват, когато не се използва. Има израз, че оръжието не убива. Правят го хората. Но оръжието убива и след като знаеш това, е много важно да го уважаваш.

— Този пистолет убил ли е някого?

— Не. Но знам, че може. Знам, че аз мога. Ако нямам друг избор. Той погледна към мястото, където останалите правеха временно стрелбище, с хартиени мишени върху дебела дъска.

— Време е да ги изпробваме. Спуснете предпазителите.

На Саша също не ѝ харесваше да държи оръжие в ръката си, но го понесе към стрелбището, където Райли продължи урока.

— Ще започнем със стойката и захвата. Основната поза „Уивър“ — обърна се тя към Соьер. — Държане на пистолета с две ръце.

Когато им показа, Аника поклати глава.

— Соьер стреляше с една ръка.

— Когато се научите да стреляте като него, обадете ми се. Засега — с две ръце. Водещата ръка е по-напред върху оръжието, другата — по-назад. Балансирате. Това ще ви помогне при отката. Водещият крак назад и встрани, другият напред, със свито коляно. Основната тежест да пада върху крака, който е изнесен напред. — Тя ги накара да упражнят позата отново и отново, да заемат позиция, да повдигнат незареденото оръжие до нивото на очите.

— Добре. Кой иска да стреля пръв?

— Саша — каза веднага Аника.

— Добре.

— Зареди го както ти показах — обади се Соьер.

Когато го направи, Райли пристъпи зад нея.

— Не бързай, заеми позата, вдигни пистолета. — Тя постави ръка върху гърба на Саша. — Не вдишвай, когато дърпаш спусъка. Дръпни го бавно и плавно и издишай.

Тя го направи, почувства отката в рамото си, силата му, гърмежът я блъсна като удар в сърцето.

Не пропусна съвсем целта, но вкара куршума вдясно на втория кръг.

— Не беше зле. Заеми пак позата, отпусни рамене. Опитай отново.

Следващият куршум попадна по-високо и все още доста вдясно от центъра.

— Дърпаш го надясно. Помисли за това, стреляй отново.

Този път беше по-ниско, забеляза Саша, и с един кръг по-близо.

Стреля още няколко пъти, но така и не улучи центъра, обаче направи прилично „групирание“, както го нарече Райли.

Отстъпи встрани, повече от доволна, че може да свали пълнителя и да остави пистолета, за да направи място на Аника до линията.

Райли нагласи и нейната поза, захвата ѝ, после отстъпи назад.

Аника стреля, когато ѝ бе казано, пропусна хартиената мишена, заби куршума в дървото.

— Добре. Няма нищо. Не задържай дъха си. Не затваряй очи. Този път очите върху мишената и дръпни спусъка.

Тя го направи, улучи бялото на хартията и свали пистолета.

— Не искам да се уча на това! Съжалявам. — Демонстративно извади пълнителя, подаде внимателно пистолета на Соьер. — Съжалявам, но няма да стрелям повече! Ще работя още по-здро и ще се бия, но не мога да правя това. Сякаш държа злото в ръката си. Съжалявам.

— Добре, няма проблем. Хей, недей да плачеш — каза той бързо, когато очите ѝ се наляха със сълзи. — Ще ти намерим нещо друго. Без оръжия. — Той погледна многозначително към Дойл. — Тя може и да не използва оръжие.

— Щом така иска.

— Ето, виж. — Соьер прибра пистолета в кобура, прегърна Аника през рамо. — Щом така искаш.

— Аз ще сгъна прането. Саша ми показа как. Ще отида да сгъна прането.

— Ще измислим нещо друго — каза Соьер на групата, когато тя тръгна бързо към къщата.

— Може би ще ми хрумне нещо. — Бран гледеше подире ѝ. — Нещо, което да е оръжие и да може да се защитава с него, но без да се разстройва. Оставете на мен.

Когато приключиха с всевъзможните видове оръжия, Саша видя, че прането е изпрано и сгънато, а собствените ѝ неща са оставени внимателно върху леглото ѝ.

И къщата блестеше от чистота.

Тя намери Аника в кухнята, изпразваше старателно миялната машина.

— Почистих къщата.

— Личи си.

— Съжалявам.

— Спри да го повтаряш. Никой не ти се сърди.

— Не изпълних задачата си.

— Защото според теб е нередно. Всички разбираме. — Саша си помисли за болката в собствените си мускули, сравни ги с приятелството. — Ти каза, че ще ме научиш да правя стойка на ръце. Може да ми дадеш няколко частни урока, преди да започнеш да работиш с останалите.

— Добре, ще го направя.

— Какво ще кажеш да започнем веднага?

Тя се провали и дори когато Аника я държеше за краката, ръцете и раменните ѝ мускули вибрираха и звънтяха като опънатите струни на арфа. По време на груповия урок, след многобройните приземявания по лице или задник, я върнаха да упражнява протичките предни и задни претъркулвания.

Щеше да стане по-силна. Щеше да стане по-добра.

Решила, че е приключила, Саша избра да лекува болезките си с хидротерапия. Първо си помисли да направи няколко дължини в басейна, както бе предложил Дойл, но при това състояние на крайниците ѝ сигурно щеше да потъне веднага и да се удави. Освен това си бе заслужила една хубава почивка.

Почувства струята от джетовете в джакузито — о, какво блаженство! Нагласи слънчевите си очила. Тъкмо се бе потопила до брадичката, когато видя, че към нея приближават Аника и Райли.

Харесваше компанията им, но в момента би предпочела да си ближе раните на спокойствие.

Райли остави кана с маргарита на масата, наля три чаши. Аника държеше малко шишенце.

— Бран каза да излеем това във водата.

— Какво е?

— Лавандула и розмарин. И... — Тя погледна към Райли.

— Магия. Той каза, че ще премахне болката в мускулите. Излей го, Ани. Да видим дали ще има ефект. — Райли подаде чаша на Саша.

— Аз нямам мускулна треска. — Все пак Аника изля бледозелената течност във водата.

— Изкушава ме да ѝ кажа „майната ти“. — Райли влезе в джакузито.

— Смятай го за казано. — Саша притвори очи, отпи от пенливото питие. Чу плясък, когато Аника предпочете да плува в басейна. — Всичко ме боли! Като си помисля, че утре рано-рано пак ще правим упражнения и ще тичаме, направо ми призлява!

— Прибави и работата върху горната част на тялото ти.

Саша присви очи.

— Смятай, че и аз съм те наругала.

— Утре ще се гмуркаме, така че това ще ни разнообрази. И може да извадим късмет. Оставих Сојер и Дойл да помислят къде.

— Бран?

— Хрумна му нещо за оръжието на Аника и каза, че ще поработи върху идеята.

Саша реши, че ще отиде да му помогне. Може би.

— Господи, това ухае прекрасно! Защо нямам нещо такова у дома.

— Горещо джакузи или горещ магьосник, който да ти прави вълшебни отвари за горещото джакузи?

Тя се усмихна бегло.

— И двете.

— Бас държа, че можеш да имаш и двете.

— Бран в моята малка къща в планината? Той си има Ню Йорк и Ирландия. Моето място е толкова изолирано, толкова тихо, а той... той е по-голям от живота, не е ли така? Цялата тази мощ. Умее да я контролира, но е огромна и пламенна и едва ли ще му е достатъчно да живее в някаква си къщурка в Северна Каролина.

— А на теб ще ти бъде ли достатъчно, когато свършим с това тук?

— Вече не знам — отвърна колебливо Саша. — Но мисля, че винаги ще имам нужда от някое тихо местенце, в което да отида, да живея, да рисувам. Повече никога няма да блокирам способностите си, нито ще си мисля, че трябва да съм сама. Сега се познавам по-добре, знам какво мога. Знам какво е да си част от нещо наистина важно. Нещо, за което си струва да се бориш. И като се погледна сега...

... Огледалото вижда истината, голата и суровата. Онова, от което се бои тя, живее в огледалото. Там, вътре, е и нейният край — край, който могат да променят единствено звездите. Тя се страхува от края си.

Когато Саша отново дойде на себе си, видя, че Райли я е стиснала за ръката, за да държи главата ѝ над водата, и вика Аника.

— Добре съм! Всичко е наред.

— Пийни една голяма глътка! — Райли напъха чашата обратно в ръката ѝ. — Успях да я хвана, когато започна да се накланя в ръката ти.

Саша поклати глава, въздъхна.

— Дай ми минутка.

— Водата е твърде топла, а ти си бледа. Хайде да се охладим в басейна.

— Добра идея.

Като кимна към Аника, Райли остави чашата и помогна на Саша да се изправи.

— Вън от джакузито и вътре в басейна!

Тя се подчини, защото наистина ѝ беше горещо, и някак... отпуснато. По-хладната вода на басейна ѝ помогна да се отърси от замайването и тя успя да излезе от него сама.

— Помниш ли какво каза? — попита я Райли.

— Да. За едно огледало и истината в него. Не съм сигурна какво означава.

— Време е да се прибираме — реши Аника. — По-далеч от слънцето.

Да, помисли си Саша. Ще си свали банския, ще почине минутка-две.

— Има и нещо хубаво. — Тя разкърши рамене, преди да се увие с хавлиената кърпа. — Вече не ме боли.

Макар да бе отклонила предложенията им да ѝ помогнат да се преоблече, тя осъзна, че са отишли право при Бран, когато той влезе в стаята ѝ, преди още да е закопчала ризата си.

— Дай да те погледна.

— Добре съм! Не биваше да те прекъсват.

Той обаче постави ръце на раменете ѝ, взря се дълго и изучаващо в лицето ѝ.

— Имаш ли главоболие?

— Не. Не се опитах да блокирам видението. Заля ме като вълна — и ме остави малко разтреперана, но не ме заболя. Ти беше прав.

— Опиши ми какво се случи.

— С Райли бяхме в джакузито — Аника изля отварата ти във водата. Прекрасна е, между другото. Аз се бях отпуснала и тъкмо си говорехме за... — Тук тя спря. Нямаше никакво намерение да споделя с него предположението на Райли, че той може да живее с нея в Северна Каролина.

— Говорехте си за какво?

— Че откакто това започна, вече се познавам по-добре и знам какво е да си част от нещо. После ме заля тази вълна. Все едно си попаднал в подводно течение. Но този път се оставих на видението, не се опитах да се боря с него.

— Какво видя?

— Аз... — Тя замълча, защото на вратата се почука.

— Добре ли си, Саша? — извика Сойер отвън.

— Да! След малко слизам! Имам нужда да си подредя мислите — каза тя на Бран.

— Добре. — Той прокара ръка по влажната ѝ коса. — Ще слезем долу.

Всички вече се бяха събрали на терасата, затова тя седна, пое си дъх.

— Съжалявам, но наистина не разбирам какво означава видението. Може да е било стая, може да е било и пещера. Всичко беше в злато и сребро. И сияеше. Като много елегантна къща, пълна с огледала. Аз сякаш стоях в нея, но не можех да се видя. После взех едно огледало — но ръката не беше моята. Мисля, че беше нейната. На Нереза. Тя взе огледалото със скъпоценните камъни, но щом се взря в него, онова, което я гледаше оттам, не беше просто остаряло. Беше

древно. Сиво и повехнало. Хлътнали очи, тънка сива коса. Приличаше на череп. И не се виждаше нищо друго. Стъклото около отражението беше черно. Огледалото се счупи и лицето се разпадна на парченца, хиляди парченца. А парченцата се превърнаха в дим и всичко стана черно.

— Ти каза, че огледалото вижда истината — напомни й Райли.

— Знам.

— Alegория? — предположи Сојер. — Тя е древна, защото е богиня — но огледалото вижда, че душата ѝ, или както там се нарича, е повехнала и мрачна?

— Не се нуждаем от гадател, за да разберем смисъла — обади се Дойл. — Може би е нещо от сорта на Дориан Грей.

Изумена, Райли вирна пръст към него.

— А огледалото отразява истинската ѝ същност. То старее вместо нея, показва греховете ѝ и през цялото време тя остава млада и красива.

— Това е предположение.

— Но добро. Ако наистина има огледало и ние го разрушим — това ще е краят ѝ.

— Не знам. Онова, което видях аз... Тя счупи огледалото. Едва ли ще се унищожи сама.

— Друго огледало, друго стъкло — допусна Бран.

— Аз ще се поровя малко. — Райли отново взе чашата си с маргарита. — Ти каза, че само звездите могат да променят това. Може би има друга причина тя да ги иска толкова. Съществува вероятност да я унищожим — не просто да я спрем, а да я унищожим. Но ако тя се сдобие със звездите — с тази вероятност е свършено.

— И аз ще направя проучване за огледалните заклинания — каза Бран. — Но звездите остават приоритет. Вие двамата избрахте ли къде ще се гмуркаме днес?

Дойл кимна.

— Съставихме маршрут за три пещери. Би трябвало да успеем да огледаме и трите. Две ще отметнем със сигурност. Ти ще искаш да хапнеш преди залез-слънце — обърна се той към Райли, — затова...

— Преди да продължите с това — прекъсна го Сојер — и с каквото друго има в дневния ред, искам да обясня нещо. Първо трябва да говоря със семейството си. По-специално с дядо.

— Относно компаса? — предположи Бран.

— Да, точно така. В него има и още нещо. — Той го извади от джоба си. — Ако го използваш с карта, ще ти покаже къде да отидеш, за да се сдобиеш с онова, което искаш. Но може да направи и повече. Дори без карта.

— Какво например? — попита Райли.

— Ами нещо такова. — Сойер постави компаса върху дланта си и... изчезна.

— Мили боже!

Докато Райли възкличаваше, Аника скочи на крака.

— Къде отиде той? Къде е той?

— Тук горе — обади се Сойер от терасата и им помахна. После отново изчезна и се появи на мястото си край масата.

— Значи и ти си магьосник!

— Не. *Компасът* е вълшебен — обясни той на Аника. — Свързан е с мен, да, но той е вълшебният. Просто му зададох маршрут от лесните — до терасата и обратно.

— Бива си го. — Дойл протегна ръка и внимателно огледа компаса, когато Сойер му го подаде. — И как е свързан с теб?

— Този, който го има, може да го предава на други. Нямам предвид както аз ти го подадох сега. Това е традиция в семейството. Мой е, докато го предам на следващия в рода. Обикновено на син или дъщеря.

— Като гледам, нямаш нужда от самолет — пошегува се Райли.

— Много смешно. Всъщност, да, удобен е в това отношение. Но има и още нещо. — Той го взе обратно от Дойл, обърна го от другата страна, прокара пръст по окръжността.

Отвори се втори капак и отдолу се показа циферблатът на часовник.

— Божичко! Само не ми казвай, че това е като машина на времето!

Сойер се усмихна бегло на Райли.

— Нещо подобно.

Тя подскочи и затанцува на място.

— Исусе Христе, местата, на които мога да отида, които мога да видя! Маите, ацтеките, келтите... изумителните пирамиди! Къде... не, кога си бил назад във времето?

— Не съм бил толкова назад. Вижте, трябва много да внимаваш, когато използваш компаса за преместване във времето или пространството. Много! Например прииска ти се да гледаш стрелбата в Окей Корал^[3]. Първо — не си облечен подходящо и някой ще забележи. Ами ако се озовеш на пътя и някой камион те прегази? Или може да те улучи заблуден куршум. Дори и да оцелееш, ти вече си променил нещо. А то може да промени друго, така че, когато се прибереш, нещата там няма да са като преди. И трябва да се върнеш и да ги оправиш.

— Пространствено-времеви континуум. Разбирам, но ти си бил там, нали? Видял си братята Ърп и Док Холидей^[4]?

— Да. Но беше бързо и грозно — стрелбата, имам предвид. Пътуването във времето не е лесна работа и скоро се научаваш — защото те обучават, а и от собствен опит, когато оплескаш нещата — да не го използваш за забавление.

— Колко назад? — попита Дойл. — Колко назад във времето можеш да отидеш?

— Не знам дали има граница. Чувал съм истории — отраснал съм с тях — за хора, които не са се завърнали. Компасът винаги се връща, но някои от онези, които са го държали, не успяват. Може би са отишли твърде далеч или не са изчислили правилно времето или мястото, така че са паднали в океана или са се озовали насред битка или земетресение.

— А напред във времето? — попита го Бран. — И това ли можеш?

— Още по-трудно е. Искаш да видиш какви ще са нещата след сто години? Ами ако след осемдесет години се влошат? Мислиш си, че ще се озовеш на Таймс Скуеър, а там няма нищо. Или попадаш в разгара на война, на чума. Дори нещо толкова простичко като поляна в гората може да е превърнато в петлентова супермагистрала и да те сплескат като палачинка. Възможно е да изчислиш доста точно връщането назад, но напред? Няма как да знаеш онова, което не се е случило.

Сойер затвори капака на часовника.

— Връщал съм се назад, пътувал съм в разни посоки и съм се въртял в кръг, опитвайки се да разбера с какво точно се заемам. Преди да дойда тук, преди да срещна който и да е от вас. Успях да събера

някое и друго зрънце информация, варианти на легендата в различните митологии, но нищо съществено. А после компасът ме насочи насам и дойдох тук.

Аника го докосна лекичко по ръката.

— Ти от сега ли си?

— Да. Роден съм преди двайсет и девет години. Вижте, ако знаех как да се върна където е започнало всичко, бих рискувал. Но това не ми е по силите. А и да успееш, едва ли бих могъл да направя нещо сам.

— Можеш ли да вземеш друг човек със себе си?

— Да. Взех брат ми на стадиона „Доджър“, за да види играта на Джак Робинсън^[5]. Беше на рождения му ден и дядо ни разреши. Но съм го правил само с един човек. Теоретично бих могъл да взема повече. Обаче не говорим за това извън семейството — продължи той. Нещо като твоята клетва, Райли. Приказвах с дядо и смятах да ви кажа за това снощи. Но ти трябваше да се превърнеш във вълк.

— Хммм.

— Трябва да се справяш с куп неприятности, ако нещо подобно се разчуче. Онзи задник разбра за това и от пет години ме преследва. Кучият му син се опита да ми направи засада миналата година в Мароко — бях открил нещо там. Видях, че няма да ме купи, и вместо това се опита да ме застреля. Проклетият Малмон!

— Чакай малко! — Райли се наведе напред с оголени зъби. — Андре Малмон?

— Да. Познаваш ли го?

— Познавам го. Обича да се афишира като спасител на артефакти, като експерт по митологиите, консултант, авантюрист — според случая. Той е крадец, измамник и — не мога да го докажа — но знам, че е убил мой колега. Значи е по дирите ти заради това? — добави тя и потупа компаса.

— Да. Изплъзнах му се след Мексико.

— Няма да се откаже лесно. Ще се обадя тук-там да видя дали мога да разбера къде е в момента. Ако е наблизко, трябва да се пазим от него толкова, колкото и от Нереза.

— Той знае ли за звездите? — попита Бран.

— Малмон знае нещо за всичко. — Райли вдигна питието си, взря се в него намръщено. — Кучият му син Малмон! Ако подуши, че

ти си тук Сойер, че аз съм тук, че ние сме тук — веднага ще дотърчи, освен ако не е подгонил някой друг. Ще ти пререже гърлото за компаса.

— Да, стана ми ясно още в Мексико.

— А пък ако е разбрал за звездите — ще ни изкорми всичките!

— Тогава по-добре да го открием първи — надигна се Дойл. — Ще си взема бира.

— Донеси и на нас. — Бран се обърна към Райли: — Разкажи ни за Малмон.

— Умен е — има много научни звания. Но е безскрупулен. И червив от мангизи.

— Червив от мангизи? — повтори изумено Аника.

— Означава, че има купища пари. Семейно богатство, а после и каквото е откраднал. Би изпълнил всякакви поръчки, стига да са добре платени. Според моите източници, той е човекът, организиран отвличането на бял носорог — видът е застрашен от изчезване — от един от резерватите в Кения. Оставил е два трупа след себе си. Но никой не можа да го докаже и така и не намериха носорога.

— Защо му е на някой да краде носорог? — зачуди се Саша.

— Защото друг му е платил тлъста сума. Най-вероятно човек, който е богат и жесток колкото него и е искал да ловува животното. Малко ли извратени копелета ловуват редки и преследвани видове!

Тя поклати глава, загледана в бирата, която донесе Дойл.

— Ако знаеше каква съм, нямаше да миряса, докато не ме затвори в клетка и не ме продаде на търг. Както и да е. — Тя замълча за миг. — На четиридесет и няколко е, има бази в Ню Йорк, Париж, Дубай, имение в Девън. Сигурно и на други места. Баща французин, майка англичанка, отраснал е предимно в Англия — пак доколкото ми е известно. Ако трябва да му сложа етикет, бих избрала „нарцистичен социопат“. Има си постоянен екип от наемници и няколко бивши барети, а за по-специалните неща наема хора отвън. Но няма нищо против лично да си изцапа ръцете — или да ги оплиска с кръв. Според мен това му доставя удоволствие. Когато един колега ми се обади, беше на седмото небе. Каза, че е открил Карнвенан, бил абсолютно сигурен, и ме помоли да отида в Корнуол и да му помогна да го докажем.

Райли промени решението си за бирата, взе си още една.

— Какво е Карнвенан? — попита я Саша.

— Камата на крал Артур. Много хора от моята професия вярват, че тя е чиста проба мит. Аз обаче не съм съгласна, а Уесъл, доктор Уесъл, е посветил по-голямата част от професионалната си кариера на изследванията за крал Артур. Когато ми каза, че я е намерил, му повярвах. Нужни ми бяха няколко дни да се организирам и да отида при него. Когато го направих, той беше мъртъв. Удушен с гарота — но първо го бяха измъчвали, а лабораторията му беше претърсена и подпалена — заедно с него. Разбира се, нямаше и следа от Карнвенан или от записките му, нито от останалите артефакти, които бе намерил. Забелязали бяха Малмон във Фалмът, а това едва ли е съвпадение.

Тя се изправи на крака.

— Ще отида да се обадя на контактите си, дано открия къде е той и какво е намислил.

— А ние ще се разправим с него, ако и когато го намериш — заяви твърдо Бран, докато Райли се отдалечаваше.

— А също и с неговите наемници и платени убийци — добави Дойл и хвърли бърз поглед към Аника.

Сякаш бе чакала знак, тя направи няколко премятания през масата и накрая се изправи на ръце, а петата ѝ се озова само на сантиметри от лицето на Дойл.

Той се засмя — толкова бързо, от сърце и с възхищение, че Райли, която все още бе на няколко крачки от тях, се обърна и го изгледа.

— Добре, красавице! Знаеш как да изразиш мнението си.

— Мога да се бия. — Тя се преметна гъвкаво през масата и стъпи леко на краката си.

— Подхванал съм нещо за теб. Всъщност трябва да продължа. — Сега и Бран се изправи. — Но първо ми е нужно нещо твое.

— Имам монети и... парите, които ми даде Райли.

— Не, *mo chroi*^[6]. — Той извади малко шишенце от джоба си. — Трябват ми само няколко капки от твоята кръв.

— Моята... — Тя пребледня леко.

— Това, което правя, трябва да съдържа част от теб — твоята светлина, твоето сърце, твоята сила. — Той извади малък ритуален нож, който бе почистил. — Съвсем лекичко убождане на върха на пръста ти. Най-добре дай третия на лявата ти ръка.

Без да каже нищо, тя протегна ръка, вкопчи се в Сојер с другата.

Без да сваля очи от нея, Бран използва върха на ножа и задържа пръста ѝ над шишенцето, в което се стекоха три капки кръв.

— Готово. — Той целуна пръста ѝ, както би постъпил с дете. И мъничката рана изчезна.

— Не ме заболя.

— Защото си много храбра. И куражът ти също е в кръвта ти.

— Какво ще ми направиш?

— Изненада. — Сега той я целуна по бузата, обърна се и погледна към Саша. — Ще ми помогнеш ли?

Тя тръгна с него.

— Не изглеждаш много притеснен от този Малмон.

— Той е просто човек, колкото и да е опасен.

Бран влезе в стаята си. Тъй като сега спеше в спалнята на Саша, беше я подредил изцяло като работно място. В момента котелът му беше поставен върху висок каменен пиедестал в средата на стаята.

— Бран, едно нещо е да се биеш, дори да убиеш противните създания, които ни изпрати Нереза. Но човешко същество?

Убиец, поправи я той наум, но само кимна.

— Има начини да се отбраняваш и дори да нападаш, без да проливаш кръв. Точно върху такава нещо работя сега за Аника.

Саша погледна кехлибарената течност в котела и сбърчи вежди.

— Какво е това?

— За него ми е нужна твоята помощ. Почти съм приготвил сместа, но добавките и по-нататъшните ми действия ще зависят от формата, която тя ще приеме.

— И какво ще прави?

— Ще отклонява. Ще унищожавя онова, което е създадено в тъмнина, тъй като ще го отклонява със светлина.

— Щит?

— Да, това обмислям. — Той заобиколи котела, докато говореше. — Малък щит — Аника е достатъчно силна и ще се научи да го използва, да се движи с него.

— Но ръцете ѝ ще са заети!

— И върху това трябва да помисля. Може би ще е нещо като нагръдник, но тогава ще е неподвижно и ще се движи само когато се движи тя. Няма да я предпазва отзад или отстрани, трябва да се обръща, и макар да е много бърза...

Саша си представи Аника в нагръдник — гъвкавата и красива принцеса боец.

— Как точно ще действа щитът?

— С лъч светлина. Лъчът ще прониква в създаденото от мрак. Ще отклонява, ще унищожава. Щитът може да е...

— Ще направиш ли две? — прекъсна го тя.

— Два щита?

— Не, мислех си по-скоро за гривни. Нещо като маншети. Може да не съм запозната с всички супергерои като Сойер, но познавам комиксите с Жената чудо.

Бран се засмя, когато Саша протегна напред юмруци, сякаш се кани да нанесе удар.

— Блестяща идея, фейд! Ще носите вълшебни гривни като нея, ръцете ви ще са свободни и ще можете да отклонявате нападателите и да се защитавате от всички страни.

— Ще ги направиш ли красиви? Тя ще носи каквото ѝ дадеш, но ако са красиви, ще я зарадваш много.

— Ще се постарая. — Той обхвана с длан брадичката ѝ, притегли я за целувка. — Всъщност ще се погрижим и за дизайна, плюс силата и защитата.

Той прекоси стаята и отиде до книгите си, избра една, започна да я разлиства.

— Ето. Това ще ни свърши работа. — Той ѝ направи знак да се приближи.

— Келтско ли е?

— Да. „Моята кръв и сила са вдъхновени от мен.“ Ще ги нарисуваш ли? Две гривни с този надпис. Както ти ги виждаш.

— Добре. Чакай да си донеса скицника.

Тя изтича до стаята си и се върна веднага, вече си представяше как ще изглеждат маншетите. Широки около три сантиметра, помисли си, леко заоблени, с тънък кант под формата на стегната плитка.

А келтските символи на Бран щяха да са изписани в кръг около тях.

— Не ми каза как ще се закопчават.

Той се усмихна леко.

— Магия. Няма да имат начало и край — добави. — Непрекъснат кръг. — Докато говореше, си избра парче жица. — Бронз.

За истински бойци.

Със свободната си ръка издигна котела във въздуха около десетина сантиметра, запали под него огън.

— Без остриета, без стомана. Само светлина. А в светлината — силата да се отбраняваш, да отклоняваш атаките. Да унищожаваш създаденото от тъмните сили, да се отбраняваш срещу онова, което иска да ти навреди. Кръвта на боеца. — Той вдигна шишенцето, обърна го и изсипа трите капки в котела. — И на магьосника. — Като използва същия нож, той притисна върха му и към своя пръст, добави още три капки кръв в течността. — Сила и светлина, свързани от кръвта, идващи от древността. — После пусна жицата и тя заплува в къкрещата течност. — Раздвижени от вятъра.

Духна в протегнатата си длан и течността се раздвижи.

— Възпламенени от искра.

Пламъците се издигнаха и заоблизваха стените на съда с червени езици.

— С вода от бурята и от морето, за да лекува. И пръст от свещената земя за благословия.

Добави от едно шише водата, искрящо синя, после пръстта с наситен кафяв цвят.

— Рисунката готова ли е?

Саша я беше направила, но сега едва дишаше. Във въздуха пулсираше някаква мощ, той бе станал синкав като водата, която Бран изля в казана. В него той беше светлината, излъчваше я. Когато обърна глава да погледне Саша, очите му бяха с цвят на оникс.

Тя му подаде рисунката.

Бран не каза нищо, докато я разглеждаше, но кимна одобрително.

Вдигна я високо с двете си ръце.

— Сила от теб, сила през мен! Изкови вълшебните оръжия на светлината! Благослови ги и ги дай чрез мен на таз жена! И нека ги използва за добри дела! Сътвори ги в този образ и втъкни кръвта ни. Разгори се огън, буен и свободен!

Рисунката лумна в ръката му и светлината от горящата хартия се понесе към котела.

— Да бъде!

Бран задържа ръце над този пламък, над тези искри.

— Сега се охлади! Готови са.

Стаята отново стана същата, огряна от меката привечерна светлина, а котелът стоеше кротко на каменния пиедестал.

— Не ми достига въздух — промърмори Саша.

Бран се обърна бързо, очите, които преди бяха напрегнати и отнесени, сега я гледаха загрижено.

— Не, нямам предвид... — бързо се поправи Саша. — Просто останах без дъх. Това, което направи ти, беше великолепно и ме остави без дъх.

— Не е лесно да създадеш нещо осезаемо от стихии и воля. Многопластово е и изисква значителна енергия.

— Видях.

— Уплаши ли се?

— Не и когато го правиш ти. Не.

Той протегна ръка.

— Ела да видим какво се е получило.

— Аз не съм...

— Рисунката ти. Това, което ми даде ти — красотата и въображение — също се съдържа тук. — С едната ръка той я улови за китката, а с другата бръкна в котела.

Маншетите бяха точно както ги бе нарисувала тя — с гравирани символи и тънкия кант с форма на плитка.

— Може ли да...

— Разбира се.

Тя прокара пръст по тях.

— Красиви са. Аника със сигурност ще ги хареса. А на мен ми харесва... харесва ми, че ти ги направи за нея, че разбра нежеланието ѝ да използва оръжие и изработи нещо силно, красиво и от светлина. Ти...

Задавена от изблика на благодарност, тя впи очи в неговите.

— Наистина оставам без дъх от теб. И не само заради способностите ти, Бран. А и заради това, което се случва с мен, докато сме заедно. Ти промени живота ми. Разкри ми красотата му.

— И ти промени моя. — Той обви лицето ѝ с ръце, целуна я нежно. — Обогати го. Ще ти се закълна в нещо, фейд, макар да не съм ясновидец. Когато върнем звездите по местата им, ще застанем заедно, точно както сега, под светлината им.

— Това е клетва, която искам да удържим и двамата.

— Тогава вярвай, че ще го направим.

Тя се облегна на него за миг, докато гледаше към небето, морето и носа, където знаеше, че ще стоят заедно в разгара на бурята.

— Става късно — боже, как лети времето! Имаме работа в кухнята.

— Много жалко, защото в главата ми се върти много по-приятна мисъл, свързана с нас двамата.

— Запомни си мисълта — но първо Райли трябва да хапне нещо преди залез. И трябва да дадеш на Аника гривните.

— Ти си самата практичност! Но по-късно ще се разходиш с мен.

— Значи приятната мисъл, свързана с нас двамата, е била да се разходим заедно?

— Като за начало. — Той взе гривните, които тя му върна, после и ръката ѝ. — Достатъчно се занимавахме с бойни планове и задачи — каза, докато слизаха долу. — Искане ми се да се поразходя с теб на лунна светлина.

— Значи имаме среща. — Тя видя, че Аника играе на дърпане на въже с Аполон. — Занеси ѝ гривните, а аз ще се заема с вечерята.

Когато тя го остави, Бран закрачи през моравата. Аполон прекъсна играта и му отдели необходимото време за поздрав под формата на подскоци около него.

А очите на Аника се разшириха, когато видя гривните в ръката му.

— О! Това ли е, което правеше за мен? — Тя притисна длани като за молитва, докосна с тях устните си. — Боже, как само блестят на слънцето!

— Защото са направени от светлина.

— И кръв?

— Твоята и моята. Само за теб са и могат да принадлежат само на теб или на някой, който носи твоята кръв — обясни той.

— Благодаря ти! — Тя взе едната почти благоговейно, после на лицето ѝ се изписа озадачено изражение. — Не знам как да я нося. На китката ли се слага?

— Точно така. — Той улови ръцете ѝ. — Ако я искаш, сама ще обгърне китката ти. Но имай предвид, че е едновременно оръжие и щит.

— И ще ми помага да се бия — без пистолет или нож?

— Точно така. Без пистолет или нож, но със сила и светлина.

— Ще се бия!

Когато Бран напъха пръстите ѝ в гривната, тя проблесна над ръката ѝ, обви китката ѝ и остана там, стабилна и съвсем истинска. Аника направи същото с втората.

— Красиви са.

— Само ти можеш да ги свалиш.

Тя поклати глава.

— Ще ги нося постоянно. Благодаря ти. — Прегърна го. — Благодаря ти!

— Пак заповядай. Нека ти покажа как действат.

— Ако обичаш.

Бран протегна длан и над нея се появи тъмна, въртяща се топка, която той запрати във въздуха. После взе ръката на Аника, както бе свита в лакътя, и я обърна към топката.

— В началото трябва да мислиш, да се целиш, да си съсредоточена. Но после ще го правиш автоматично. Отклони топката!

— Да я отклоня?

— Твоята светлина, Аника, срещу тъмнината. Използвай я!

Този път ѝ помогна, като за първи път. От маншета ѝ се изстреля тънък лъч светлина, удари топката.

— Чувствам ги — промърмори тя.

— Точно така. Направи го отново. — Тя го изненада, като вдигна другата си ръка и запрати топката встрани.

— Бързо се учиш.

— Чувствам ги — повтори тя. — Но какво ще стане, ако направя грешка? Ако ударя някого? Не искам да наранявам никого.

— Гривните поразяват само тъмнината или някой, който има черни мисли. Все пак съм ги направил аз и съм положил клетва. Свещена клетва. Да не наранявам никого. Да използвам възможностите си само срещу мрака.

— Това ще е и моята клетва. Ще я взема от теб. Ще се бия с мрака. — Тя вдигна ръце, изстреля по един лъч светлина и от двете и топката полетя надясно, после наляво.

— Наистина се учиш бързо! А сега я унищожи!

— Да я унищожа?

— Ще ти дам друга. Унищожи тази. — Този път светлината беше по-ярка, по-остра, порази топката и тя мигом изчезна.

— Мога да направя това, ако онези създания се върнат и ни нападнат. Те са зли, затова мога да го направя.

Очите ѝ станаха сурови, тъжни.

— Ще го направя, без да наруша клетвата си.

— Направи го, за да унищожим мрака, да открием и защитим звездите.

— Тези гривни са повече от подарък. Дори повече от оръжие. Ти ми даде цел. — Очите на Аника, обикновено изпълнени с веселие, срещнаха неговите с твърда решимост и сила. — Няма да те посрамя.

— Знам.

— Харесва ми, че са красиви.

— Саша ги нарисува за теб. — Той направи нова топка. — Упражнявай се. Аз имам работа в кухнята.

— Ще работя здраво! Можеш ли да ми направиш още една, сега? Злото не идва само.

— Имаш право. — Той ѝ направи три, потупа я по рамото и я остави да се упражнява. Докато прекосяваше моравата, до ушите му достигаше звукът от замахането на ръцете ѝ и свистенето на светлината.

Сойер стоеше в края на терасата, с ръце в джобовете и смаяна усмивка на лицето.

— Прилича досущ на Жената чудо!

— Идеята беше на Саша. Но мисля, че ѝ отива.

— Шегуваш ли се? Виж я само колко е добра!

Бран погледна назад, видя как Аника направи предно премятане и стреля по едната топка както беше във въздуха. Другите две удари, докато се приземяваше.

— Чувствам се като задник, като си помисля, че я карах да използва пистолет. — Както бе направил и с Аника, Бран потупа Сойер по рамото и отиде в кухнята.

Аника им демонстрира новите си движения преди вечеря, доказвайки, че е неуморна и схватлива.

— И аз бих искала да имам един чифт от тези. — С ръце на бедрата, Райли гледаше как Аника атакува трите топки, докато изпълняваше серия от премятания презглава.

— Три пъти в месеца ще са ти нужни два.

Тя хвърли кос поглед на Сойер.

— Много смешно! — каза и взе бирата му. — Сигурен ли си, че не може да пропусне и да очисти някой от нас?

— Напълно. — Както бе инструктиран, Бран изсипа рибата от грила в платото. — Само ще почувстваш нещо като... статично електричество.

— Това отнася ли се и за вълчата ми форма?

— Пак си си ти, нали?

— Да, така е. Но може би е добре да направим проверка все пак. Сойер ще е мишената.

— Ха-ха! — реагира той.

— Не се шегувам, ние трябва да... — Райли млъкна, тъй като телефонът ѝ иззвъня. — Момент.

Саша изкара отвън купа с паста и задушени зеленчуци и самун хляб върху дъската за рязане.

— Вечерята е готова — обяви тя.

Сойер подсвирна одобрително, когато Аника уцели и трите топки.

— А аз съм бил добър стрелец!

Райли остави встрани телефона си, докато седеше.

— Според два от източниците ми Малмон в момента е в Лондон. Така че засега не бива да се тревожим за него.

Тя вдигна очи, преценявайки положението на слънцето и времето, с което разполага.

— Обичам да си подремвам след последната нощ. Но май няма да се случи.

— Ще се упражняваме на разсъмване. — Дойл натрупа храна в чинията си.

— Умирам да се упражнявам! — Аника се отпусна тежко в стола до Сойер. — Понякога упражненията приличат на танц.

Нереза ги наблюдаваше през топката. Беше бясна, защото образите изглеждаха размазани, сякаш ги гледаше през пластове марля.

Магьосникът, помисли си тя, беше спуснал завеса — изглежда, притежаваше повече сила, отколкото ѝ се нравеше.

Не достатъчна, изобщо нямаше да е достатъчна, но я вбесяваше.

Тя остави топката, взе бокала и отпи.

Нека си мислят, че са защитени. Нека пируват и се смеят. Когато приключи с тях, смехът ще се е превърнал в писъци.

Извика едно от създанията си, то кацна върху страничната облегалка на стола ѝ и тя прокара пръсти по грубите очертания на лицето му. Можеше да организира нападение, само за да ги види как ще се разбягат като мравки, но реши, че е по-разумно да ги остави да пируват, да ги остави да повярват, че е възможно да спечелят битката.

И да ги остави да я отведат до Огнената звезда.

Когато го направят — ако го направят — тя ще я вземе от тях. Ще ги разкъса на парчета, ще изпепели костите им, ще обагри морето с кръвта им.

Беше се уморила от чакане, беше се уморила само да ги наблюдава през магическата завеса. От ласките ѝ създанието почти бе заспало. Тя скърши врата му с единствено злобно движение. Прибави малко от кръвта му в бокала, както друга жена би добавила сметана в чая си.

Докато пиеше, си представи, че това е кръвта на магьосника и че неговата сила се слива с нейната.

[1] Вид китайско бойно изкуство. — Б.пр. ↑

[2] Гръцка питка с месо и зеленчуци. — Б.пр. ↑

[3] Прочута стрелба между каубои и шерифи през 1881 г. — Б.пр.

↑

[4] Представителите на закона в битката в Окей Корал. — Б.пр. ↑

[5] Първият черен бейзболист във висша лига (1947 г.). — Б.пр. ↑

[6] Скъпа моя (галски). — Б.пр. ↑

Тя плуваше през студена синя вода силна и уверена. То я призова като песен — и тя искаше само да отговори. Дори когато дробовете ѝ запламтяха и закрещяха за въздух — само глътчица въздух — тя продължи да плува.

Видя промяната в светлината, беше като знак, и рискува всичко, за да се гмурне още по-дълбоко. Дори когато ръцете ѝ отслабнаха, а краката ѝ отмаляха, изобщо не си помисли да изплува на повърхността. Трябваше да стигне светлината. Песента.

Беше близо, толкова близо. Очите ѝ се пълнеха с парливи сълзи, докато тялото ѝ я предаваше. Вече виждаше отвора на пещерата, но знаеше, че няма да го достигне.

Не беше достатъчно силна.

Когато светлината започна да отслабва, а песента да звучи по-неясно, усети как нечии ръце я сграбчват.

Вдиша въздух, който опари гърлото ѝ, задави се от вода в съня си, която изпълваше дробовете ѝ.

И се огледа в тъмните очи на Бран.

— Хвала на боговете! — Той я притегли към себе си, залюля я в прегръдка. — Беше спряла да дишаш!

— Давех се.

— Ти си тук! Тук с мен!

— Имаше някаква светлина и исках да я достигна. Трябваше да го направя. Плувах към нея, но не бях достатъчно силна. Започнах да се давя.

— Просто сън. — Не беше предсказание. Той нямаше да го позволи. — Напрегната си, това е всичко. Утре ще се гмуркаме... — Днес, помисли си той, защото навън се развиделяваше. — Затова си напрегната.

— Бях сама. Не се гмурках, не и с кислородна бутилка. И не бях достатъчно силна.

— Няма да си сама. Днес ще пропуснем гмуркането. Аз ще остана с теб тук.

— Не бива, знаеш го. Сънят няма никакъв смисъл. Не бих се гмуркала без кислородна бутилка. И не се боях, Бран. По-скоро бях... като хипнотизирана. Докато осъзнах, че не мога да го направя.

— Какво да направиш?

— Да стигна до светлината. Пещерата. От напрежението е — каза тя и кимна. — Понякога сънят си е просто сън. Все още съм слабото звено — физически. Съжалявам. Уплаших те.

— Само ми изкара ума. Хайде, поспи още малко.

— Ако стана сега, ще мога да си направя кафе, преди Дойл да е размахал камшика. Мисля, че си струва.

— Добре тогава, да прием кафе. — В този миг, все още подвластен на уплахата, Бран беше готов да ѝ даде всичко. — Ако нещо ти напомни за съня, докато се гмуркаме, непременно ми кажи. Няма да те оставя сама.

— Обещавам.

Тя беше спокойна. Сънят не я беше изнервил и разтревожил. Всъщност изобщо не изглеждаше реален. А след двайсет минути, когато Дойл започна да им вади душата с упражненията, нищо не изглеждаше реално, освен потта и потръпващите мускули.

Саша успя да направи шест лицеви опори (почти) — с недостатъчно повдигане на дупето според Дойл — и три четвърти от едно набиране.

Когато се качи в лодката, се чувстваше така, сякаш половин ден бе тичала до припадък. Едва ли в момента имаше нещо по-хубаво от това да отпусне изтръпналия си задник върху подплатената седалка, да вдигне лице към слънцето и да позволи на соления бриз да гали тялото ѝ. И през цялото време зеленината на Корфу проблясваше на фона на синята вода. Други лодки се полюшваха на кея или плаваха по водата — както скоро щяха да направят и те. Тя различаваше цветовете на магазините и ресторантите, движението на хората, които вече се разхождаха. Върху перилата на тесните балкончета в един малък хотел се развяваха плажни кърпи.

Бризът довяваше смесица от гласове и езици, аромата на крем против слънце, лимони и силно гръцко кафе, едва доловимата миризма на дим.

Нима това не е едно малко чудо само по себе си, помисли си тя, целият този живот, кипящ около тях, толкова различен от досегашния ѝ? Семейства на почивка, продавачи, отварящи врати за клиентите си, двойки, седнали край маси в тротоарните кафенета, наслаждаващи се на гледките, звуците и уханията също като нея, докато закусваха лениво.

Никой от тях не знае, помисли си тя, че съществуват зли сърца, толкова алчни за власт, че биха унищожили всички останали.

Подскачащото между родителите си малко момиченце в красив розов три четвърти панталон и панделка, която се спускаше по къдравата ѝ конска опашка; старецът със съсухреното лице и шапка с козирка, всмукващ с наслада от цигарата си, докато кафето му вдигаше пара пред него; невъзможно красивият мъж, който миеше с четка палубата на близката лодка и зъбите му проблясваха в усмивка; трите минаващи край него момичета, които му отправяха закачливи погледи.

Те нямаха представа, че светът е изложен на риск. За тях това бе просто една прекрасна утрин на потънал в пролетна зеленина остров сред синьо море.

— Ти си някъде далеч. — Бран седна до нея.

— Всъщност не съм. Точно тук съм. Точно тук и точно сега и чувството е прекрасно. Със сигурност пак ще се върна — реши тя мигом. — Когато „тук“ и „сега“ няма да са застрашени. Ще пия кафето си ей там и ще обикалям по магазините. Ще си купя безумно пъстър шал и нещо абсолютно безполезно и красиво, на обед ще пия вино от кумкуат. — Тя наклони леко глава, усмихна се. — Може би и ти ще дойдеш и ще пиеш с мен?

— Не звучи зле.

Дойл изкара лодката от пристана, далеч от суматохата, ароматите, целия този живот. Саша взе скицника си, за да нарисува набързо селото от водата. Щеше да запамети ярките цветове и тези, избелелите от слънце, докато го рисува. Ленив акварел, реши тя, така че това кътче от света да изглежда леко загадъчно и нереално.

Отгърна страницата — нова скица на скалите, всичките тези зелени и кафяви нюанси, текстурата — и плажа, където хората вече

започваха да предявяват претенциите си към деня.

Потънала в работа, тя едва забеляза, че Бран стана да помогне на Райли и Аника с екипировката за гмуркане, едва чуваше мотора, вятъра, Дойл и Соьер, които разглеждаха картите.

Изпълнена с доволство, леко отнесена, тя свали обувките си, стана, за да съблече ризата, късите панталонки. Прибра косата си в конска опашка за гмуркането и остави шапката си върху дрехите, всички сгънати прилежно върху скамейката.

Въпреки яркото слънце остави слънчевите си очила върху купчинката. Светлината беше бял блясък, пронизващ водата, сгъстяващ синьото на морето. Пяната, оставяна след лодката, плисъкът на вълните в корпуса, докато завиваха плавно към сушата, звучаха като музика.

Изведнъж тази музика я затегли, затегли всичко в нея. Саша се изправи на пейката, качи се на перилото. И просто се гмурна в песента.

Бран се обърна пръв, за част от секундата успя да види как тя изчезва във водата.

— Спрете лодката! — Грабна спасителен пояс, вдигна го нагоре и го запрати с всички сила към мястото, където бе изчезнала Саша. — Падна зад борда! Саша падна зад борда! — извика, докато изхлузваше обувките си. — Тя сънуваше, че се дави!

— За бога! Почакай! — Райли го хвана за лакътя. — Сложи си кислородната бутилка! Тя може да има нужда от въздух. Дойл!

— Вече обръщам.

Бран нахлузи кислородната бутилка на гърба си, като проклинаше отминаващите секунди, претърколи се във водата.

— Слагайте кислородните бутилки, хвърлете котва! Ние трябва да...

— Аз ще я намеря. — Аника прекъсна обърканите нареждания на Райли. Също като Саша, и тя просто се гмурна.

— По дяволите! — Като нахлузваше бутилката върху тениската си, Соьер държеше спасителния пояс под око. — Сигурно Нереза им е направила нещо. Да действаме.

Беше във водата секунди след Аника.

Дойл подхвърли на Райли кислородната маска.

— В нея е влюбен магьосник. Той ще я спаси.

Райли закопча канията с ножа за гмуркане.

— Не можем да рискуваме!

Саша заплува през хладната синя вода, погълната от песента. Тя проникваше в главата ѝ, в кръвта ѝ, по-красива от всичко, което бе чувала досега. Видя светлината отпред — прекрасно меко сияние в синята вода, потрепващо в ритъма на музиката.

Саша се гмурна още по-дълбоко, копнееше да я достигне. Слизаше все по-дълбоко и по-дълбоко, макар дробовете да я боляха.

Започна да усеща топлината ѝ, сякаш всеки момент щеше да я докосне. С всички сили се мъчеше да я достигне, но вече с по-уморени движения.

Не беше достатъчно силна. При мисълта за собствената ѝ слабост и жалката човешка нужда от въздух, когато е толкова близо до желаното, я заля отчаяние.

Изведнъж всичко се разми — светлината, пулсирането, песента — и тялото ѝ се отпусна безпомощно. Тя започна да потъва в синкавата вода с ръка, протегната към красотата.

Някакви ръце я уловиха. Безпомощна, Саша глътна вода, докато я издигаха нагоре.

Ослепителна светлина, внезапна топлина. После нищо.

Аника я извлече нагоре, проряза повърхността на водата. В пещерата, където се намираха, водата сякаш пееше, докато се плискаше в скалите. Светлината проблясваше, синя като лунни лъчи.

— Не диша! — Аника ридаше и притискаше Саша към себе си, когато Бран изплува рязко от водата. — Можеш ли да ѝ помогнеш?

— Да, да!

Той нямаше да я изгуби. Покатери се върху широката козирка на една скала и издърпа Саша нагоре. Постави длан на сърцето ѝ, започна да прилага сила. И като се наведе, ѝ даде от дъха си.

За миг, който продължи цяла вечност, той позна истинския страх. Нямаше да ѝ е достатъчен! Беше закъснял!

Изведнъж сърцето ѝ под дланта му се раздвижи.

Тя се закашля и изплю вода. Бран я обърна внимателно по корем, докато на повърхността изплуваха и останалите, и продължи да притиска длан към сърцето ѝ, защото тя си поемаше въздух с усилие.

— Всичко е наред! Повече никога няма да ти казвам, че е било само сън. Всичко е наред, а ghrá^[1]?

Той я повдигна, прегърна треперещото ѝ тяло, притисна чело към нейното, залюля я в обятията си.

— Какво се случи?

Райли се изкатери при тях, погледна строго Саша.

— Гмурна се без кислородна бутилка.

— Аз... беше като сън. — Тя потърси ръката на Бран. — Бях в лодката, рисувах, после... чух музиката. Сякаш сънувах. Трябваше да намеря песента, светлината.

— Нереза — процеди Райли през зъби.

— Не, не. Не беше тъмно или студено. Не беше зло. Беше красиво.

— Понякога злото се крие зад красотата. — Дойл се изкачи при тях.

— Не. Щях да го усетя. *Чувствам го*. То ме викаше. Никой от вас ли не го чу?

— Имаше нещо, докато приближавахме пещерата. — Райли вдигна очи, огледа се. — Тази пещера я няма в картите.

— И светлината. — Бран я погали по бузата в желанието си да възвърне цвета ѝ. — Тя ни доведе при теб.

— Ти ме спаси — промълви тя, но той поклати глава.

— Аника. Тя стигна първа до теб, изтегли те на скалата. Във водата е по-бърза от всеки от нас. — Той ѝ хвърли бърз поглед. — Което е разбираемо.

— Не можех да позволя на морето да я вземе при себе си.

Аника изтри една сълза от лицето си с кокалчето на пръста. Лъскавата ѝ опашка се виеше във водата.

— С крака нямаше да я достигна навреме.

Сойер, все още газейки във водата, докосна внимателно проблясващата опашка с пръст, неспособен да откъсне поглед от сапфирите, изумрудите и рубините, с които бе обсипана.

— Ти си русалка! Да му се не види! Това обяснява много неща.

— Не можех да ви кажа. Не ми беше разрешено.

— Аника! — Саша изпълзя до ръба на скалата, където Аника се бе подпряла с ръце. — Ти ми спаси живота!

— Виждам надалеч във водата. Както вие на сушата. Затова успях да те намеря, но с крака щях да се забавя. Дори така, ти беше бездиханна, когато те изкарах от водата. Бран ти даде своя дъх.

— Направила си това за мен! — Саша постави длан върху ръката на Аника. — Това означава ли, че... сега трябва да останеш във водата?

— Не. Мога да имам крака на сушата за три пълни цикъла на луната. Три месеца — поправи се тя. — Заклех се да не казвам на хората, дори на онези, които търсят звездите с мен. Но животът е посвещен от една клетва.

— Всеки, който те нарани по някакъв начин, ще се разправя с нас — увери я Соьер. Изтри една сълза от бузата ѝ. — Ти си героиня!

— Значи не ми се сърдите?

— Шегуваш ли се? Ти спаси човешки живот и за да го направиш, се отказа от нещо важно за теб. От своята тайна. Как точно тази... — Той отново прокара същия пръст отстрани на торса ѝ в горната част на опашката. — Съжалявам — каза бързо и отдръпна ръка.

— Няма нищо. Аз съм щастлива. Саша е жива и никой не ми се сърди.

— Сега, след като установихме това — поде Дойл, — може би трябва да разберем защо Саша едва не се удави, за да ни доведе тук.

— Размахващият камшик има право — съгласи се Райли. — Това място е особено. — Тя се изправи на крака. — Дълбоко в скалите, доколкото мога да определям посоки. Но достатъчно достъпно, ако си с оборудване — добави тя, като сочеше с пръст Саша, — за да остане неоткрито от други гмуркачи. Обаче го няма на нито една от картите за водолази.

— Според мен отговорът е прост. — Вече поуспокоен, след като Саша бе възвърнала цвета на лицето си, Бран също стана. — Пещерата не е трябвало да бъде открита от други. Тя притегли Саша чрез ясновидските ѝ способности. Притегли всички ни.

— Мислиш, че звездата е тук?

Той кимна към Райли.

— Дори да не е, това място води към нея. И отговаря на предсказанието на Саша. Намираме се между земята и морето, не е ли така?

— Прав си. — С ръце на хълбоците Райли огледа пещерата. — Малко езеро, обширна площ. Много скали. Стените са почти гладки, а таванът... — Тя се намръщи, когато погледна нагоре, огледа го. —

Почти съвършен купол, а и тези сталактити, групирани по такъв начин? Досега не съм виждала нищо подобно.

— Купол, групиране под формата на полилей. Свято място.

Сойер най-сетне излезе от езерото и се присъедини към тях.

— Не би трябвало да има толкова светлина, като се има предвид колко е дълбоко. Няма и небе, което да я отразява. — Погледна към Аника. — Искаш ли да се качиш тук горе — да седнеш на козирката?

Опашката ѝ се изви във водата, проблясвайки като дъга, и се разцепи на две. Аника се изправи.

— Сега мога да стоя — каза тя и отръска водата от бедрата си. — Харесва ми да имам крака.

— Е, добре си служиш с тях.

— Ще трябва да обсъдим всичко това — реши Райли, — но тъй като сме тук, по-добре да се фокусираме. Ако звездата е тук и е заровена някъде, ще са ни нужни инструменти. Мога да ги намеря, но не бива да копаем навсякъде. Най-добре е да се разпръснем и да се оглеждаме за нещо необичайно. Аз ще започна от другата страна на езерото.

— Не знам какво да търся.

— Ти ни доведе тук — напомни Бран на Саша.

Нещо необичайно, помисли си тя. Но не знаеше какво е обичайно, тъй като не ѝ се случваше често да посещава непознати подводни пещери.

Но нещо я бе довело тук — довело бе всички тук.

Защо сега не можеше да чуе музиката или да почувства онова притегляне, което я водеше в правилната посока? Започна да търси с останалите, прокарваше ръце по скалите, катереше се по надвисналите над тях козирки.

Както каза Райли, стените бяха гладки, почти като стъкло. И топли, забеляза тя, а би трябвало да са студени. Въздухът би трябвало да е хладен, осъзна тя — дори студен — като се има предвид, че бяха в подводна пещера.

Откъде идваха светлината и топлината?

Тя огледа куполовидния таван, богатите цветове на скалите, странното групиране на сталактитите, проблясващи от мокрота.

Докато гледаше, от един конус се плъзна капка, падна върху осеяния с камъни под на пещерата.

Тя чу как капката се удари в скалата толкова ясно, сякаш някой дръпна струна на арфа. Следващата. Докато Саша гледаше, капките се стичаха надолу, проблясвайки на светлината — вода, падаща върху вода, вода, падаща върху скала — с бърз, приятен звук.

Песен.

Не беше възможно! Скоростта на течността, светлината ѝ, звукът — музиката се извисяваше над всичко останало. Тя се приближи повече, все така гледайки нагоре, протегна ръка.

Върху дланта ѝ падна капка, топла, искряща — но не и мокра. Задържа се в нея — съвършен овал, прозрачна като стъкло, а песента ѝ отекваше в сърцето на Саша.

Като продължаваше да държи миниатюрното кълбо, тя коленичи върху пода на пещерата.

Чу как някой произнася името ѝ, поклати глава. Не сега, не сега. Нима не виждаха, че в дланта си тя държи любов, вяра, надежда? Толкова много бе събрано в една-единствена капка, достатъчно за всички светове!

Саша я постави като приношение върху малкия каменен олтар.

Капката се издигна оттам — пламъкът и огънят. Искряща и красива, червена и чиста, като кръвта на сърцето. В огъня проблясваха хиляди фасети, освободени от камъка — ослепителната светлина на звездата.

— Огнената звезда, за новата кралица. В нея пламтят страстта и огънят на истината. — Саша я вдигна, поддържа неистово пламтящата светлина в събраните си длани. — Тук са мощта, силата и огнената справедливост, които ще осветяват небесата във всички светове, в името на Егле, сияйната.

Саша вдигна звездата нагоре и я протегна напред, в очите ѝ бликнаха сълзи на върховна радост.

— Намерена е! Свободна е! И всички ние трябва да я пазим, докато я върнем заедно със сестрите ѝ на Стъкления остров, за да могат да блестят вечно, завинаги, над всички светове.

Тя погледна към звездата, въздъхна. А когато вдигна очи, те бяха изчистени от видения.

— Не сънувам.

— Не, фейд! — Бран, който бе дошъл и стоеше до нея, постави ръце на раменете ѝ. — Ти я намери!

— Истинска е. Вземи я. Трябва да я защитим от нея. Тя ще дойде за нея.

— Съмнявам се, че може да дойде тук. — Райли приближи, допря върховете на пръстите си до пламъка. — Не и на това място. Тук е светло и топло — отбеляза тя. — Звездата не е плътна. Но... мога да се закълна, че бръмчи. Има ли някакво тегло?

— Не, но я усещам. Не мога да го обясня. Ето, виж.

Райли взе звездата от ръката на Саша.

— Маса без тегло — промърмори. — Активен пламък, който не гори. Не мога да почувствам формата ѝ физически, но я усещам.

— Нека оставим химическия анализ за по-късно, докторе. — Дойл не изпускаше от очи малкото езеро, едната му ръка беше върху ножа за гмуркане. — Ако тя ни нападне сега, нямаме нищо, освен няколко ножа, вълшебни гривни и каквото Бран може да извади от шапката си. Не само трябва да изкараме това на повърхността, но и да го скрием на място, откъдето тя да не може да го вземе.

— А когато я извадим? — Соьер направи знак на Райли и на свой ред поддържа огнената звезда. — Какво ще правим? Не виждате ли каква светлина излъчва? Хората на острова ще я видят.

— Аз мога да я покрия с нещо — каза Бран. — Поне така мисля. И ако Дойл е прав и Нереза успее да се добере дотук, наистина няма да сме добре защитени. Трябва да отнесем звездата във вилата колкото може по-скоро.

— Тогава по-добре я вземи ти. — Соьер я подаде на Бран. — Ти си най-защитеният, където и да се намираме. Саша, ти се дръж за него. Вземи моята бутилка, за да се върнеш на лодката. Аз ще успея да стигна до нея и така...

— Не, не мога да ти взема кислорода.

— Имам компаса, ако се наложи, но съм издръжлив плувец.

— Аз мога да върна Соьер на лодката много бързо.

— Значи, ще се возя на русалка? Това е първа класа — ухили се Соьер. — За нищо на света не бих отказал подобно предложение.

— Това заклинание е най-доброто! — Бран обви със свободната си ръка звездата. — Защищавай, уважавай, закриляй! — Той описа кръг с ръка около звездата и образува кълбо. Вътре звездата проблясваше, но с меко сияние.

— Добра работа! — похвали го Райли.

— Радвам се, че мислиш така. От доста време усъвършенствам това заклинание. Но за първи път го използвам върху истинска звезда, затова не мога да кажа колко време ще продължи. Трябва да побързаме.

— Тръгваме по двойки. — Сойер свали кислородната си бутилка. — Не ме гледай така — каза на Саша. — Аз си имам аквапревоз. Вие с Бран отнесете звездата на лодката. Двамата с Аника ще ви пазим гърба.

— Ние с Райли тръгваме първи. — Дойл закачи своята кислородна бутилка. — Аника и Сойер — на шест часа. Щом всички се качим в лодката, поемаме обратно. — Той погледна към Бран. — И внимавай да не изпуснеш това нещо!

Скочи във водата, а когато Райли го последва, се гмурна под повърхността и изчезна.

Бран стисна лекичко ръката на Саша.

— Готова ли си?

— Трябва да сме.

— Аз съм с теб! — Като държеше защитената звезда близо до тялото си, той влезе във водата със Саша.

Саша заплува, отдалечавайки се от светлината, но няколко пъти погледна назад, докато не видя Сойер, а после и Аника, чиято лъскава опашка проблясваше зад тях.

Изтласка се нагоре и ускори движенията си, за да не се налага Бран да забавя своите и да я изчаква.

Далеч от пещерата и светлината, тя доби по-добра представа колко далеч и дълбоко бе стигнала. Отново се притесни за Сойер и се обърна да погледне назад.

Нещо проблесна срещу нея, остриите зъби искряха като сребро, очите излъчваха зъл жълт блясък. Неспособна да се защити, тя можеше само да го избегне. Бран протегна ръка през водата. Тя почувства силата на течението, докато онова, което идваше към тях — и което дойде с него — се отдалечи рязко.

Когато Бран ѝ направи знак да изплува нагоре, към повърхността, тя поклати глава. Видя как Райли и Дойл замахват към прииждащите зверове с ножовете си за гмуркане. Не можеше да изостави приятелите си. Пригответи се за бой с голи ръце, видя как Сойер забива ножа си в корема на създание, което приличаше на малка

акула с огромна паст. Опашката на Аника се мяташе рязко, прогони цяла редица от създанията със сила, която ги превърна в мазни черни петна.

Нещо я удари като чук в гърба и тя се завъртя безпомощно във водата. Три от създанията я наобиколиха с отворена паст и проблясващи зъби. Тя започна да се отбранява с ръце, зарита с опашка, тялото ѝ се изпълни с адреналин, докато юмруците ѝ сякаш потъваха в пореста гъба.

Проблесна светкавица, телата им експлодираха.

Аника се стрелна край нея, опашката ѝ помиташе нападателите, докато самата тя изтегляше Сойер със себе си.

Бран прегърна с една ръка Саша и яхна светкавицата до повърхността. Почти я избута по стълбичката в лодката, където Сойер се бе навел над перилата и плюеше вода.

— Аника! — успя да изрече. — Тя се върна обратно! Райли! Дойл!

Преди Саша да осъзнае какво става, Бран пхна звездата в ръката ѝ и се гмурна обратно във водата.

— Не!

— Спри! — Макар да се олюля леко, Сойер успя да я улови за ръката, преди тя да успее да скочи от борда. — Прибери звездата в рулевата рубка! Не мърдай оттам! Трябва ми кислородната бутилка!

Той свали бутилката от гърба ѝ и щеше да си я сложи, когато Райли се появи на повърхността и се хвана за стълбичката. Сойер остави бутилката и се наведе да ѝ помогне да се изтегли в лодката.

— Много ли е зле? — поиска да знае.

— Бран простреля някои от тях. Ако не се беше върнал... — Също като Сойер, и тя протегна ръка, за да помогне на Дойл.

— Бран! Аника! — Като стискаше здраво звездата в ръка, Саша се втурна към страничните перила на лодката.

— Точно зад мен са. Хванете се за нещо! — предупреди ги Дойл. — Трябва да изчезваме отук!

От водата изскочи светкавица, а заедно с нея — Бран. Още докато се изтегляше нагоре, се появи и Аника, мощната ѝ опашка проблесна ослепително във въздуха. Тя скочи в лодката от въздуха, приземи се на ръце и ловко се претърколи.

— Ти кървиш! — Сойер се отпусна на колене до нея.

— Всички кървим! — промърмори Райли, но също се наведе над Аника. — Много ли е зле? — попита я.

— Не. Не както преди, но... — Очите ѝ се разшириха и тя посочи към небето. — Вижте!

Заприиждаха още, като рояк оси.

Доул запали мотора, подкара лодката с пълна скорост. Докато летяха над водата, Соьер поклати глава.

— Не сме достатъчно бързи.

— Върви отпред, при Доул! — Бран избута Саша към рубката.

— С тази лодка не можем да им избягаме! — Примирена, Райли стисна ножа си.

— Напротив, ще успеем! Може би — добави Соьер, докато вадеше компаса. — Не ставай! — нареди той на Аника, притисна тяло към нейното. — Всички да се държат здраво!

Саша се прилепи към Бран, като държеше звездата помежду им. Стискаше я здраво, докато Соьер произнасяше бързо няколко числа.

Беше като изтласкване в пространството, толкова светкавично, че им отне дъха. Краката на Саша омекнаха, главата ѝ се завъртя, докато светът профучаваше край нея.

После започна да пада, като от голяма височина, и тупна шумно на земята — щеше да се просне по гръб, ако Бран не я беше задържал.

— Кучият му син, свърши работа! — Соьер целуна шумно компаса. — Кучият му син!

— Намираме се във вилата! — Райли крепеше натъртената си ръка. — И все още сме в лодката!

И шестимата стояха на палубата на лодката. А тя се бе приземила върху моравата между вилата и стената откъм морето. Аполон тичаше в кръг около нея и лаеше радостно.

— Досега не бях премествал толкова много хора. — Соьер сви рамене. — Реших да видя какво ще стане. По-късно ще му мислим.

— Още сме в лодката! — повтори Райли.

— Скоро пак ще ги изпрати срещу нас — предупреди ги Доул. — Трябва да приберем звездата и да се приготвим за бой.

— Моля те, вземи я ти. — Саша подаде звездата на Бран. — При теб ще е най-защитена. Трябва да превържем раните. Вече знам какво да използвам.

— Дължина и ширина, нали? — Райли скочи от лодката. — Числата, които ти каза, преди да се телепортираме.

— Да. Винаги имам координатите на базата, ето тук. — Сойер потупа слепоочието си.

— Цялата лодка! — каза тя отново и като притисна кървящата си ръка, закрачи към вилата.

Дойл скочи от лодката, погледна към Бран.

— Сигурен ли си за плана си за звездата?

— Напълно. Но ще ми е нужно известно време. Също и време да предизвикам буря. Такава, която ще я просне по гръб, ще разчисти пътя ни. Където и да трябва да отидем.

— Когато си готов, ние ще те прикриваме.

— Нас — поправи го Саша. — Аз ще съм с него. Видях го — каза тя, преди Бран да успее да възрази. — Нарисувах го. Преживях го.

Тя пое към стъпалата на терасата.

— Не подлежи на обсъждане.

Вместо да спори, той внесе звездата вътре. Щеше да направи каквото е необходимо, когато му дойде времето.

Сам.

[1] Любов моя (ирл.). — Б.пр. ↑

Саша се чудеше дали грижата за раните ще се превърне в рутина. Щеше ли да свикне с кръвта и срязаната плът дотолкова, че гледката, миризмата, болката вече да не карат стомаха ѝ да се свива, пулса ѝ да се ускорява?

Знаеше какво да прави — донякъде действаше по инстинкт, но и Бран беше добър учител. Най-напред почисти раната върху ръката на Райли, прецени, че при нормални обстоятелства тя би изисквала поне десетина шева. Спокойно я намаза с мехлема на Бран, докато той се занимаваше със Соьер, а Дойл стоеше на пост край вратата, стиснал меч и готов за бой.

— Тя няма да ги изпрати скоро, нито ще дойде. — Докато говореше, Саша изсипа няколко капки в чаша с вода, подаде я на Райли. — Изпий я цялата.

— Ако ни нападне, докато кървим и превързваме раните си, това ще ѝ осигури предимство.

— Тя обаче знае, че очакваме да се възползва от него, затова то се обезсмисля. Освен това я объркахме — добави Саша. — По-скоро Соьер го направи. Изчезнахме заедно с лодката. Трябва ѝ време да го осъзнае. И е много сърдита. Ние намерихме звездата. Това, че я открихме, е добре за нея, но тя не успя да я грабне от ръцете ни, както си мислеше, че ще стане. — Саша се зае с останалите рани на Райли — много по-малки в сравнение с тази на ръката — и осъзна, че всички стоят и я гледат.

— Кажки какво знаеш! — настоя Дойл.

— Не знам, но ще узная. Чувствам яростта ѝ. И... още не е успяла да проникне през щита, който Бран издигна около къщата. Мисля, че ще го направи, но не и сега, когато е ослепяла от гняв. Имаме още малко време.

— Ти си свързана с нея. Достатъчно открита си, за да осъществяваш тази връзка. Бъди внимателна, фейд — предупреди я

Бран. — Иначе тя ще започне да усеща какво чувстваш ти и да прави същото като теб.

— Нереза е изтъкана от омраза и гняв и от ужасна алчност. Тя я побърква.

— Лудостта не значи глупост — напомни ѝ Бран.

— Сега ще е още по-зла. — Соьер трепна, когато Бран се зае с порезните рани на хълбока му. — Щом прегрупира силите си. Ние имаме нещо, което тя иска. Досега просто си играеше, искаше да ни покаже на какво е способна. Искаше да намерим звездата, защото тя не може.

— На това му казвам точно попадение! — Райли се надигна, разкърши рамото на ранената си ръка, раздвижи бицепсите си. — Добра работа! Почти не усещам болка.

— Можем да отидем някъде другаде. — Аника се обърна, за да може Саша да почисти раните на гърба ѝ. Повечето бяха синини и одрасквания — гривните на Бран действаха добре. — Соьер може да ни премести някъде.

— Да, мисля, че ще мога. Признавам, че за първи път местя шестима души и лодка, но мисля, че ще мога.

— А аз ще придам допълнителна сила на компаса ти, когато му дойде времето. Но... — Бран погледна към Дойл и получи одобрително кимване. — Тук всичко ни е познато и засега сме в безопасност. Нужно ни е време да се прегрупираме, както и на нея.

— А и звездата е на първо място — заключи Райли. — Но ако имаме достатъчно време, искам една бира и да хапна нещо.

Тя отиде до хладилника, извади храната, останала от предната вечер, кашкавал, маслини.

— Гладна мечка хоро не играе, нали така?

— Храната е енергия. — Соьер се насили да се усмихне. — От която не ми е останало много, след като изплюх няколко литра морска вода, а после пренесох задниците ви и лодката.

— Ще ви приготвя нещо за ядене. — Аника хвана ръката на Соьер, потърка я в бузата си. — Не успях да те измъкна достатъчно бързо.

— Аника, без теб изобщо нямаше да се върна!

— Вярно е. — Райли извади хляб от бюфета, после и чипс. — Искам да знам обаче как така сред нас се разхожда русалка.

— Не можех да ви кажа досега.

— Аз съм последният човек, който ще те сочи с пръст. Но как го правиш?

— И ние си имаме магьосници. — Аника се усмихна на Бран. — И ние търсим звездите, за да ги защитим и един ден да ги върнем на небето. За някои това е цел в живота. И за нашето семейство е така. И във всяко... не знам думата. Но избираме един сред нас и го обучаваме.

— Във всяко поколение се ражда една убийца.^[1]

— Аз не убивам.

Сега Соьер се усмихна по-непринудено.

— Това е цитат. Как избраха теб?

— Светлината избира. На церемония, когато навършим нужната възраст. Светлината се вади от нейния сандък от магьосника и огрява избрания. После имаш избор. Не насилваме никого, така че имаш избор. Аз избрах да приема. В песента се казва, че търсецният ще се обедини с още петима, които ходят по земята, така че търсецният получава крака и може да ходи по земята. Но този дар трябва да остане тайна, която може да се разкрие само ако така ще се защити звездата или ще се спаси живот. Щом веднъж е разкрита, търсецният разполага само с три цикъла на луната, за да продължи, после мястото му се заема от друг.

— Ами ако ти — ние — намерим звездите? — попита Саша.

— Тогава ще мога да се върна при семейството си и звездите ще светят над всички светове. Никой от нашите не е успял досега, но и никой не е намирал останалите петима. И вече имаме огнената звезда. Трябва да я запазим.

— Ще го направим.

Бран се обърна към топката, която бе поставил на плота, с проблясващата вътре звезда.

— Сещам се за едно място, където ще е в безопасност, където тя няма да може да я достигне.

— Не при нас? — Дойл се извърна от часовника си. — Аз съм се клел да я пазя.

— Също и аз. Ако я държим при нас, рискуваме Нереза да ни надвие — всички знаем, че тя няма да спре с опитите си. Но ако звездата не е с нас, дори тя да успее, няма да я получи.

— Не ми се нрави много да не я държим под око — възрази Райли. — Какво място имаш предвид?

— По-добре да ви покажа. Само минутка.

Когато той излезе от стаята, Райли се взря смръщено в бирата си.

— Ако звездата не е с нас, какво ще спре Нереза да намери скривалището и просто да си тръгне с нея?

— Няма да рискувам подобно нещо. И проклетата Нереза няма да ме надвие!

Също като останалите, и Соьер се вторачи в звездата.

— Аз съм на същото мнение като Райли и Дойл. Цели десет години ги търся, а сега, когато намерихме първата, не върви да я заровим някъде си. Досега се справяхме с атаките на Нереза.

— Да, но кървим, и едва не се удавихме — изтъкна Саша. — При това знаем, че тя само си играе с нас. Ами ако стане сериозна?

— Ако звездата е далеч от нас, как ще знаем, че е защитена? — Аника протегна внимателно ръка към кълбото. Когато пръстите ѝ го докоснаха, звездата вътре запулсира.

— Все още не сме екип, не сме един отбор! Дори след всичко това! — Саша се обърна уморено към мивката, за да измие кръвта и мехлема от ръцете си. — Нямаме си доверие — даже не искаме да изчакаме и да видим какво има предвид той. Вие не вярвате и в себе си, щом смятате, че можем да я запазим само ако я виждаме или докосваме.

Тя се обърна, взе бирата на Райли, отпи голяма глътка.

— За бога! Стоя тук след поредната битка с — не знам как да ги нарека — нейните слуги? Да, точно така — нейните слуги. Почиствам кръвта, докато тази божествена звезда седи на кухненския плот като някакъв тостер. А аз стоя с русалка, ликан, мъж, който може да пътува във времето и пространството, и с онова проклето нещо, което Дойл още не желае да сподели с нас! Имах си чудесен живот. Чудесен! Работата ми, къщата ми, спокойствието. Научила се бях да се справям с ясновидството си — или да не му обръщам внимание, за да живея живота, който си мислех, че искам. Сега се бия с някаква алчна за власт богиня, която нехае за живота ми. Влюбена съм в магьосник и стрелям с арбалет. И пия бира, при положение че дори не обичам бира. Всички вие, всеки един от вас е търсел тези звезди или е знаел за тях от години. Аз знам от седмици — защо тогава съм единствената тук,

готова да се довери на човека с доказани способности, който ни уверява, че може да скрие звездите?

— Заслужих си ритника в задника! — промърмори Сойер.

— Не искам да сритвам ничии задници! Неприятно ми е да ви се карам, но не мога да се спра. За бога, имам нужда да поседна!

Докато го правеше, тя видя Бран на рамката на вратата, вперил погледа си — тъмен и напрегнат — в лицето ѝ.

— Просто си изпуснах нервите — успя да каже тя и най-сетне седна. — Бих се извинила на всички, но мисля, че в тирадата ми имаше и смислени моменти.

— Повече от смислени — увери я Райли.

Аника наля чаша вино, подаде я на Саша.

— Извинявай ме.

— Готов съм да чуя какъв е планът. — Дойл се облегна назад на плота, кимна към Бран.

— Мислех за него, докато седях на терасата на хотела първия ден. Но се нуждаеше от усъвършенстване — допълни той и постави рисунката на масата.

— Но това е моята рисунка — онази, която ми каза, че си купил.

— Преди да те срещна, да. Поисках да ми я изпратят. Казах ти, че познавам тази гора, тази пътека. Защото съм ходил по нея през гората, към онази светлина. Там имам къща.

— В Ирландия.

— Да, близо до крайбрежието на графство Клеър. Място, което открих случайно преди известно време. То ми говореше нещо, затова си купих къща там, макар че вече имах една в Слайго. Това място, в края на пътеката, ме призовава към светлината. Призовало е и теб, Саша, защо иначе ще го рисуваш? Защо иначе ще влизам в онази галерия, ще я видя и веднага ще я разпозная? В тези неща има смисъл и той е съвсем ясен. Звездата трябва да бъде скрита там. Вярвам с цялото си същество, че там ще е извън обсега на Нереза.

— Добре. — Райли се надигна и закрочи из стаята. — Добре, разбрах. Това е много силна и здрава връзка. И Саша е права. Трябва да си имаме повече доверие. Но как ще стигнем дотам? Да потупаме Сойер по рамото за ново пътешествие? Ти ще можеш ли да ни откараш всичките там?

— Ако имам координатите — мисля, че да.

— Аз имам по-добър начин — начин, който със сигурност е извън обсега ѝ. Мога да изпратя звездата чрез рисунката.

— Но това е гениално! Възможно ли е изобщо? — изуми се Райли. — Защото наистина е гениално и сега и аз искам да се ритна отзад, задето се усъмних в плана ти.

— Това тук е моето място и видението на Саша за него. Така че, да, възможно е.

Дойл пристъпи към масата.

— През рисунката — до крайбрежието на Клеър.

— Откъдето са твоите хора. — Бран се взря изучаващо в Дойл. — Мисля, че и това не е случайно.

Дойл погледна Бран в очите, премести поглед към Саша.

— Доверие не се печели лесно, но вече имате моето.

— Ние сме шестима, всичките свързани с една цел, търсенето на звездите — добави Бран и докосна ръката на Саша. — Трябва ми съгласието на всички.

Сойер огледа стаята, кимна.

— Имаш го.

— Тогава... — Бран отиде до плота, вдигна звездата в кълбото. Постави я внимателно върху рисунката, в светлината в края на пътеката. — Щом сме единомислени, нека всеки постави ръка върху кълбото и изрече следните думи. Заедно:

За да защитя този ярък огън, тази чиста светлина, аз я изпращам там, където не може да я зърне ничие око, не може да я докосне ничия ръка, не може да я притъпи никаква тъмнина.

Докато повтаряха думите му, Бран вдигна ръце нагоре, сякаш извличаше сила от нищото. Тя се завихри около кълбото.

Докато сваляше ръце, чиито пръсти бяха разперени над ръцете на останалите, звездата започна да потъва в картината. Проблясвайки в червено и златисто, огънят ѝ искреше и потрепваше върху смълчаната пътека.

Изведнъж потече към светлината, огря силно всички.

И престана да пламти.

— Усетих я! — Райли вдига ръката си, обърна я с дланта нагоре. — Топлината — нейната или твоята, Бран — силата ѝ. А сега няма нищо.

— Сега е на безопасно място.

— Но картината е нещо като портал към нея, нали?

Бран кимна по посока на Сойер.

— Затова, както поисках да ми я изпратят, така ще я върна обратно. И тя ще е извън досега на Нереза.

— Може би следващото, което трябва да предприемем, е да изчезнем отгук — предложи Райли. — В противоположната посока.

— Едва ли ще успеем да се измъкнем без бой — усъмни се Дойл.
— Дори Сойер да може да направи бързо групово преместване.

— Има и още нещо. — Бран погледна към Саша. — Нали?

— То не е... тоест ние не сме приключили още. Не знам защо. И не знам къде да търсим следващия път или коя звезда трябва да търсим. Не мога да видя или почувствам нищо. Аз... Може би ние шестимата е трябвало да намерим и защитим само първата звезда.

— Не го вярвам! — Сойер поклати глава. — Изобщо!

— Значи се доверяваш, но в същото време се съмняваш! — Явно раздразнен, Бран протегна ръка над картината и тя изчезна.

— Не съм бърз като теб.

— По-добре да направим малка почивка. Около час. — Райли постави ръка върху рамото на Саша.

— Но първо трябва да преместим лодката от двора.

— Първо ще почакаме да се стъмни. Не искам хората на кея да получат сърдечен удар. Един час е добре. — Сойер се изправи на крака. — Нека го използваме, за да „презаредим“. Трябва да осведомя семейството си за положението. Може да получи някой и друг съвет.

— А когато тя дойде? — поиска да знае Дойл.

— Ще изсипя отгоре ѝ гнева на хиляди светлини — успокои го Бран. — Отвисоко. Ще я подплаша и може да ѝ причиня малко болка. Това ще ни даде време да отидем където трябва.

— Аз ще прегледам отново картите — заяви Сойер.

— Аз пък ще се обадя тук-там. — Райли го последва и също излезе от стаята.

Саша понечи да почисти кухнята, но Аника я дръпна настрана.

— Не, аз ще го направя! Ти си почивай.

— Благодаря ти. Идеята не е лоша.

— По-добре иди с нея — промърмори Аника на Бран, когато Саша излезе. — Все още е разстроена. Тя те защити. Ти също трябва да я защитиш.

Бран въздъхна и се наведе да я целуне по бузата.

— Май ти ще се окажеш най-добрата от всички ни.

— Хайде, върви. — Дойл отново обърна поглед към вратата. —
Аз ще стоя на пост.

Когато Бран се качи горе, тя стоеше край отворения френски прозорец с гръб към стаята.

— Не знам защо ми се сърдиш. Не мога просто да щракна с пръсти и да *разбера* какво ти е в главата.

— Не ти се сърдя. Грещиш.

— Знам какво усещам.

— Може би е собственият ти гняв.

Тя се извърна рязко.

— Чувствам твоя и, да, това ме влудява! Правя всичко по силите си, всичко, дори след като виждам как хората, на които държа, биват нападани с нокти и зъби! В същото време ти ме предпазваш така, че да нямам и драскотина. Не искам да съм слабото звено!

— Ти си единствената, която го мисли, и грещиш.

— Тогава спри да се ядосваш, че не мога да получавам видения, когато ми скимне. Господи! — Тя притисна с пръсти очите си. — Уморих се да се боря.

— Добре, защото изобщо нямам това наум. — Като махна с ръка, той затръшна френския прозорец и стъклото се разтресе. Звукът беше толкова силен, че тя направи инстинктивно стъпка назад, докато той крачеше към нея.

Притегли я към себе си, дръпна назад главата ѝ, заравяйки пръсти в косата ѝ. Притисна устните си към нейните с такава страст, с такава сила, че тя не можеше да си поеме дъх.

— Така сърдит ли ти се струвам?

Тя постави длан на рамото му, за да го отблъсне и да запази равновесие.

— Да. — Онова, което проблясваше в очите му, не ѝ приличаше на ярост.

— Не знаеш за какво става дума. Ти едва не се удави пред очите ми.

— Нека да... Не ме ли...

— Не те ли държах в обятията си, докато сънуваше, не те ли събудих? Но после не направих нищо повече. И ти изчезна. Изчезна! А

аз не можах да те намеря.

Тя понечи да произнесе името му, но той отново впи устни в нейните, смачка ги под своите. Гняв — да, в него имаше гняв, и вина, и най-вече — пламенно и безразсъдно желание, което я зашемети.

— Значи мислиш, че всичко е само дълг? Че е удобство? — Той я завлече към леглото. — Знаеш какво чувствам, какво искам, какво мога да те накарам да искаш и ти?

Би ли могла да го спре? Дали в него беше останало достатъчно от мъжа, който я докосваше нежно, за да възпре онзи, който разкъсваше ризата ѝ и я любеше грубо? Тя не знаеше. Не я интересуваеше. Не искаше да го спира.

Ръцете му я нараняваха и очароваха, докато той смъкваше дрехите ѝ в тъмното, а желанието му граничеше с панически пристъпи на отчаяние.

Сякаш се беше отприщила буря и тя нямаше друг избор, освен да ѝ се остави.

Той я облада твърде разпалено, за да го е грижа колко е груб. Тя извика името му и шокът и удоволствието, прозиращи в гласа ѝ, само засилиха ненаситния му глад. Той щеше да я има, всяка частица от нея, пък каквото ще да става.

Стаята се изпълни със сенки, потъмня от нуждите му.

Задоволявайки ги, тя трепереше, виеше тяло, гърчеше се. Когато той проникна в нея, заглуши виковете ѝ с устата си. Не спираше да я обладава, ослепял от желание, неспособен да се справи с насилието, също като нея.

Почувства как тялото ѝ се разтърсва от удоволствието, почувства как насладата изтръгва поредния вик от гърлото ѝ, почувства се като дивак по време на пир.

Не спираше да я обладава, още и още, докато тя се разтресе от ридания, докато ръцете ѝ се отпуснаха и свлякоха от гърба му, докато най-сетне огънят, който го изгаряше, се превърна в юмрук и се стовари с всичка сила отгоре му.

Той се строполи върху нея, напълно гол, с разтуптяно сърце, с разбъркани мисли в тъмното.

После почувства как ръцете ѝ го обгръщат.

Умът му започна да се прояснява заедно със сенките, които изпълваха стаята.

Прокле се яростно, но се постара гласът му да звучи спокойно, докато вдигаше глава.

— Аз те нараних. Аз... о, господи!

Очите ѝ, взиращи се в него, бяха плувнали в сълзи.

— Нямах право. — Той понечи да се отдръпне от нея, но прегръдката ѝ се стегна.

— Не ме нарани. Аз не плача — поне не така. Не знаех... Не предполагах, че някой може да ме желае толкова. Че е възможно да желаеш толкова. Не мислех, че го правиш по задължение, Бран, но мъничко се съмнявах, че е така, защото съм ти подръка. Сега вече не мисля така.

Той опря чело в нейното.

— Ти не дишаше... Трябваше да направя нещо — това бе мой дълг — но през цялото време, от мига, в който поставих ръка върху сърцето ти, а ти не дишаше — не можех да мисля за друго, освен че съм те загубил. Заради някакъв дълг. Заради обещание, дадено преди нас двамата да ни е имало. И сякаш всичко спря, докато ти не започна да дишаш отново. А времето между отделните ти вдишвания, фейд, ми се струваше цяла вечност. — Той допря устни до челото ѝ, поотмести се. — Откакто това... търсене се превърна в мой дълг, не познавах страха. То беше предизвикателство, мисия, цел. А сега изпитвам страх, че ти може да пострадаш така, че да не е по силите ми да те излекувам.

— Търсенето е и моя цел. — Тя седна до него. — И аз се боя, че може да ти се случи нещо. Дойл каза, че аз съм спойката. Може и да е истина, но не мисля, че спойката е достатъчно силна. Ти си силата — източникът ѝ. Не можем да го направим без теб. И аз...

— Ти каза, че си влюбена в мен.

— Какво?

— Долу, когато мъмреше останалите, каза, че си влюбена в мен.

— Бях бясна. — За да спечели време, тя се огледа за дрехите си, откри съсипаните останки от ризата си.

Той ги взе от нея и ги метна встрани, след което я улови за ръцете.

— Нима? Ти познаваш чувствата си, Саша. Какво точно изпитваш — искра, привличане, лека възбуда? Или е любов, която е истинска и не бърза да се разкрие?

— Ще ми се да е първото. Така ще е по-лесно и за двамата ни.

— Но така ли е?

Тя притвори очи.

— Толкова съм влюбена в теб! Влюбих се още преди да те срещна. В сънищата си, в рисунките си. После ти се появи и нещо в мен закопня да падне в краката ти и да те умолява.

— Ти не бива да умоляваш никого. — Той обхвана лицето ѝ с ръце. — Не бива да умоляваш за нищо.

— Сънувах те и сега съм тук, с теб. А това е много повече, отколкото съм очаквала да имам някога.

— Жено, ти ме вбесяваш! Как може да се задоволяваш с толкова малко!

— Не се задоволяваш с малко, когато получаваш повече, отколкото си очаквал.

— Говориш глупости! — Той взе ръката ѝ, притисна я към сърцето си. — Ето, почувствай го! Почувствай какво чувствам аз! И недей да спориш с мен — предупреди я, преди тя да успее да каже нещо. — Аз се разкрих пред теб. Сега почувствай какво чувствам аз!

Искаше ѝ се да му се противопостави, да се отдръпне, но той я притискаше — а и сърцето ѝ копнееше да разбере. Чувствата потекоха — от него към нея. Любовта. Нежна и щедра, яростна и решителна, могъща и слаба. Като недоизречена клетва.

И всичко, което изпитваше тя към него, се върна обратно — от него към нея.

— Ти ме обичаш! — Тя се засмя леко, повдигна ръката му към сърцето си. — Ти ме обичаш! Ти ме обичаш!

— Ако една фраза се изрече три пъти, тя се превръща в мощно заклинание. Вече наистина е така. Обичам те — а сега и ти намери подходящите думи. Онова, което изпитвам, което ти знаеш, е само твое. На никого преди теб. И завинаги. Твое.

— В мига, щом те видях, те пожелах! Това е искрата! А когато вече те имах, продължих да те искам. Това е привличането. Но любовта и всичко, което означава тя, се прояви по различен начин.

— Аз имам нужда да... — Тя обви ръце около тялото му, притисна лицето си към рамото му, докато всичко, което изпитваше, което изпитваше той, се преплете в нея като нишките на въже. — ... черпя сили от това. От теб, от това, от този миг. За да мога, когато съм

тъжна или уплашена, да се връщам към него, да го извиквам отново в паметта си и да бъда тук.

— Винаги, когато си тъжна или уплашена, аз ще бъда до теб. В този миг и всички след това. — Той отново я притегли към себе си и се взря в очите ѝ. — За мен любовта е нещо сериозно, фейд. Сериозно и трайно. Давам ти клетва, отдавам ти сърцето, тялото и любовта си, отдавам ти моята лоялност и вярност. Те ти принадлежат изцяло.

Това спря сърцето ѝ, спря го, за да може то да забие отново, но вече по-силно. Не само любов, осъзна тя, а и вричане. Той ѝ се врече.

— Ти ще ми се вречеш ли?

Тя си мислеше, че е познала радостта, но сега имаше не само радост, но и обещание.

— Да, ще ти дам клетва, ще ти дам сърцето и тялото си, моята лоялност и вярност. Те са твои — сега и винаги.

Когато Бран я целуна, в целувката му светеше обещание, ярко като звездите.

Той я остави, преди да е изминал и час. Дори в най-голямата радост не биваше да забравят дълга си. Тя се облече за видението си, за бурята, която знаеше, че ще дойде. Ако не тази вечер, то скоро. Когато дойде, когато Бран я предизвика, тя ще е с него — на носа, сред вятъра, огнените светкавици и проливния дъжд.

Щеше да е достатъчно. Каквото и да направят, щеше да е достатъчно. Тя вярваше в това. А ако е сбъркала и усилията им се окажат недостатъчни, ще знае колко истинска е любовта им.

Докато обуваше туристическите си обувки, тя обмисляше собствената си тактика. Ще държи арбалета под ръка, с колчан, пълен със стрели. Ножът, който Бран ѝ беше дал, от сега нататък ще е в канията на колана ѝ.

Ако остане време, ще направи и упражненията: ръкопашен бой, проклетите лицеви опори, набирания, премятането презглава. Ще се упражнява, докато стане силна и бърза. И ще е отворена за виденията — и тази смуцаваща връзка с Нереза.

Взе скицника си с известно съжаление. Засега изкуството ѝ трябваше да почака, защото времето ѝ бе запълнено с други, по-належащи неща.

Но когато понечи да го прибере, осъзна, че търси молив. Трябва да е открита, помисли си отново, защото нещо напираше да влезе в

главата ѝ, нещо искаше да проникне в ума ѝ.

Не, поправи се тя. Нещо напираше да излезе на свобода.

Тя му се подчини, пристъпи навън в светлината, подпря скицника на статива си. Чу гласове отдолу — за военни планове и стратегии, маневри и капани. Засега щеше да ги изолира, да остави вратата към съзнанието си отворена.

Бързо, вече уверено, започна да рисува онова, което се оформяше в главата ѝ.

Когато то избледня, ръката ѝ трепереше от умора, а светлината бе омекнала с настъпването на вечерта. Саша отстъпи назад и видя не скица, а картина. Скиците ѝ осейваха пода на терасата, но на статива стоеше завършена картина на остров с вълнисти хълмове и пъстри цветя, стръмни улици, по които бяха накацали къщи и растяха дървета. А от морето се издигаха три зъбера — като стражи на пост.

— Вземи. — Бран пристъпи към нея, подаде ѝ чаша. — Изпий това.

Тя не попита какво е, просто го взе и го изпи. Гърлото ѝ сякаш бе пълно с пясък и хладната течност се плъзна през него, успокои я.

— Не си спомням да съм рисувала това. Почувствах как нещо иска да излезе навън и започнах да скицирам. Ето. — Тя се наведе и вдигна една от скиците. — Видях го много ясно! Не просто във въображението си, а и когато погледнах навън, към морето. То беше там. Лодки във водата и тези три скали, които се извисяват сред водата. Не знам къде е или какво е. И дали е истинско.

— Истинско е. Поседни за малко. Работила си върху картината близо три часа.

— Добре съм. — Тя се засмя леко. — Всъщност чувствам се страхотно. Какво изпих току-що?

— Нещо за ободряване. — Той докосна бузата ѝ. — Примесено с малко вино.

— Наистина се чувствам ободрена. Ти познаваш ли този остров?

— Райли го разпозна в една от рисунките, които ѝ занесох долу. Нещо повече, според компаса на Сойер това е мястото, на което трябва да отидем сега. Остров Капри.

— Капри? Италия?

— Изглежда, островите са в основата на нашето търсене. Ти и Сойер ни покажете посоката.

Искаше ѝ се да поеме на път веднага, да опакова багажа си и да тръгне, за да избегне онова, срещу което трябваше да се изправят тук. Но взе друга скица, тази на богинята, която искаше кръвта им.

— Тя ще е там — ще дойде там. И онова, което направим тук, няма да я спре.

Дори нарисувано само с молив върху хартия, злото сякаш всеки момент щеше да изскочи от листа.

— Тук изглежда различно — нарисувала съм я различно. Тази сива нишка в косата ѝ и... изглежда по-стара. Нали?

— Да, и това ми подсказва, че дори да не успеем да я спрем, здравата ще я разтърсим.

— Не съм нарисувала нас. Няма ни на никоя от скиците.

Бран вдигна друга.

— Но си нарисувала тази. С къща — не е великолепна като вилата, но е солидна и истинска. Както може да се досетиш, Райли вече се обажда за квартира в Капри. А ако времето и пространството се окажат твърде трудни за Сојер, Дойл ни успокои, че може да пилотира самолет, а и самият той имал няколко контакта. Заминаваме при първа възможност.

— Но не тази вечер — каза Саша тихо. — Тя ще дойде тази вечер, вече го знам. А ти ще предизвикаш бурята. — Тя погледна към носа. — По-добре да се приготвяме.

[1] Цитат от сериала „Бъфи, убийцата на вампири“. — Б.пр. ↑

Подредиха оръжията в беседката, където се бяха хранили заедно. Лъкове, пистолети, ножове, магически шишенца и бутилки.

Планът беше прост, ясен и... жесток.

Дойл го бе нарисувал на лист от нейния скицник. Чертежът ѝ напомняше на футболна стратегия и не ѝ говореше нищо.

— Ще се разположим тук, между стената към морето и къщата, ще ги примамим вътре. Ще останем на открито колкото можем по-дълго — добави Дойл. — Ще вкараме вътре каквото ни изпрати тя, ще го унищожим. Ако и когато се наложи да се оттеглим, ще използваме горичката за прикритие.

Той хвърли бърз поглед на Бран.

— Ще разположа шишенцата както е показано тук. Ще ги подгоним към тези позиции. После аз ще се заема с тях. А бутилките са на тези места — гледайте да стоите далеч от тях. Райли и Сојер могат да използват пистолетите — но — натърти Бран, както го бе направил и преди — само ако всички са на безопасно разстояние, поне на три метра от бутилките. Шест е още по-добре. Блясъкът и силата им ще унищожат всички тъмни сили, но ако сте по-близо от три метра, ще ви заслепят. А ако сте още по-близо? Може да получите изгаряния, и то сериозни.

— Ясно, ирландецо, големи фойерверки, много опасни. — Райли продължи да проверява мунициите. — Ще стоим на разстояние.

— Постарайте се! А аз ще използвам прикритието на „фойерверките“ и ще се изкача на високата скала над канала.

— Ние — поправи го Саша.

— Вече обясних какво ще извикам там, какво ще загубя. Всичко излиза от мен. Мога да го издържа. Колкото до бутилките, трябва да стоите далеч и от тях.

Саша извади рисунката от бележника си, простря я пред тях.

— Аз съм тук. Трябва да съм на това място. Поставим ли го под въпрос, поставяме под въпрос всичко.

— Права е, приятел. — Сойер окачи кобура на колана си. — Знам, че е трудно, но тя е права. Трябва да я вземеш със себе си. Ние ще ви прикриваме. Разчитайте на това. Но тя трябва да тръгне с теб.

— Това е и нейна задача. — Аника погали нежно Бран по ръката. — Вие се обичате, затова заедно ще сте по-силни.

— Не знам за това, но не бих поставяла под въпрос предсказанията на нашата ясновидка. Съжалявам, Бран — добави Райли. — Не бива да си играеш със съдбата.

— Искам да ми дадеш дума! Да ми обещаеш! — настоя Саша. — Защото знам, че не би нарушил обещанието си.

— Ще те взема с мен. — Той вече не можеше да избира. — Имаш думата ми.

— След като решихме този въпрос — каза Райли, — нека се постареем да ѝ сритаме задника, както и задниците на грозните ѝ слуги.

— Готов съм. — Сойер пъкна втори нож в ботуша си.

— След като ѝ сритаме задника — поде Аника и Сойер се развесели от внимателния начин, по който тя произнесе фразата, — отиваме тук. — Тя погледна към рисунката на Саша. — Знам това място, мога да доплувам дотам. Мога да стигна бързо, а и така Сойер ще прехвърли по-малко хора.

— Никой няма да се отделя! — поклати глава Сойер. — Не е безопасно. Ще тръгнем заедно.

— Аз мога да осигуря самолет, но ще са ми нужни още няколко дни. — Също като Сойер, и Дойл пъкна нож в ботуша си. — Според мен колкото по-бързо се махнем оттук, толкова по-добре.

— Аз почти съм уредила къде да отседнем. С помощта на приятел на братовчедка на братовчедка. Може да уредя и самолет — обмисли варианта Райли. — Ще видя дали мога да го организирам.

— Нека опитам аз. — Сойер сви рамене. — Ако не успее да пренесе всички наведнъж, ще взема първо половината, после ще се върна за останалите. Ако не се получи, ще опитаме със самолета.

— Ами лодката? — попита Райли най-вече защото се дразнеше, че я вижда на двора.

— Фасулска работа — но ще изчакам да мине полунощ, тогава почти няма да има хора.

— Не знам дали това е от значение. — Саша нагласи арбалета си. — Вече водихме три кървави битки, а никой освен нас не забеляза нищо. Според мен това, което правим, остава незабелязано за околните.

— Може, но когато бях на шестнайсет, се спуснах в един стриптийз клуб в Амстердам и това не остана незабелязано. Да можехте да им видите реакцията на стриптийзьорките! Координатите ми бяха малко изместени — нали се сецате, когато си на шестнайсет, само голи жени са ти в главата.

— Обичам дрехите. Красиви са. Но когато плуваш, най-добре е да си гола.

Сойер погледна към Аника, отмести очи.

— Сега пък ще си мисля за това.

— Достатъчно, приятел! Аз нямам желание да се спускам в стриптийз бар. Слънцето залязва — добави Райли.

И се задава буря, помисли си Саша.

След като оръжията бяха раздадени, те свалиха долу останалия си багаж. Ако им се наложеше да отстъпят, щяха да разчитат на Сойер и да оставят онова, което той не може да пренесе.

Хапнаха по-скоро за да имат енергия, а не защото изпитваха глад — напрежението от очакването изместваше всичко останало.

Когато стрелките на часовника приближиха полунощ, Саша се изправи.

— Какво има? — попита веднага Бран. — Какво виждаш?

— Чувам! Чувам я как ги призовава! Пее им. Събира армията си.

— Да се приготвяме тогава! — Когато Райли стана, Аника постави ръка върху главата на кучето.

— Аполон. Трябва да го затворим вътре, така ще е в безопасност.

— Той ще се измъкне. Аз ще го наглеждам.

Странно, помисли си Саша — докато заемаха позиции, двама по двама, на просторната зелена морава — че усещаше толкова много уплаха и толкова много облекчение едновременно.

Страхът нямаше място в тази комбинация. Огнената звезда беше в безопасност, извън досега на Нереза, помисли си тя. Ако оцелееха тази нощ, щяха да започнат да търсят следващата. Ако не успеяха, някой друг щеше да се заеме със задачата. Саша се протегна и улови ръката на Бран.

— Каквото и да се случи, през последните две седмици получих повече, отколкото съм се надявала някога.

— A ghrá. — Той поднесе ръката ѝ към устните си с хладна решимост. — Ще получиш още.

— Те идват! — Тя пусна ръката му, за да приготви арбалета си.

Преди бяха идвали на рояци, като облак, но сега дойдоха като приливна вълна, която затъмни звездите и светлината от изтъняващата луна.

Зловещ шум изпълни въздуха.

Бран изстреля светкавица, освети ги — болните жълтеникави очи и страховитите зъби, разперените, остри като бръснач криле. Тя си помисли, че става свидетел на идването на ада на земята. После изпрати първата стрела и престана да мисли.

Нападателите им приличаха на черен мазен дъжд, пищяха, докато пронизваха въздуха с нокти, които проблясваха зловещо в светлината, изпрацана от Бран.

Светът на Саша се сви до конкретни действия — зареди, прицели се, стреляй. Край нея отекваха изстрели, разнасяше се ужасният звук от стомана, разсичаща грапава плът, проблясваше светлина, изскочила от гривните на Аника.

Бран отпуши първото шишенце и в лумналата ярка светлина блисна мазна кръв.

Те продължаваха да прииждат.

Тя не отстъпи от позицията си, въпреки че над земята се издигна тънка мъгла и засъска като кълбо змии; биеше се, опряла гръб в гърба на Бран. Но мъглата впи ледени зъби в ботушите ѝ, опитваше се да я откъсне от него.

— Не се отдалечавай! — извика Бран и изпрати огън в мъглата.

Тя изпищя и избухна в пламъци.

Когато колчанът на Саша се изпразни, тя започна да използва ножа си, юмруците си, краката си; проправи си път, за да събере окървавените стрели и да презареди. Още едно шишенце експлодира. И още едно. И от черното небе се изсипа още кръв.

— Сега! — Бран я хвана за ръката, после извика на Райли да отпуши първата бутилка. — Дръж се! — извика на Саша и уви здраво ръка около кръста ѝ. Не беше като летене — макар тя да си го бе

представяла точно така. Беше като пътуване с ракета — толкова горещо, толкова бързо, че всичко се замъгли от скоростта.

Изведнъж тя се оказа на носа с него, както бе станало в съня ѝ.

— Стой зад мен или ще те върна обратно, кълна се! — Той я притегли към себе си. — Каквото и да се случи, стой зад мен! — Впи устни в нейните, целувката му беше толкова огнена, колкото и полетът. — Обичам те — прошепна той, после се обърна да призове бурята.

Тя си помисли, че знае какво да очаква. Беше го сънувала, нали? Отново и отново. Но не знаеше какво може да призове той, над какво може да властва, какво може да рискува.

Когато Бран вдигна ръце, всичко се разтресе — въздухът, земята, морето отдолу.

— В това място, в този час, призовавам всички могъщи светове. Дайте ми от силата си, през сушата, през морето, и нека тя се надигне, мощна и яростна, и отърве света от тази чума. Проекти, гръмотевицо!

Тя изтрещя като оръдейна стрелба.

— Разкъсайте ги с гласа си, светкавици! Изпепелете ги с жежкия си син пламък!

Мълниите прорязаха небето, ослепителни и електриковосини.

— Изгорете тъмнината, спуснала се отгоре ни! Изпратете вихрушки на пътя им, нека се пръснат като пепел в нощта! Излейте дъжд като изгарящо наводнение, нека се удавят в собствената си черна кръв!

Саша се беше свлякла на колене, разлюляна от отприщените от Бран сили. Вятърът фучеше и разкъсваше дрехите ѝ, въпреки че от проливния дъжд бяха залепнали за тялото ѝ.

През виелицата виждаше как земята долу проблясва — шишенца експлодираха с ослепителна светлина, проблясваха остри като нож лъчи, последвани от внезапния удар на светкавица.

И стотици, може би хиляди крилати тела се завъртаха във въздуха, политаха надолу с писъци, които ехтяха в ушите ѝ.

И да, той беше бурята! Пламтеше в синьо като светкавиците, които призоваваше с вдигнати високо ръце, от пръстите му струеше ярка светлина.

Въпреки лютата битка Саша вече предвкусваше победа. Те успяваха да отблъснат мрака.

Изведнъж, наред бурята, пристигна Нереза. Черната ѝ като нощта коса се развяваше на вятъра. Очите ѝ проблясваха в тъмнината, пълни с омраза, с ярост и ужасяваща мощ.

Беше яхнала триглав звяр със зинала паст и дълги, стрелкащи се езици.

С подигравателен смях блокира една светкавица, насочена към нея, улови друга и я вдигна като копие.

— Нима си въобразяваш, че жалката ти сила ще ме спре! — Мощният ѝ глас отекна като гръм. Предчувствието за победа се превърна в леден страх.

— Аз съм богиня! Аз управлявам мрака, а твоята светлина е като гаснещ пламък в сравнение с моята мощ! Ще изпия кръвта ти, магьоснико, и ще изсмуча мозъка на ясновидката! — Тя погледна надолу, когато видя там да експлодира светлина. — А когато свърша с вас, ще нарежа останалите на парчета и ще нахраня кучетата си с тях! Дайте ми звездата и ще живеете!

В отговор Бран метна нова синя светкавица и опърли люспите на звяра, който бе яхнала Нереза. Той изписка от болка и се издигна нагоре.

— Умри тогава, а когато приключи с теб, просто ще взема това, което е мое!

Светкавицата в ръката ѝ стана черна. Когато я изстреля срещу Бран, Саша изкрещя, но викът ѝ бе заглушен от бурята. Той издигна срещу Нереза стена от светлина, от която потрепериха дори скалите.

Тя го нарани. Саша усети болката му, почувства как част от силата му се стопява. Един от езиците на звяра се стрелна навън и пропусна на косъм сърцето му. Бран се олюля от усилието да блокира удара.

— Не мога да я удържа, Саша! Трябва да те върна обратно! Кажи на Сойер...

— Не! — Тя напрегна всичките си сили и се изправи. Макар че той пламтеше като факла на фона на мрака, тя обви ръце около него. — Вземи каквото имам, каквото съм! Вземи го, почувствай го! Използвай го! Обичам те! Почувствай го!

Саша се отвори докрай, изля всичко свое в него. Познаваше силата му, дъха и дълбочината ѝ, познаваше куража му, страха му — но само когато ставаше дума за нея. Точно както познаваше презрението

на Нереза, така знаеше и какво ще каже богинята, преди думите да последват кънтящия ѝ смях.

— Любов? Само смъртните се прекланят пред любовта. Тук тя няма власт!

Грешиш, помисли си Саша, и затвори очи. В нея е цялата сила на света!

Тя почувства как любовта ѝ нахлува в Бран като лъч светлина, прилепи се още по-плътно към него, дори когато потрепери от мощта ѝ. Онова, което той метна към Нереза, експлодира като слънце. Звярът замаха с лапи във въздуха, сякаш се опитваше да избяга от него. С пламнали от ярост очи Нереза се опита да насочи чудовището към Бран, но следващият удар го накара да изпищи от болка и то полетя към морето. Зашеметена, Саша видя как косата на Нереза посивя като камък, а лицето ѝ се сбръчка като сухо листо. Богинята се обви в мрак и изчезна.

Краката на Саша изведнъж омекнаха и тя се строполи без дъх на земята.

Над главата ѝ звездите отново засияха ярко, а луната се понесе плавно по небето, ясна и бяла.

Когато Бран се отпусна до нея, в него все още проблясваше мощ.

— Добре съм! — Тя потърси ръката му и това, което бяха направили заедно, зазвуча като музика в сърцето ѝ. — Просто имам нужда... да си поема дъх. Ти я надви! Тя изчезна! Ти я надви!

— Ние! — Той я притегли нежно към себе си, притисна устни към бузите ѝ, слепоочията ѝ, устата ѝ. — Ние. Ти беше права от самото начало, фейд. Аз се нуждаех от теб. Щях да се проваля, ако ти не беше до мен.

— Останалите! Трябва да видим дали някой не е ранен.

— Просто ме прегърни.

Тя обви ръце около врата му.

— С удоволствие!

Кръвта се бе пръснала като черни сенки по земята, разплискала се бе като мръсен дъжд върху цветя и храсти. Вонята ѝ се носеше във въздуха заедно с миризмата на пот и опърлена трева. Но всички, на които Саша държеше, бяха там — пострадали, но живи.

Райли, с ръка върху главата на Аполон, пхаше пистолета в кобура си.

— Какво яздеше тя? Триглав пес от ада? — пошегува се тя.

— Да, нейна собствена версия. — Бран пристъпи към Райли, постави ръка на бузата ѝ, върху пламтящите червени изгаряния, които продължаваха надолу към шията. — Не си стояла достатъчно надалеч.

— Не ми напомняй! Ядреният ти холокост ме запрати цели двайсет стъпки назад. Добре че не съм от суетните! Е, може и да съм... Както и да е, надявам се да ме оправиш. Боли адски — поде тя, после въздъхна дълбоко. — Или поне болеше. Благодаря!

Той бе използвал възможностите си да облекчи болката и щеше да направи още, когато се прегрупират.

— Имам отвари, които ще оправят лицето ти и ще изглеждаш похубава и отпреди.

— Разкрасяването ще ми се отрази добре. Както и да е. — Райли огледа бойното поле. — Надявам се да можеш да оправиш и тази каша. Няма да ви търся друго място, ако оставим това така.

— Ще имам грижата. Други рани? — попита Бран, макар Саша вече да оглеждаше едно сериозно ухапване върху рамото на Аника.

— Ти ѝ скрита задника! — Сойер измъкна голяма кърпа от джоба си, уви я около кървящата си мишница. — Шоуто си го биваше!

— Не се репчи толкова! — Райли го побутна с бедро. — По-добре да почистим тук и да ни няма. Дали ще се върне пак тази вечер, как мислиш, Саша?

— Беше шокирана и ранена. Бясна, но изумена, че Бран не само можа да я удържи, но и да я рани. Не, едва ли ще се върне тази вечер. Изобщо не мога да я почувствам. Затворила се е някъде и засега ще ни остави на мира.

— Ближе си раните. — Райли поглади кучето по главата. — И ние трябва да го направим. Ще дам на Аполон вода и нещо много, ама много вкусно за ядене!

— Аз ще си взема бира. — Дойл тръгна след нея.

— Някои от стрелите ти все още са пръснати наоколо. Ще се опитам да ги намеря в тъмното.

— Аз ще ти осигуря светлина — каза Бран на Сойер. — Ще почистим навсякъде, но след като се погрижа за изгарянията на Райли. Тя е пострадала най-много.

Всички се обърнаха като един, когато чуха вика на Дойл.

Нещото се изстреля от небето, с разперени криле, извити нокти, насочи се право към Райли. Тя посегна за пистолета си, обърна се рязко, за да защити кучето. Преди да успее да извади оръжието си, Дойл я изблъска настрана.

Макар да бе изтеглил меча си, създаването заби зъби и нокти в гърдите му и той не успя да замахне с него.

Звярът изпищя тържествуващо, когато той падна на земята, а дръжката на меч се плъзна от безжизнената му ръка.

Докато всички тичаха към него, Райли улови създаването с голи ръце, вдигна го във въздуха. И като извади пистолета си с ръка, цялата в рани от крилете му, изпразни пълнителя в тялото му.

Отпусна се до Дойл и притисна безнадеждно с ръце зейналата на гърдите му рана.

— О, не! Донесете ми няколко хавлиени кърпи! Трябва да притиснем раната, да спрем кървенето. Бран, направи нещо!

— О, боже! — Бран също коленичи до тялото. — О, боже! — повтори. — Твърде късно е! Той е мъртъв.

— Тогава го съживи!

— Не ми е по силите. — Бран нежно докосна ръката на Райли, но тя рязко я отдръпна. — Не мога да възкресявам мъртвите, скъпа.

Разплакана, Аника седна, взе главата на Дойл в скута си, погали го по косата.

— Не можем ли да направим нещо? Сойер, върни ни назад, само няколко минути...

— Да! — С очи, изпълнени със сълзи и ярост, Райли отметна рязко глава. — Направи го! Веднага!

— Не мога. — Той се приведе леко, когато Райли го заблъска в гърдите, и уви ръце около нея. — Не можем да се борим със смъртта. Ако сега ни върна назад във времето, тя ще се повтори, каквото и да направим. Не мога.

— Това са глупости! *Абсолютни глупости!* Той не може да умре! — Сега Райли погледна към Саша, която стоеше неподвижно и върху бузите ѝ проблясваха сълзи. — Не е честно!

— Не знам. Не мога да видя напред... Знам само, че ние всички рискуваме живота си заради това. Но...

Тя млъкна рязко, поклати глава. Почувства нещо, ала не го разбра. Мъчейки се да го проумее, коленичи до Бран, взе отпуснатата

ръка на Дойл в своята.

— Никой не бива да умира заради мен! Нека да направим нещо, каквото и да е, преди да е станало твърде късно! — Райли изблъска Сойер настрана, отново притисна ръце към гърдите на Дойл. — Тя не може да отнеме един от нас! Не може да спечели!

Изведнъж под ръцете си усети едва доловимо движение. Дойл си пое дълбоко дъх, гърдите му изсвистяха.

— Той е жив! — Ридаеща и неспособна да повярва, Райли сграбчи ръката на Бран, притисна я към раната. — Направи нещо!

— Няма нужда — промърмори Саша, докато животът — и болката — се появяваха отново в очите на Дойл.

— Господи! — възкликна той с глас, дрезгав като дъха му. — Престанете да крещите и да притискате гърдите ми. И без това боли достатъчно!

— Ти беше мъртъв, човече! — Сойер се завъртя на пети, докато Аника целуваше през сълзи Дойл по главата. — Като пън! Без майтап! Дано само не си се зомбирал, защото не бих искал да те застрелям в главата!

— Не ставай идиот! — След още едно болезнено поемане на въздух Дойл се изправи на лакти. Дълбоката, коварна рана на гърдите му започна — или по-скоро продължи — да зараства.

— Радвам се, че се върна от оня свят. Явно не си вампир — успокой се Сойер. — Вече от доста време си на слънце.

— Още те боли. Мога да ти помогна — каза Бран.

Дойл поклати глава.

— Това е част от възстановяването. Трябва да боли. Ще ми мине. Къде ми е мечът?

— При мен. — Когато той седна, Райли го постави в ръката му. — Благодаря ти, че ме спаси, но защо не си мъртъв?

Когато той я погледна, Райли набързо изтри сълзите от очите си.

— Нямаше да съм — макар и за кратко — ако ти беше реагирала по-бързо.

— Ти ми пречеше да виждам, Дойл, избута ме, преди да мога да извадя пистолета и да стрелям. Ако...

— Ти не можеш да умреш. — Саша заговори тихо. — Съжалявам, но се опитвах да намеря начин, какъвто и да е, да ти помогна и докато ти се намираше... в особеното измерение? —

предположи тя. — Беше толкова открит, че аз го видях ясно. Ти не можеш да бъдеш убит.

— Толкова се радвам! — засия насреща му Аника. — Ще ти донеса една бира!

— Много си мила, но по-добре да я изпия вътре. В случай че има и други нападения. Съживяването боли адски и за тази вечер едно ми е достатъчно.

Бран стана, предложи на Дойл ръка, за да се изправи.

— Магия за безсмъртие. Забранена е — поде той.

— Не е моя вината. Аз не съм магьосник. Щом държиш да знаеш, ще ти кажа. Но първо си искам бирата.

— И имаш нужда от чиста риза — отбеляза Саша.

Дойл погледна към съсирената кръв върху тъканта.

— Да. Ще я сменя. И ми трябва комплектът за бърза помощ, за да намажа тези изгаряния — обърна се той към Райли. — Сега е твой ред да ми помогнеш. Ще ви разкажа историята си, а после трябва да почистим района. И да се махаме оттук.

— Чиста риза, медикаменти, бира, почистване. Проверка. Ще попитам моя човек за новата ни квартира — трябва да знаем къде точно отиваме.

След минути вече се бяха събрали в кухнята и Бран се грижеше за раните на Райли.

— Кога си нарани ръцете? — попита я Дойл.

— Тя изтръгна от теб създанието — обясни Соьер. — Просто го откъсна от теб и после му пръсна черепа.

След като отпи голяма глътка бира, Дойл изгледа втренчено Райли.

— Значи сме квит.

— Да, след като ти не умря. Мисля, че сме квит. Но да чуем защо.

— Заради магьосница. Магьосничеството не означава, че не може да си луд. Тя беше такава. Примамваше млади мъже, използваше ги, после ги убиваше за удоволствие.

— Магьосница черна вдовица — вметна Райли.

— Един от младите мъже беше мой брат. Едва на седемнайсет, когато тя го впримчи в мрежите си.

Аника инстинктивно уви ръце около него.

— Толкова съжалявам.

— Аз открих следите ѝ. Това беше моята цел, единствената ми цел. Да го спася и да я унищожа. Направих сделка с един алхимик, дадох му всичко, което имам. Той измайстори меча, за да я довърша с него. Когато я открих, брат ми вече умираше и не можах да го спася. На седемнайсет, и умря в ръцете ми. Момче, което и на мравката път правеше. Мъката ми заглуши дори яростта ми. Той ме умоляваше да го убия, но аз не можех. Не можех да направя онова, за което ме умоляваше. Това винаги ще тежи на съвестта ми. Той умря в мъки, докато аз скърбях...

... Тя е усещала тази скръб. Опивала се е от нея. Сбих се с нея, заслепен от мъка, вече не изпитвах гняв, да не говорим за страх. Когато тя видя, че ще я надвия, избра най-тежкото проклятие. Щях да гледам как всички, които обичам, умират. Щях да ги гледам как кървят в битка, страдат от болести, сбръчкват се и повяхват от старост. Никога нямаше да позная облекчението на смъртта, а само смъртта на всички, до които се докосна. — Той довърши бирата, избута бутилката настрана. — Отсякох ѝ главата със сабята и погребях тялото на брат ми у дома, докато слушах риданията на майка ни. Той беше най-малкият, а аз — най-големият. Но не успях да го спася, не му дадох каквото поиска от мен в края си. И оттогава проклятието ме преследва.

— Кога беше това? — попита го Бран.

— През 1683 година.

— Божичко, колко си стар! — Макар да го каза с обич, Сойер постави ръка върху рамото на Дойл и лекичко го стисна. — Извинявай, приятел.

— Щеше да съжаляваш, ако го беше послушал — успокои го Аника. — Това щеше да ти тежи, както сега ти тежи, че не си направил нищо. Тази битка не е била по силите ти.

— Свършено е с това, много отдавна. — Той погледна към Саша. — Ти мислиш, че е трябвало да ви кажа по-рано. Вие сте първите, с които съм се бил заедно, откакто търся звездите. Старите навици умират трудно. Не ми беше лесно да разкрия тайната си. Сега мога да ви кажа, че след тази вечер, след тази битка, бях решил да се преборя с навика си и да споделя тайната си с вас — както го направих сега. Няма да ви виня, ако не ми повярвате.

— Вярвам ти. — Саша въздъхна леко. — Сега вече всички знаем кои сме и какво можем. Само така може да се създаде истински съюз. Вярвам и в това.

— Може ли и аз да кажа нещо? — попита Сойер. — Просто да изясним нещата. Значи, имаме си магьосник, ясновидка, върколак — харесва ми думата, ясно? — обърна се той към Райли със смях, преди тя да успее да му изръмжи. — Русалка, човек, който е безсмъртен, и такъв, който може да пътува през времето и пространството. Боже мили! Ами че ние приличаме на проклетите Отмъстителите! Богиня или не, кучката ще се провали, и то с гръм и трясък!

— И за да продължим с добрите новини... — Райли му подаде лист хартия. — Координатите за разкопките ни в Капри. Защо просто не направим каквото трябва — да махнем лодката оттук, да върнем джипа, да почистим и да потеглим към втори рунд.

— С радост, и знаеш ли защо? Толкова е хубаво отново да се заловиш за работа. Справяме се добре — заключи Сойер. — Време е да вдигаме гълъбите! Следваща спирка — Капри.

Всички се заеха със задълженията си.

В късната, огряна от луната нощ Саша погледна за последен път към морето. Бран хвана ръката ѝ, поднесе я към устните си по начин, който от сега нататък винаги щеше да я кара да се усмихва.

— Един ден пак ще се върнем, както каза ти.

— Бих искала. Бих искала отново да застана на носа с теб, под звездите, в топла лятна нощ — когато всичко е притихнало и докъдето ни стига погледът, цари покой.

— Ти си моята светлина, Саша! Моята звезда и моят покой. — Той я целуна нежно. — Готова ли си?

— Да. За всичко.

Заедно слязоха по стълбите на терасата, за да се присъединят към останалите.

— Аполон хърка вътре. Утре рано-рано съседът ще дойде да се погрижи за него, да нахрани кокошките. — Райли погледна часовника си. — Още няколко часа. Това куче ще ми липсва...

— Скоро ще се развидели. Ако ще го правим — каза Дойл, — сега е моментът.

— Съберете се по-близо. — Сойер им направи знак да се приближат един до друг. — Уловете се за ръце и дръжте здраво

шапките си. Чака ни страхотно пътуване.

Саша вдигна поглед към лицето на Бран, засмя се.

И наистина беше страхотно пътуване.

В пещерата си Нереза кипеше от ярост. Беше облекчила болките си, но без значение колко кръв, отвари и воля бе използвала, сивата нишка все така се виеше като змия в тъмната ѝ коса. Край очите и устата ѝ се бяха образували бръчки.

Тя счупи поредното огледало и изруга. И от очите ѝ потекоха кървави сълзи.

Те щяха да си платят за това, че посегнаха на красотата ѝ. Щяха да си платят, задето ѝ се опълчиха. Където и да избягат, каквито и магии да измислят, тя щеше да ги последва и да ги унищожи.

Нямаше да се успокои, докато звездите не заблестят само за нея.

Нереза взе сферата си и прокара ръка по нея. Имаше начини, много начини. Тя просто трябваше да избере друг.

Докато гледаше в кълбото, докато наблюдаваше, се усмихна. И започна да вижда, да крои планове. И се разсмя.

Издание:

Автор: Нора Робъртс

Заглавие: Огнената звезда

Преводач: Маргарита Дограмаджян

Година на превод: 2016

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: ИК „Хермес“

Град на издателя: Пловдив

Година на издаване: 2016

Тип: роман

Националност: американска

Печатница: „Алианс Принт“ ЕООД

Излязла от печат: 04.08.2016

Отговорен редактор: Ивелина Балтова

Коректор: Петя Юнчова; Нина Славова

ISBN: 978-954-26-1597-2

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/7164>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.